Jules Verne

Jules Verne

UN BILET DE LOTERIE. FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII

UN BILET DE LOTERIE.

CAPITOLUL I

— Cât e ceasul? întrebă cucoana Hansen după ce-şi scutură cenuşa pipei, pe când ultimele rotocoale de fum se pierdeau între grinzile colorate ale tavanului.

— Este opt, mamă, răspunse Hulda.

— Nu cred să ne mai vină călători în noaptea asta; e un timp groaznic.

— Nu cred să vină nimeni. În orice caz, camerele sunt aranjate şi voi auzi dacă cineva cheamă de afară.

— Fratele tău s-a întors?

— Nu încă.

— N-a spus că vine azi?

— Nu, mamă. Joel s-a dus să însoţească un călător la lacul Tinn şi, cum a plecat târziu, nu cred să se poată întoarce la Dai înainte de mâine.

— Va rămâne să doarmă deci la Moel?

— Da, desigur, doar dacă nu se va duce la Bamble să-l vadă pe fermierul Helmboe.

— Şi pe fiica lui...?

— Da, pe Siegfrid, cea mai bună prietenă a mea, pe care o iubesc ca pe-o soră! răspunse râzând fata.

— Ei bine, închide uşa, Hulda, şi hai să ne culcăm.

— Sper că nu eşti bolnavă, mamă?

— Nu, dar vreau să mă scol mâine devreme. Trebuie să mă duc la Moel.

— Pentru ce?

— Ei! Nu trebuie să ne aprovizionăm pentru sezonul care vine?

— Surugiul din Christiania a ajuns la Moel cu vinurile şi alimentele?

— Da, Hulda, azi după-amiază, răspunse cucoana Hansen. Lengling, maistrul de la joagăr, l-a văzut şi mi-a spus-o în trecere. Din conservele noastre de şuncă şi de peşte afumat n-a rămas mare lucru şi nu vreau să risc să rămân descoperită. Dacă vremea se îmbunătăţeşte, se poate ca de la o zi la alta turiştii să-şi reînceapă excursiile în Telemark. Trebuie ca hanul nostru să fie gata să-i primească, iar ei să găsească tot ce le-ar trebui în timpul şederii lor aici. Ştii, Hulda, că suntem în 15 aprilie?

— 15 aprilie! murmură fata.

— Deci mâine mă voi ocupa de toate astea, spuse cucoana Hansen. În două ore am să fac cumpărăturile pe care căruţaşul le va aduce aici, iar eu mă voi întoarce cu Joel, în brişca lui.

— Mamă, în caz că întâlneşti factorul, nu uita să-l întrebi dacă are vreo scrisoare pentru noi…

— Şi mai ales pentru tine! S-ar putea să aibă, căci de la ultima scrisoare a lui Ole a trecut o lună.

— Da, o lună! O lună lungă!

— Nu te necăji, Hulda! Această întârziere n-are de ce să te mire. De altfel, dacă factorul din Moel n-a adus nimic, ce nu a venit prin Christiania poate să vină prin Bergen.

— Desigur, mamă, răspunse Hulda; dar ce vrei? Am inima grea, deoarece e foarte departe de aici până la locurile de pescuit din New-Found-Land! Trebuie să străbaţi o mare întreagă, şi dacă dai şi de vreme rea!… Iată că a trecut aproape un an de când a plecat sărmanul meu Ole şi cine ar putea spune când va reveni la Dai…?

— Şi dacă ne va mai găsi la întoarcerea sa! murmură cucoana Hansen, dar atât de încet încât fiica sa nu putu s-o audă.

Hulda se duse să închidă poarta hanului care dădea în drumul mare, spre Vestfjorddal. Nu avu grijă măcar să întoarcă cheia în broască, în această ospitalieră ţară a Norvegiei, asemenea precauţii nu sunt necesare. Se cade ca orice călător să poată intra în casă, ziua sau noaptea, fără să fie nevoie ca cineva să-i deschidă.

N-ai de ce să te temi de vreo raită a vagabonzilor sau a răufăcătorilor nici în centrul ţinutului, nici în cel mai îndepărtat cătun al provinciei. Nici un delict împotriva bunurilor sau persoanelor n-a tulburat vreodată siguranţa locuitorilor.

Mama şi fiica ocupau două camere la primul etaj în partea din faţă a hanului, două camere răcoroase şi curate, mobilate modest, dar a căror întreţinere arăta rânduiala bunei gospodine.

Deasupra, sub acoperişul ce se înălţa ţuguiat ca al unui conac, se afla camera lui Joel, luminată de o fereastră cu cercevelele din lemn de brad, lucrate cu mult gust. De acolo privirea, după ce cuprindea zarea unde se profila un grandios lanţ de munţi, putea să coboare până jos, în valea îngustă, unde vuia Maan-ul, jumătate torent, jumătate râu. O scară de lemn, cu balustrada joasă şi cu treptele lustruite, urca din sala cea mare de la parter la etaj. Totul era atrăgător în aspectul acestei case, unde călătorul găsea un confort neobişnuit în hanurile din Norvegia.

Deci Hulda şi mama ei locuiau la primul etaj. Se retrăgeau devreme când erau singure. Hangiţa Hansen, luminând drumul cu un sfeşnic colorat, urcase primele trepte ale scării, când se opri brusc. Bătea cineva la uşă. Şi o voce se auzi:

— Ei, cucoană Hansen! Cucoană Hansen! Cucoana Hansen coborî.

— Cine poate veni atât de târziu? spuse ea.

— Să fi avut Joel vreun accident? se sperie Hulda. Şi imediat se îndreptă spre uşă.

Văzu un tinerel – unul din băieţii care făceau meseria de skydskarl, care consta în a te agăţa la spatele briştii şi a avea grijă de cal la fiecare popas. Băietanul venise pe jos şi se afla în prag.

— Ei, ce cauţi aici la ora asta? zise Hulda.

— Mai întâi să vă doresc seară bună, răspunse băiatul.

— Asta-i tot?

— Nu, nu e tot, dar nu trebuie să începi totdeauna prin a fi politicos?

— Ai dreptate! Dar cine te trimite?

— Vin din partea fratelui dumneavoastră, Joel.

— Joel… Şi pentru ce? întrebă cucoana Hansen.

Ea înainta spre uşă cu paşi înceţi şi măsuraţi, caracteristici pentru mersul locuitorilor Norvegiei. Că există în măruntaiele pământului lor argint viu, fie! dar în sângele lor, puţin sau deloc.

Cu toate acestea, răspunsul tânărului iscă desigur oarecare emoţie în inima mamei, căci ea se grăbi să spună:

— Fiul meu n-are nimic, nu-i aşa?

— Ba da! Are o scrisoare pe care factorul din Christiania a adus-o din Drammen…

— O scrisoare care vine din Drammen? zise coborând glasul cucoana Hansen.

— Nu ştiu, răspunse băiatul. Tot ce ştiu este că Joel nu se poate întoarce înainte de mâine şi că m-a trimis aici să vă aduc această scrisoare.

— E deci ceva urgent?

— Se pare că da.

— Dă-o încoace, zise cucoana Hansen, pe un ton care arăta o nelinişte destul de mare.

— Iat-o, curată şi neboţită. Numai că scrisoarea nu este pentru dumneavoastră.

Cucoana Hansen răsuflă uşurată.

— Şi pentru cine este? întrebă ea.

— Pentru fiica dumneavoastră.

— Pentru mine! zise Hulda. Este o scrisoare de la Ole, sunt sigură, o scrisoare care a venit prin Christiania! Fratele meu n-a vrut să mă facă s-o aştept!

Hulda luă scrisoarea şi, după ce o lumină cu sfeşnicul pe care-l aşezase pe masă, se uită la adresă.

— Da! E de la el! De la el! Ah, dacă-mi scrie că Viken se întoarce? În acest timp hangiţa îi spuse băiatului:

— Nu intri?

— Numai pentru un moment! Trebuie să mă întorc acasă în seara asta, pentru că sunt tocmit mâine la o brişcă.

— Ei bine, te însărcinez să-i spui lui Joel că vreau să vin acolo. Să mă aştepte, deci.

— Mâine seară?

— Nu, dimineaţa. Să nu plece din Moel fără să mă fi văzut. Ne-om întoarce împreună la Dai.

— În regulă, cucoană Hansen.

— Iei un strop de rachiu?

— Cu plăcere!

Băiatul se apropie de masă şi cucoana Hansen îi întinse un păhărel cu rachiu, această băutură întăritoare care te încălzeşte când te pierzi în negurile nopţii. Băiatul bău până la fund şi rosti:

— God aften.

— God aften, băiete.

Aceasta înseamnă «bună seara» în norvegiană.

Ei rostiră cuvintele simplu, fără măcar să încline capul.

Şi băiatul plecă, fără să-i pese de drumul lung ce-l avea de făcut. Paşii săi se pierdură îndată sub arborii potecii care mărginea apele repezi ale râului.

Între timp, Hulda se uita la scrisoarea lui Ole şi nu se grăbea s-o deschidă. Plicul subţire a trebuit să traverseze tot oceanul pentru a ajunge până la dânsa, tot acest ocean uriaş, în care se pierd râurile Norvegiei occidentale. Ea cercetă diversele timbre ale scrisorii. Pusă la poştă în 15 martie, nu ajunsese la Dai decât în 15 aprilie. Cum, trecuse

o lună de când Ole îi scrisese?! Câte lucruri putuseră să se întâmple de-atunci pe meleagurile din New-Found-Land – nume pe care englezii îl dau insulei Terra-Nova! Nu erau în plină iarnă, în perioada periculoasă a echinoxului? Locurile de pescuit nu sunt oare cele mai rele din lume, cu teribilele uragane pe care Polul le trimite să bântuie pe câmpiile Americii de Nord? Anevoioasă şi plină de pericole era meseria de pescar pe care o făcea Ole! Şi dacă o făcea, era ca să poată câştiga bani pentru dânsa, logodnica lui, cu care trebuia să se căsătorească la întoarcere! Sărmanul Ole! Ce scria el oare în această scrisoare? Fără îndoială că o iubea la fel de mult pe Hulda, tot aşa cum Hulda îl va iubi pe el totdeauna, că gândurile lor se contopeau cu toată depărtarea dintre ei şi că ar vrea să se vadă în ziua când va sosi din nou la Dai!

Da, trebuie să fi scris toate acestea, Hulda era sigură. Dar poate adăuga că întoarcerea sa este apropiată, că acest sezon de pescuit, care îi duce pe marinarii din Bergen aşa departe de ţinutul lor natal, va lua sfârşit! Poate că Ole îi făcea cunoscut că Viken termina de stivuit încărcătura, că se pregătea să plece şi că nu vor trece ultimele zile ale lunii aprilie fără ca ei doi să fie din nou împreună în fericita casă din Vestfjorddal? Poate că el o încredinţa, în sfârşit, că se putea fixa ziua când pastorul va veni din Moel pentru a-i căsători în modesta capelă de lemn, a cărei clopotniţă se ivea dintr-un desiş la numai câteva sute de paşi de hanul Hansen.

Pentru a afla totul, era destul să rupă plicul, să scoată scrisoarea lui Ole, s-o citească, fie chiar şi printre lacrimile de suferinţă sau de bucurie pe care cuprinsul ei ar putea să le aducă în ochii Huldei. Sigur că multe din nerăbdătoarele fete ale Sudului, o fată din Dalarne, Danemarca sau Olanda, ar fi aflat de mult ceea ce tânăra norvegiană nu ştia încă! Dar Hulda visa, şi visele nu se sfârşesc decât când îi place soartei. Şi de câte ori nu-ţi pare rău după ele când realitatea te dezamăgeşte!

— Fata mea, zise atunci cucoana Hansen, scrisoarea pe care ţi-a trimis-o fratele tău este într-adevăr o scrisoare de la Ole?

— Da! I-am recunoscut scrisul!

— Ei bine, când vrei s-o citeşti? mâine?

Hulda privi o ultimă oară plicul. Apoi, după ce-l desfăcu fără multă grabă, scoase o foaie, unde cu un scris frumos erau aşternute cele ce urmează:

Saint-Pierre-Miquelon. 15 martie 1862

Dragă Hulda, Vei afla cu plăcere că ieşirile noastre la pescuit au fost bune şi că le vom termina peste câteva zile. Da. Ne apropiem de sfârşitul campaniei! După ce am lipsit un an întreg, cât de fericit voi fi să mă întorc la Dai şi să-mi regăsesc singura familie ce mi-a rămas pe lume, care este familia ta.

Părţile mele de câştig sunt frumoase. Ne vor sluji pentru a ne întemeia căminul. Fraţii Help, fiii lui Help senior, armatorii noştri din Bergen, au fost vestiţi că Viken se va înapoia probabil între 15 şi 20 mai. Poţi să te aştepţi deci să mă revezi atunci adică cel mult în câteva săptămâni.

Dragă Hulda, sper să te găsesc mai frumoasă ca la plecare şi atât pe tine cât şi pe mama ta, bine sănătoase. De asemenea, să-l găsesc sănătos şi pe curajosul şi cumintele camarad, vărul meu Joel, fratele tău, care nu doreşte decât să ajungă şi fratele meu.

La primirea prezentei transmite-i toată stima cucoanei Hansen, pe care parcă o văd de aici în fotoliul de lemn, lângă vechea sobă din sala cea mare. Spune-i că o iubesc îndoit, întâi pentru că este mama ta, apoi pentru că-mi este mătuşă.

În tot cazul, nu vă obosiţi să veniţi în întâmpinarea mea la Bergen. S-ar putea ca Viken să ajungă mai curând decât v-am scris. Oricum, poţi fi sigură, Hulda, că în douăzeci şi patru de ore după debarcarea mea voi fi la Dai. Dar să nu fii mirată dacă voi sosi mai devreme.

Ne-au scuturat bine furtunile din iarna aceasta, cele mai puternice prin care au trecut până acum marinarii noştri. Din fericire, bancurile de morun ne-au dat peşte din plin. Viken aduce aproape cinci mii de chintale livrabile la Bergen şi care au şi fost vândute prin grija fraţilor Help. În fine, ceea ce trebuie să ştiţi este că am reuşit şi că am un câştig bun, ca părtaş la împărţeală.

De altfel, dacă nu aduc acasă o avere, am impresia că aceasta mă aşteaptă la întoarcerea mea! Da, o avere!… Fără să mai vorbim de fericire! în ce fel?… Aceasta este taina mea, dragă Hulda, şi mă vei ierta că am un secret faţă de tine. E singurul! De altfel, ţi-l voi spune… când?… Ei bine, imediat ce va sosi timpul, înaintea căsătoriei noastre – dacă ea va trebui să întârzie din motive neprevăzute – sau după căsătoria noastră, dacă mă întorc la data anunţată şi dacă în săptămâna ce va urma după sosirea la Dai vei fi soţia mea, cum o doresc atât de mult!

Te îmbrăţişez, dragă Hulda. Te rog să transmiţi salutările mele cucoanei Hansen şi vărului meu Joel. Te sărut încă o dată pe fruntea pe care cununa strălucitoare a mireselor din Telemark va arăta ca un nimb. Încă o dată adio, scumpa mea Hulda, adio!

Logodnicul tău, Ole Kamp.

CAPITOLUL II.

Dai este alcătuit din câteva case, unele de-o parte şi de alta a drumului, care la drept vorbind nu-i decât o potecă, celelalte răspândite pe dealurile din jur. Toate sunt cu faţa întoarsă spre valea îngustă a Vestfjorddal-ului şi au în spate şirul de coline dinspre nord, la poalele cărora curge Maan-ul. Totalitatea acestor construcţii ar forma un «gaard», cum se obişnuieşte în acest ţinut, dacă ar avea un singur proprietar sau un arendaş. Dar aşezarea se bucură dacă nu de numele de orăşel, cel puţin de cel de cătun. O micuţă capelă, clădită în 1855, a cărei absidă are două ferestre înguste cu vitralii, îşi înalţă prin preajmă clopotniţa cu patru pereţi care se arată prin frunzişul copacilor; capela e în

întregime de lemn. Ici-colo, deasupra pâraielor care aleargă repezi spre râu, sunt aruncate câteva podeţe cu scândurile bătute în romburi, pline de pietre şi muşchi printre crăpături. Mai în depărtare se aud scârţâind unul sau două joagăre mişcate de şuvoaiele de apă, cu o roată pentru mânuirea ferăstrăului şi o roată care să mişte grinda sau bârna. Foarte aproape unele de altele capela, joagărele, casele, colibele par năpădite de un văl moale de verdeaţă, ce se întinde de la malurile întortocheate ale Maan-ului şi până la vârfurile munţilor înalţi din Telemark, un verde-închis datorită brazilor şi albăstrui acolo unde apar mestecenii, fie singuratici, fie în pilcuri.

Aşa este cătunul Dai, curat şi vesel, cu locuinţele sale pitoreşti zugrăvite pe dinafară, unele în culori palide – verde sau trandafiriu-deschis, altele în culori tari – galben strălucitor sau roşu-aprins. Acoperişurile din scoarţă de mesteacăn, tivite de o iarbă deasă, cosită toamna, sunt toate pline de flori naturale. Priveliştea este minunată şi aparţine celei mai frumoase ţări din lume. Pentru a vă spune tot, Dai se află în Telemark, Telemark-ul în Norvegia, iar Norvegia seamănă cu o Elveţie cu multe mii de fiorduri, unde vuietul oceanului se aude la poalele munţilor.

Telemark-ul este cuprins în partea rotundă a cotului pe care-l face Norvegia între Bergen şi Christiania. Această regiune – aparţinând prefecturii Batsberg – are munţi şi gheţari ca Elveţia, dar nu se asemuieşte cu Elveţia. Are cascade ca America de Nord, dar nu este America. Are privelişti cu căsuţe colorate şi procesiuni ale locuitorilor, în veşminte dintr-o epocă apusă, ca anumite târguri din Olanda, dar nu este Olanda. Telemark-ul e mai mult ca toate la un loc, este Telemark, ţinut poate unic în lume prin frumuseţile sale naturale. Autorul acestei cărţi a avut plăcerea să-l viziteze. El l-a străbătut în brişcă, schimbând la popas caii, atunci când erau de găsit. Călătoria i-a lăsat o impresie de farmec şi de poezie atât de vii încă în amintirea sa, încât ar vrea să le imprime povestirii de faţă.

În epoca în care se întâmplă istoria noastră – în 1862 – Norvegia nu era încă străbătută de calea ferată, care îţi permite să mergi de la Stockholm la Drontheim, prin Christiania. Acum, o imensă reţea de linii de fier brăzdează aceste două ţări scandinave, puţin dispuse să trăiască aceeaşi viaţă. Închis în vagoanele trenului, călătorul, chiar dacă merge mai repede decât cu brişcă, nu vede nimic din originalitatea drumurilor de altădată. El pierde traversarea Suediei meridionale prin curiosul canal Gotha, pe care navele, ridicându-se din ecluză în ecluză, se urcă la trei sute de picioare înălţime. În fine, nu se opreşte nici la cascadele din Trolletann, nici la Drammen, nici la Kongsberg, nici înaintea tuturor minunăţiilor Telemark-ului. În acea vreme, calea ferată era numai în proiect. Vor trebui să treacă vreo douăzeci de ani pentru ca să se poată traversa regatul scandinav de la un litoral la altul – în patruzeci de ore – şi să se poată merge până la Capul Nord, cu bilet dus şi întors pentru Spitzberg.

Dai era pe atunci – şi bine ar fi să fie încă pentru lungă vreme – punctul central care atrăgea pe turiştii străini sau localnici, aceştia din urmă în majoritate studenţi din Christiania. De aici puteau să se îndrepte spre toată regiunea Telemark-ului şi a Hardanger-ului, să urce pe valea Vestfjorddal între lacul Mjos şi lacul Tinn, să meargă la minunatele cataracte din Rjukan. Bineînţeles că nu este decât un singur han în acest cătun, dar e cel mai atrăgător, cel mai tihnit din câte ţi-ai putea dori, şi cel mai mare, pentru că pune la dispoziţia călătorilor patru camere. Într-un cuvânt, este hanul cucoanei Hansen.

Câteva bănci se găsesc în jurul pereţilor săi trandafirii, aşezaţi pe o temelie solidă de granit. Grinzile şi scândurile de brad ale pereţilor au ajuns cu timpul aşa de tari, încât ar ciunti oţelul toporului. Între aceste grinzi, foarte puţin cioplite, puse orizontal unele peste altele, un strat de muşchi amestecat cu lut formează suluri etanşe care împiedică să pătrundă până şi cele mai dese ploi. În camere

tavanul învechit este zugrăvit în roşu şi negru, în contrast cu culorile mai deschise ale pereţilor. Într-un colţ din sala mare, soba rotundă e legată printr-un burlan de vatra plitei din bucătărie. Tot aici cutia cu ceas mişcă pe un cadran mare de smalţ arătătoarele sale meşteşugite şi scoate din secundă în secundă un tic-tac sonor, iar lângă vechiul birou cu sculpturi cafenii se află un trepied masiv de culoarea fierului. Pe o poliţă se vede un sfeşnic din lut ars, care, când îl întorci, devine un candelabru cu trei braţe. Cele mai frumoase mobile ale locuinţei împodobesc această sală: masa din rădăcină de mesteacăn cu picioare sculptate, sipetul cu închizătoarele pline de înfloriturі, unde sunt păstrate hainele de sărbătoare, marele fotoliu sever ca o strană de biserică, scaunele de lemn în culori vii, vârtelniţa rustică pictată cu mai multe tonuri de verde, în puternic contrast cu fustele roşii ale ţesătoarelor. Apoi, ici şi colo, oala de unt, putineiul, cutia de tutun şi răzătoarea din os sculptat. În fine, deasupra uşii care dă spre bucătărie, pe o poliţă mare se-nşiruie ustensilele de aramă şi cositor, tăvi şi farfurii din faianţă smălţuită, din lemn, mica piatră de ascuţit ieşind pe jumătate din spirala ei lăcuită, păhăruţul vechi de ouă care ar putea servi ca potir; şi ce pereţi nostimi, tapisaţi cu pânză reprezentând subiecte din biblie zugrăvite cu toate culorile, produse de fabrica din Epinal! Cât despre camerele pentru călători, deşi simple, sunt confortabile, cu mobile puţine, dar de o curăţenie îmbietoare, cu perdele de un verde proaspăt, care atârnă din dreptul acoperişului cu gazon, cu patul mare cu cearşafuri albe, făcute dintr-o ţesătură curată de in, akloede, şi tencuiala pe care se găsesc scrise în culoare galbenă pe fond roşu versete din Vechiul Testament.

Nu trebuie uitat că pardoseala sălii mari, ca şi cea a camerelor de la parter şi primul etaj, e presărată cu ramuri de mesteacăn, brad şi ienupăr ale căror frunze umplu casa cu parfumul lor înviorător.

S-ar putea oare imagina un refugiu mai fermecător în Italia sau unul mai ospitalier în Spania? Nu! Şi valul de turişti englezi încă n-a făcut să se scumpească preţurile ca în Elveţia; cel puţin la acea dată. La Dai punga călătorului nu se uşurează de lire sterline sau de monezi de aur, ci de species care valorează ceva mai mult de cinci franci, cu mărunţişul lor marca, în valoare de un franc, şi skillingul de aramă, care nu trebuie confundat cu un shilling englez, căci nu valorează decât cinci bănuţi. Turistul nu se serveşte la Telemark nici măcar de vreo pretenţioasă bancnotă. Există o hârtie de o species care este albă, aceea de cinci albastră, aceea de zece galbenă, aceea de cincizeci verde şi aceea de o sută roşie. Două hârtii în plus şi s-ar completa toate culorile curcubeului!

Apoi nu e puţin lucru că în această casă ospitalieră masa este foarte bună, cum nu se întâmplă în cele mai multe hanuri din regiune. În adevăr, Telemark-ul justifică pe deplin porecla de «Ţară a laptelui prins». Prin văile din Tiness, Listhiis, Tinoset şi multe altele, nu găseşti pâine sau, dacă o găseşti, mai bine te lipseşti de ea. Nu e nimic altceva decât un pesmet de ovăz, flatbrod, uscat, negricios, tare ca piatra, sau cel mult o plăcintă dintr-un aluat din substanţa moale a scoarţei de mesteacăn, amestecată cu licheni sau paie tocate. Rar găseşti ouă, şi asta doar dacă găinile au ouat cu opt zile înainte. Dar e din belşug o bere proastă, lapte prins dulce sau acru şi câteodată puţină cafea, dar atât de groasă că seamănă mai mult cu nişte funingine distilată decât cu un produs din Moka, Bourbon sau Rio-Nunez.

Din contră, la cucoana Hansen pivniţa şi cămara sunt bine înzestrate. Ce le trebuie mai mult unor turişti, chiar dintre cei mai pretenţioşi? Somon prăjit, sărat sau afumat, hores, somn de apă dulce, peşte din apele care străbat Telemark-ul, păsări nici prea grase, nici prea slabe, ouă cu tot felul de sosuri, pesmeţi fini de secară şi orez, fructe, mai ales fragi, pâine neagră, dar foarte bună, bere şi vin vechi din Saint-

Julien, care răspândeşte în cele mai depărtate ţări renumele podgoriilor franceze.

Tot aşa de renumit a ajuns şi hanul din Dai în toate ţările din nordul Europei.

Acest lucru se poate vedea, de altfel, răsfoind foile galbene ale unui registru în care călătorii semnează laude meritate la adresa cucoanei Hansen. Cei mai mulţi sunt suedezi şi norvegieni, veniţi din toate părţile Scandinaviei.

Dar şi englezii sosesc în număr mare; unul din ei, care aşteptase o oră ca să se risipească negurile de pe vârful muntelui Gousta, a scris într-un adevărat spirit britanic pe una din aceste pagini: Patientia omnia vincit1.

Poposesc aici câteodată şi francezi dintre care un turist, pe care e mai bine să nu-l numim, şi-a permis să scrie: Nu putem fi decât mulţumiţi de primirea care ni s-a făcut în acest han!

Puţin interesează, la urma urmei, greşeala de ortografie! Dacă fraza este mai mult recunoscătoare decât corectă, nu e mai puţin călduros omagiul adus cucoanei Hansen şi fiicei sale, fermecătoarea Hulda din Vestfjorddal.

CAPITOLUL III.

Fără a fi prea mare cunoscător al ştiinţei etnografice, poţi fi convins, împreună cu o serie de savanţi, că există o înrudire între familiile aristocrate din Anglia şi vechile familii ale regatului scandinav. Găseşti numeroase dovezi, cercetând numele strămoşilor, care sunt identice în ambele ţări. Şi cu toate acestea, nu există aristocraţie în Norvegia. Dar dacă democraţia este dominantă, ea este cu adevărat nobilă. Toţi sunt egali, la nivelul cel mai înalt ca şi la nivelul cel mai jos. Până şi în cele mai umile colibe se găseşte arborele genealogic al familiei, care nu a degenerat când a prins rădăcini în pământ plebeu. Acolo se ramifică blazoanele familiilor nobile din epoca feudală, din care se trag aceşti simpli săteni.

Aşa era şi cu Hansenii din Dai, rude foarte îndepărtate, desigur, cu pairii din Anglia, ridicaţi în urma invaziei lui

Rollon din Normandia.

De altfel, asta nu avea nici un fel de importanţă! Cu toate că avusese străbuni nobili, Harald Hansen era totuşi hangiu la Dai. Casa o moştenise de la tatăl şi bunicul său, cunoscuţi în târg ca oameni cu stare. După moartea sa, nevasta a continuat să facă aceeaşi meserie, în aşa fel încât îşi atrăsese stima tuturor.

Harald făcuse oare avere? Nu se ştie. Dar fiul său Joel şi fiica sa Hulda n-au ştiut în copilărie ce e lipsa. Şi l-a crescut şi pe băiatul unei surori a soţiei sale, Ole Kamp, care rămăsese orfan, ca şi pe proprii lui urmaşi. Fără unchiul Harald, Ole ar fi fost desigur unul din acei sărmani copii care nu se nasc decât pentru a părăsi imediat această lume. De altfel, Ole Kamp arătă părinţilor săi adoptivi o recunoştinţă de adevărat fiu. Nimic nu putu să rupă legătura care-l unea cu familia Hansen. Căsătoria sa cu Hulda avea s-o întărească şi s-o facă trainică, pe viaţă.

Harald murise cu circa un an şi jumătate în urmă. În afară de hanul din Dai, el lăsase văduvei sale şi un soeter situat pe munte. Soeterul este un fel de fermă izolată care produce foarte puţin, dacă nu chiar nimic. De altfel, ultimele recolte fuseseră proaste. Suferiseră atât culturile cât şi păşunile din cauza «nopţilor de fier» – cum le numeşte ţăranul norvegian – nopţi de vânt şi de gheaţă, care usucă până în adâncul pământului orice sămânţă. Ca urmare, sărăcie cruntă pentru ţăranii din Telemark şi Hardanger.

Deşi cucoana Hansen ştia la ce să se aştepte, nu spusese nimănui nimic, nici chiar copiilor săi. Fire rece şi închisă, nu prea-i plăcea să vorbească, din care cauză Hulda şi Joel sufereau. Dar cu acel respect pentru şeful familiei, înnăscut în ţările nordice, ei nu lăsau să se vadă cât îi necăjea felul de a fi al mamei. De altfel, cucoana Hansen nu le prea cerea ajutor sau sfaturi, fiind convinsă – aşa cum este orice norvegian – că judecă bine lucrurile.

Cucoana Hansen împlinea pe atunci cincizeci de ani. Vârsta, dacă-i albise părul, nu-i încovoiase deloc făptura înaltă, nici nu-i micşorase însufleţirea privirii de un albastru viu, pe care îl regăseai în ochii fiicei sale. Numai tenul ei căpătase nuanţa gălbuie a unei chitanţe vechi şi câteva zbârcituri începuseră să-i brăzdeze fruntea.

«Cucoana», cum se zice într-o ţară scandinavă, era îmbrăcată totdeauna cu o fustă neagră cu cute mari, ca semn al doliului pe care nu-l mai părăsise de la moartea lui Harald. Din laibăr ieşeau mânecile cămăşii de bumbac, de culoarea nisipului. Un şal de culoare închisă i se încrucişa pe pieptul acoperit de un şorţ, închis cu agrafe late la spate. Avea totdeauna pe cap o bonetă de mătase, modă care tinde să dispară în zilele noastre. Dreaptă în fotoliul ei de lemn, hangiţa tăcută din Dai nu părăsea vârtelniţa decât ca să fumeze dintr-o mică pipă, de scoarţă de mesteacăn, ale cărei rotocoale o învăluiau ca un nor uşor.

Desigur, casa ar fi avut un aer destul de trist fără prezenţa celor doi copii. Un băiat de treabă acest Joel Hansen! în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, bine legat, înalt ca muntenii din Norvegia, cu înfăţişare mândră, nelăudăros, cu mersul cutezător. Era blond, aproape şaten, cu ochii albaştri, aproape negri. îmbrăcămintea îi scotea la iveală umerii puternici care nu se plecau uşor, pieptul lat unde respirau în voie plămânii unei călăuze alpine, braţele tari şi picioarele obişnuite cu ascensiunile cele mai grele pe înaltele platouri din Telemark. în hainele de fiecare zi, ai fi zis că e un cavaler. Cămaşa sa albastră cu epoleţi, strânsă în talie, se încrucişa pe piept prin două cusături verticale şi era împodobită la spate cu desene colorate precum anumite veste celtice din Bretania. Gulerul cămăşii se desfăcea ca o pâlnie. Pantalonul galben era strâns deasupra genunchiului cu o jartieră cu funde. Pe cap purta o pălărie cafenie cu boruri largi şi panglică neagră cu margini roşii. Avea picioarele înfăşurate în jambiere de şiac şi cizme cu talpa

groasă şi platâ, semănând cu cizmele de apă, unde glezna nu se vedea bine din cauza încreţiturilor pielii.

Joel era de meserie ghid pentru tot ţinutul Telemark, până în colţurile depărtate ale munţilor din Hardanger. Mereu gata de drum neobosit, merita să fie asemuit cu eroul norvegian Rollon-învingătorul, celebru în legendele acelor locuri. Îi însoţea pe vânătorii englezi care vin să doboare riper-ul, un ptarmigan mai mare decât cel din Hebride, şi jerper-ul, o potârniche mai delicată decât potârnichea albă din Scoţia. Iarna era chemat pentru vânătoarea de lupi la vremea când fiarele, împinse de foame, se aventurează pe lacurile îngheţate. Apoi, vara începea vânătoarea de urşi, atunci când acest animal, împreună cu puii săi, vrea să mănânce din iarba proaspătă pe care trebuie s-o cauţi pe platourile înalte de peste o mie de picioare. Nu o dată Joel îşi datoră viaţa puterii sale uimitoare, care-l ajuta să reziste strânsorii enormelor patrupede, şi sângelui rece cu care reuşea să se smulgă din labele lor. în fine, când nu veneau turişti pe care să-i călăuzeşti în valea Vestfjorddal, nici vânători pe care să-i duci prin păduri, Joel se ocupa de mica fermă situată la câteva mile în munţi. Acolo, un tânăr păstor, plătit de cucoana Hansen, păzea o jumătate duzină de vaci şi vreo treizeci de oi, ferma neavând decât păşuni şi nici un fel de ogoare.

Joel era amabil şi îndatoritor din fire. Cunoscut în toate gaard-urile Telemark-ului, fusese îndrăgit de toţi. Pentru trei fiinţe însă nutrea o dragoste nemărginită: mama, vărul său Ole şi sora sa Hulda.

Când Ole Kamp părăsise Dal-ul ca să se îmbarce ultima oară, Joel a regretat foarte mult că nu putuse s-o înzestreze pe Hulda, reţinându-l pe logodnicul ei! În adevăr, dacă ar fi fost obişnuit cu marea, n-ar fi şovăit să plece el în locul vărului său. Dar trebuiau ceva bani pentru întemeierea noului cămin. întrucât cucoana Hansen nu-şi luase nici o obligaţie, Joel înţelesese că ea nu putea să ia nimic din avutul familiei. Ole a trebuit deci să plece departe, de

cealaltă parte a Atlanticului. Joel l-a condus până la capătul văii lor, pe drumul spre Bergen. Acolo, după ce-l îmbrăţişa îndelung, îi ură drum bun şi o întoarcere norocoasă. Apoi se întoarse acasă s-o aline pe sora sa pe care o iubea cu o dragoste de frate şi totodată de părinte.

Hulda avea pe atunci optsprezece ani. Nu era o piga, aşa cum e numită slujnica din hanurile norvegiene, ci mai mult o frdken, un fel de «miss» engleză, «domnişoara», aşa cum mama ei era «cucoana» casei. Ce obraz fermecător încadrat de părul blond auriu sub o mică bonetă de pânză, croită în aşa fel încât să lase să-i cadă pe spate cozile lungi! Ce talie frumoasă sub laibărul de stofă roşie cu chenar verde, strâns pe piept, întredeschis pentru a se vedea plastronul împodobit cu broderii colorate, din care ieşea bluza albă cu mânecile strânse cu panglică la încheietura mâinii! Ce siluetă graţioasă prinsă în talie de cingătoarea roşie cu cataramă de argint în filigran, care ţinea fusta verzuie acoperită de un şorţ cu romburi pestriţe! Purta ciorapi albi şi ghete fine din Telemark, ascuţite la vârf.

Da, logodnica lui Ole era fermecătoare, cu chipul puţin melancolic, dar în acelaşi timp surâzător, al fetelor din Nord. Privind-o, te gândeai cu plăcere la Hulda cea blondă, al cărei nume îl avea şi zâna cea bună a căminului din mitologia scandinavă. Sfiala ei de fată modestă şi cuminte nu scădea nimic din drăgălăşenia cu care primea oaspeţii de-o zi ai hanului din Dai. Iar turiştii o ştiau prea bine. Nu era oare o atracţie pentru ei să poată să schimbe o strângere de mână cu Hulda, faimosul shake-hand care se dă cu căldură de toţi oamenii nordului.

Şi după ce-i spuneau: «Mulţumesc pentru masă. Tack for mad!» ce putea fi mai plăcut decât s-o auzi răspunzând cu o voce cristalină şi sonoră: «Să vă fie de bine. Wed be komme!»

CAPITOLUL IV.

Ole Kamp plecase de un an. Cum spusese în scrisoare, era o expediţie grea, expediţia de iarnă în mările din New-

Found-Land! Se munceşte mult pentru bani, atunci când îi câştigi. Bântuie acolo uraganele echinoxului care iau prin surprindere navele din larg şi distrug în câteva ore o întreagă flotilă de nave pescăreşti. Dar peştele mişună în mările de la Terra-Nova şi echipajele, când au noroc, îşi primesc răsplăti pentru oboseala şi pericolele din acest hău al furtunilor.

De altfel, norvegienii sunt buni marinari. Nu fac nazuri la treabă în mijlocul fiordurilor de la Christiansand până la Capul Nord, între stâncile din Finmark, de-a lungul canalelor din Loffoden, nu le lipsesc ocaziile să se obişnuiască cu furia oceanului. Când străbat Atlanticul de Nord, spre a merge împreună către depărtatele ţinuturi de pescui ale Terra-Novei, înseamnă că au şi dat dovadă de curaj. În timpii copilăriei lor, cele ce au suferit de pe urma şfichiului uraganelor de pe coastele Europei îi învaţă să înfrunte aceleaşi biciuitoare furtuni, de astă dată în plină dezlănţuire, din New-Found-Land. Deci ei sunt prinşi de uragan chiar acolo unde începe el, asta-i singura deosebire.

Norvegienii au pe cine moşteni, de altfel. Strămoşii lor erau oameni de mare întreprinzători. Încă în epoca când Hansenii stăpâneau comerţul în nordul Europei. Poate fuseseră puţin piraţi pe vremuri, da pirateria era pe atunci un mijloc de negoţ obişnuit. Fără îndoială că între timp comerţul a devenit mai cinstit, cu toate că îmi îngădui să cred că este loc şi pentru mai bine. Oricum, norvegienii erau navigatori îndrăzneţi, aşa cum sunt şi azi şi cum vor fi întotdeauna. Ole Kam nu dezminţea însuşirile neamului. Ucenicia în această muncă grea şi-o făcuse la un bătrân marinar, la cabotaj, la Bergen. Toată copilăria şi-o petrecuse în acest port, unul dintre cele mai căutate din regatul scandinav, înainte de a ieşi pe mare, fusese un ştrengar îndrăzneţ al fiordurilor, un dibaci descoperitor al păsărilor acvatice, un pescar al acelor nenumărate specii de peşti din care se prepară stock-fish, peşte uscat. Apoi, ajuns mus, a început să navigheze pe Baltică, în largul Mării Nordului şi

chiar până în ţinuturile Oceanului Polar. Făcu astfel mai multe călătorii la bordul unor mari nave de pescuit şi obţinu gradul de marinar când trecu de douăzeci şi unu de ani. Acum avea douăzeci şi trei.

Între două plecări la pescuit, nu uita niciodată să vină să-şi revadă familia pe care o iubea foarte mult, singura pe care-o mai avea pe lume. Şi când se afla la Dai, era un tovarăş demn de Joel! Îl însoţea în drumurile sale prin munţi, până la cele mai înalte podişuri din Telemark. Cărările fieldurilor, după cele ale fiordurilor, îi plăceau tânărului marinar, care nu rămânea în urmă niciodată decât pentru ca să ţină de urât verişoarei sale Hulda.

O strânsă prietenie se născu între Ole şi Joel. Acest sentiment luă cu totul alt înţeles cu privire la tânăra fată. Şi de ce să nu-l fi încurajat Joel? Unde ar fi găsit sora lui în întreaga provincie un băiat mai bun, o fire mai deschisă, un caracter mai devotat şi o inimă mai fierbinte? Cu Ole drept soţ, fericirea Huldei era sigură. Deci, cu încuviinţarea mamei şi fratelui, fata se lăsa dusă de cursul firesc al simţirii ei. Cu toate că oamenii din Nord nu-şi prea arată sentimentele, nu trebuie socotiţi reci, nepăsători. Nu! Este felul lor de a fi şi poate că e mai bun decât altul! În fine, într-o zi când erau toţi patru în sala cea mare, Ole zise fără nici o pregătire:

— Am o idee, Hulda!

— Care? întrebă fata.

— Mi se pare că ar trebui să ne căsătorim.

— Şi eu cred la fel.

— Ar fi foarte bine, rosti cucoana Hansen, ca şi cum era un lucru stabilit de multă vreme.

— În adevăr, şi aşa, Ole, spuse Joel, voi deveni cumnatul tău.

— Da, zise Ole, şi probabil, dragul meu Joel, te voi iubi cu atât mai mult…

— Dacă e posibil!

— Vei vedea!

— Pe cinstea mea, nu cer decât asta, răspunse Joel care strânse mâna lui Ole.
— Atunci rămâne hotărât, Hulda? întrebă cucoana Hansen.
— Da, mamă, răspunse fata.
— Ştii, Hulda, zise Ole, e mult timp de când te iubesc fără să ţi-o fi spus!
— Şi eu pe tine, Ole!
Nici nu ştiu cum s-a întâmplat.
— Nici eu.
— Desigur, Hulda, văzându-te în fiecare zi cum te făceai mai frumoasă şi mai bună…
— Exagerezi, dragul meu Ole…!
— Deloc şi pot să ţi-o spun fără să te fac să roşeşti, pentru că este adevărat! Cucoană Hansen, nu v-aţi dat seama că o iubeam pe Hulda?
— Puţin.
— Şi tu, Joel?
— Eu, foarte bine!
— La drept vorbind, răspunse Ole surâzând, aţi fi putut să mă preveniţi!
— Dar, dragă Ole, întrebă cucoana Hansen, nu ţi se va părea mai greu să pleci după ce te vei căsători?
— Atât de greu, încât după nuntă nu mă voi mai duce nicăieri
— Nu vei mai călători?
— Nu, Hulda. Voi putea oare să te las singură luni întregi?
— Atunci pleci acum pe mare pentru ultima oară?
— Da, dar cu puţin noroc voi avea prilejul să aduc ceva bani deoarece fraţii Help au promis să-mi dea parte întreagă…
— Sunt nişte oameni de treabă! zise Joel.
— Foarte cumsecade, răspunse Ole, cunoscuţi şi stimaţi de toţi marinarii din Bergen!
— Dragul meu Ole, spuse atunci Hulda, când nu vei mai pleca pe mare, ce ai de gând să faci?

— Ei bine, voi deveni tovarăşul lui Joel. Am picioare bune şi dacă încă nu sunt destul de bune, le voi întări antrenându-mă. De altfel, m-am gândit la o treabă care n-ar fi rea. De ce n-am înfiinţa noi un serviciu de mesagerie între Drammen, Konsberg şi fermele din Telemark? Comunicaţiile nu sunt uşoare, nici regulate, şi ar fi poate de câştigat ceva bani. În fine, am şi alte idei, fără să mai ţii seama şi de…

— De ce?

— De nimic! Vom vedea asta la întoarcerea mea. Dar vă asigur că sunt hotărât să fac totul pentru ca Hulda să fie cea mai invidiată femeie din toată regiunea. Da! sunt foarte hotărât.

— Dacă ai şti, Ole, cât va fi de uşor! răspunse Hulda întinzându-i mâna. Dorinţa ta e pe jumătate împlinită. Se află oare pe lume o casă aşa de fericită ca a noastră din Dai?

Cucoana Hansen întorsese un moment capul.

— Aşadar, reluă Ole cu un glas bucuros, lucrul e ca şi făcut?

— Da, răspunse Joel.

— Şi nu va mai trebui să luăm vorba de la început?

— Niciodată.

— Nu vei regreta, Hulda?

— Nu, dragul meu Ole.

— Cât despre data căsătoriei, cred că ar fi mai bine să aşteptăm întoarcerea ta, adăugă Joel.

— Fie, dar voi fi foarte nefericit dacă nu voi reveni în mai puţin de un an, pentru ca s-o duc pe Hulda la biserica din Moel, unde prietenul nostru, pastorul Andresen, nu va refuza să ţină pentru noi cea mai frumoasă slujbă!

Şi iată cum a fost decisă căsătoria Huldei Hansen cu Ole Kamp.

Opt zile mai târziu, tânărul marinar trebuia să se afle pe nava sa la Bergen. Dar, înainte de a se despărţi, viitorii soţi fură logodiţi după mişcătoarea datină a ţărilor scandinave.

În această simplă şi cinstită Norvegie, e obiceiul în majoritatea cazurilor să te logodeşti înainte de căsătorie. Câteodată căsătoria se celebrează la doi sau trei ani după aceea. Dar nu trebuie să se creadă că logodna este o simplă promisiune a cărei valoare se bizuie numai pe bună-credinţa partenerilor. Nu! Angajamentul este mult mai serios, căci, dacă nu este recunoscut de lege, el se întemeiază pe obicei pe această lege naturală a oamenilor.

În cazul Huldei şi al lui Ole Kamp era vorba să aibă loc o ceremonie prezidată de pastorul Andresen. Nici Dal-ul nici gaard-urile din împrejurimi nu aveau preot. În Norvegia, de altfel, există anumite localităţi care se numesc «oraşe de duminică», unde se găsesc case parohiale, aşa-numitele proestegjelb. Acolo se adună la slujbă principalele familii ale parohiei. Au şi o locuinţă unde să poposească douăzeci şi patru de ore. De acolo te întorci ca de la un pelerinaj. Dai, e drept, are o capelă. Totuşi pastorul nu vine decât la cerere şi pentru ceremonii care nu sunt publice, ci particulare.

În definitiv, Moel nu este departe. Numai la şase mile şi jumătate distanţă, adică vreo zece kilometri de la Dai până la capătul lacului Tinn. Cât despre pastorul Andresen, era un om îndatoritor şi un drumeţ încercat.

Pastorul Andresen fu deci rugat să vină la logodnă, în dubla sa calitate, de preot şi prieten al familiei Hansen. Se cunoşteau de multă vreme. Îi văzuse crescând pe Hulda şi Joel şi îi iubea aşa cum îl iubea şi pe tânărul «lup de mare», Ole Kamp. Nimic nu i-ar fi putut face o plăcere mai mare ca această căsătorie. Toată valea din Vestfjordda, avea de ce să fie în sărbătoare. Pastorul Andresen îşi puse deci gulerul îngust, pelerina scurtă de crep, îşi luă cartea de rugăciuni şi plecă într-o dimineaţă destul de ploioasă. Sosi în tovărăşia lui Joel, care-i ieşise în întâmpinare. Se-nţelege cât de bine fu primit la han de cucoana Hansen şi că i se dădu cea mai frumoasă cameră de la parter, împodobită cu ramuri de ienupăr care o parfumau ca pe o capelă.

A doua zi, la prima oră, fu deschisă bisericuţa din Dai. Acolo, în faţa pastorului şi în prezenţa câtorva prieteni şi vecini, Ole jură pe cartea de rugăciuni să o ia de soţie pe Hulda, şi Hulda jură să se căsătorească cu Ole, la întoarcerea din ultima călătorie a tânărului marinar. Un an de aşteptare e vreme lungă, dar el trece totuşi când cei doi sunt siguri unul de altul.

De acum înainte Ole nu va mai putea, fără a avea un motiv grav, să renunţe la aceea pe care o făcuse logodnica lui. Hulda nu va mai putea să trădeze credinţa pe care ajurat-o lui Ole. Şi dacă Ole n-ar fi plecat câteva zile după logodnă, el ar fi avut toate drepturile care decurgeau din această stare de lucruri – să vină s-o vadă pe Hulda după pofta inimii, să-i scrie oricând, s-o însoţească la plimbare mergând braţ la braţ, chiar în lipsa familiei, să fie preferat de ea la dans, la orice serbare sau ceremonie.

Dar Ole a trebuit să plece la Bergen. După opt zile Viken pornea la pescuit în Terra-Nova. Acum Hulda nu mai avea decât să aştepte scrisorile pe care logodnicul ei promisese să le trimită pe orice cale spre Europa.

Aceste scrisori dorite cu nerăbdare nu se lăsară mult aşteptate. Ele aduseră puţină mângâiere casei întristate de plecarea sa. Călătoria se desfăşura în condiţiuni favorabile. Se prindea mult peşte şi câştigurile aveau să fie mari. Apoi, la sfârşitul fiecărei scrisori, Ole vorbea totdeauna de un anumit secret şi de averea pe care trebuia să i-o aducă. Iată un secret pe care Hulda tare ar mai fi vrut să-l cunoască. Tot aşa de mult dorea să-l ştie şi cucoana Hansen, din motive greu de bănuit.

Căci cucoana Hansen era din ce în ce mai posomorâtă, neliniştită, închisă în sine. Şi o întâmplare de care nu vorbi copiilor săi veni să-i sporească grijile.

Trei zile după primirea ultimei scrisori a lui Ole, la 19 aprilie, cucoana Hansen se întorcea singură de la joagăr, unde se dusese să comande un sac cu talaş de la maistrul Lengling. Se îndrepta spre casă, când, puţin înainte să

ajungă la uşă, fu oprită de un om care nu era din partea locului.

— Dumneavoastră sunteţi cucoana Hansen? o întrebă el.

— Da, răspunse ea, dar nu vă cunosc.

— Ah, asta n-are nici o importanţă! reluă omul. Am sosit azi-dimineaţă din Drammen şi mă pregătesc să mă întorc.

— Din Drammen? întrebă nervos cucoana Hansen.

— Nu cunoaşteţi oare pe un domn Sandgoist care locuieşte acolo?

— Pe domnul Sandgoist! repetă cucoana Hansen, pălind la auzul acestui nume. Da… Îl cunosc!

— Ei bine, când domnul Sandgoist a ştiut că plec la Dai, m-a rugat să vă transmit salutări din partea sa.

— Şi… nimic… mai mult?

— Nimic, decât să vă anunţ că va veni să vă vadă luna viitoare. Vă doresc sănătate şi seară bună, cucoană Hansen!

CAPITOLUL V.

Hulda era în adevăr foarte surprinsă de stăruinţa cu care Ole îi vorbea mereu în scrisorile sale despre averea pe care socotea s-o găsească la întoarcere. Pe ce-şi bizuia tânărul speranţele? Hulda nu putea ghici şi ar fi vrut foarte mult să ştie. Era lesne de înţeles această nerăbdare aşa de firească. Simplă curiozitate? Deloc. Acest secret o privea puţin şi pe dânsa. Nu că o mâna ambiţia, căci era o fată simplă şi cinstită şi în năzuinţele ei nu râvnea la ceea ce se numeşte bogăţie. Dragostea lui Ole îi ajungea şi ştia că va fi totdeauna ce-şi dorea mai mult. Dacă bogăţia va veni, va primi-o fără mare bucurie. Dacă nu va veni, se va lipsi de ea fără mare dezamăgire.

Despre asta vorbeau Hulda şi Joel a doua zi, după ce ultima scrisoare a lui Ole sosise la Dai. Aveau în această privinţă, ca şi în toate celelalte, de altfel, aceeaşi părere.

Joel spuse:

— Nu! Nu-i cu putinţă, surioară! Probabil că-mi ascunzi ceva!

— Eu!… Să-ţi ascund…?

— Da! Ca Ole să fi plecat fără să-ţi spună ceva despre secretul lui… nu e de crezut!

— Ţie ţi-a spus vreun cuvânt, Joel? grăi Hulda.

— Nu, surioară. Dar eu nu sunt pentru el ceea ce eşti tu.

— Ba da, tu sau eu e totuna, frate.

— Nu sunt eu logodnica lui Ole.

— Aproape că eşti, zise fata, şi dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire, dacă nu s-ar întoarce din această călătorie, ai primi lovitura ca şi mine şi lacrimile tale ar curge ca şi ale mele.

— Ah, surioară, răspunse Joel, îţi interzic să ai asemenea gânduri!

Ole să nu se întoarcă din ultima călătorie pe care o face la pescuitul în larg! Vorbeşti oare serios, Hulda?

— Nu, fără îndoială, Joel. Şi totuşi, nu ştiu… Nu mă pot opri să am unele presimţiri… şi vise rele!

— Visele, dragă Hulda, nu sunt decât vise!

— Bineînţeles, dar de unde vin ele?

— Din noi înşine. Ţi-e teamă şi aceste temeri te chinuiesc în somn. De altfel, cam totdeauna se întâmplă aşa când îţi doreşti foarte mult ceva şi momentul împlinirii se apropie.

— E adevărat, Joel.

— Dar te credeam mult mai tare, surioară! Da, mai tare! Cum, de-abia ai primit o scrisoare în care Ole îţi spune că Viken se va întoarce înainte de o lună şi tu îţi împuiezi capul cu asemenea griji?

— Nu… le port în sufleu Joel.

— De fapt, spuse Joel, suntem în 19 aprilie. Ole trebuie să sosească între 15 şi 20 mai. Nu e deci prea devreme să începem pregătirile de nuntă.

— Crezi, Joel?

— Da, cred, Hulda! Cred chiar că am şi întârziat. Gândeşte-te! O nuntă care va bucura nu numai Dal-ul, dar şi gaard-urile învecinate. Vreau ca ea să fie foarte frumoasă şi mă voi ocupa să fac cele de cuviinţă! O asemenea

ceremonie nu este puţin lucru în ţinuturile Norvegiei, cu atât mai mult în Telemark. Nu! Nu se face cu una cu două.

Ca urmare, chiar în aceeaşi zi Joel se întreţinu despre acest lucru cu maică-sa. Convorbirea avu loc puţin după ce cucoana Hansen fusese atât de impresionată de întâmplarea cu omul care-i anunţase apropiata venire a domnului Sandgoist din Drammen. Se dusese să se aşeze în fotoliul din sala mare şi, cufundată în gânduri, învârtea maşinal vârtelniţa.

Joel observă că mama sa era mai necăjită ca de obicei; dar cum ea răspundea totdeauna «n-am nimic», când o întreba ce are, fiul ei nu vru să-i vorbească decât despre căsătoria Huldei.

— Mamă, ştii, am aflat din ultima scrisoare a lui Ole că se va întoarce probabil la Telemark peste câteva săptămâni.

— E de dorit, răspunse cucoana Hansen, şi ar fi bine să nu aibă vreo întârziere.

— Ai ceva contra să stabilim ziua nunţii la 25 mai?

— Nu, dacă Hulda e de acord.

— Hulda a şi consimţit şi acum te-aş întreba, mamă, dacă n-ai intenţia să facem pregătirile pentru acest eveniment, aşa cum se cade.

— Ce înţelegi prin «aşa cum se cade»? răspunse cucoana Hansen fără să-şi ridice privirea de pe vârtelniţa.

— Înţeleg, cu încuviinţarea ta, desigur, ca ceremonia să fie făcută ţinând seama de situaţia noastră în ţinut. Trebuie să poftim toate cunoştinţele şi dacă nu-i vom putea adăposti pe toţi la noi acasă, vecinii se vor grăbi să-i găzduiască.

— Şi cine ar fi aceşti oaspeţi, Joel?

— Cred că va trebui să invităm pe toţi prietenii noştri din Moel, din Tiness şi din Bamble. Voi avea eu grijă de asta. Presupun de asemenea că prezenţa fraţilor Help, armatori din Bergen, n-ar putea decât să facă onoare familiei şi, cu încuviinţarea ta, repet, îi voi ruga să vină să petreacă o zi la Dai. Sunt oameni foarte cumsecade, care-l iubesc mult pe Ole, şi sunt sigur că vor primi.

— Este oare nevoie să facem o nuntă mare?

— Cred că da, mamă, şi socot că aşa e bine, chiar dacă numai în interesul hanului din Dai, care nu a decăzut, după câte ştiu, după moartea tatălui meu.

— Nu, Joel! Nu!

— Nu este de datoria noastră să-l ţinem cel puţin în starea în care a fost lăsat? Deci cred că ne-ar folosi ca nunta surorii mele să aibă oarecare răsunet.

— Fie, Joel.

— De altfel, n-ar fi timpul ca Hulda să înceapă pregătirile, pentru ca nici o întârziere să nu aibă loc din vina ei? Ce crezi, mamă?

— Că Hulda şi cu tine trebuie să faceţi tot ce se cuvine! Răspunse cucoana Hansen.

Se poate crede că Joel era cam grăbit, că ar fi fost mai bine să aştepte întoarcerea lui Ole pentru a fixa data nunţii şi a începe pregătirile necesare. Dar – cum spunea el – ceea ce s-a făcut va rămâne bun făcut. Şi apoi, pe Hulda o va distra să se ocupe de miile de amănunte ale unei asemenea ceremonii. Era important să nu fie lăsată pradă presimţirilor ei cu nimic justificate.

În primul rând trebuia să te gândeşti la domnişoara de onoare. Dar fiţi pe pace! Alegerea era făcută dinainte. Era o fată drăguţă din Bamble, prietenă bună cu Hulda. Tatăl ei, fermierul Helmboe, avea în grijă unul din cele mai mari gaard-uri din ţinut. Acest vrednic gospodar era om cu oarecare stare. De mult timp îşi dăduse seama de caracterul frumos al lui Joel şi trebuie spus că şi fiica sa Siegfrid îl preţuia în felul ei. Era deci posibil ca foarte curând, după ce Siegfrid va fi fost însoţitoarea de onoare a Huldei, Hulda să fie la rândul ei însoţitoarea lui Siegfrid. Aşa se obişnuieşte în Norvegia. De cele mai multe ori, aceste plăcute îndeletniciri revin femeilor măritate. Deci, printr-o mică abatere de la regulă în favoarea lui Joel, Siegfrid lua parte în această calitate la căsătoria Huldei Hansen.

Grija de căpetenie pentru logodnică şi pentru însoţitoarea de onoare era rochia pe care o vor purta în ziua ceremoniei.

Siegfrid, o frumoasă blondă de optsprezece ani, voia ca rochia s-o prindă cât mai bine. Prevenită de prietena sa Hulda – printr-un bileţel pe care-l dusese chiar Joelea se ocupă fără a pierde un minut de pregătirile care cereau multă migală.

Se gândea la un model de corsaj brodat cu desene regulate, care trebuia astfel făcut încât să cuprindă talia Siegfridei ca o carcasă de email. Apoi era vorba de o fustă care să acopere câteva jupoane al căror număr să fie în raport cu averea Siegfridei, dar fără s-o facă să piardă nimic din graţia ei. Cât despre podoabe, cât de greu este să alegi placa din mijloc a colierului de perle şi filigrane de argint, agrafele corsajului din argint aurit sau din alamă, atârnătorile în formă de inimă, cu discuri mobile, nasturii dubli care încheie gulerul cămăşii, cingătoarea de lână sau de mătase roşie de unde pleacă patru rânduri de lănţişoare, inelele cu mici ciucuri care se ciocnesc melodios între ele, cerceii şi brăţările dantelate de argint – în fine toate aceste giuvaeruri de la ţară, în care aurul nu-i decât o folie subţire, argintul o spoială, bijuteriile făcute la matriţă, cu perle din sticlă suflată şi diamante de cristal! Totuşi trebuia ca privirea să fie atrasă de potrivirea lor. Şi dacă va fi nevoie, Siegfrid nu va pregeta să se ducă la marile prăvălii-Benett din Christiania pentru a-şi face cumpărăturile. Tatăl ei nu se va opune. Dimpotrivă! El o va lăsa pe fiică-sa să facă cele de trebuinţă. Siegfrid, de altfel, era destul de cumpătată ca să nu golească punga părintească. În fine, ceea ce voia mai presus de toate era ca Joel s-o găsească frumoasă.

Cât despre Hulda, lucrul era la fel de însemnat. Moda este necruţătoare şi le dă mult de furcă logodnicelor în găsirea rochiei de nuntă.

Hulda va renunţa în fine la cozile lungi legate cu panglici, care ieşeau din boneta ei de fată, şi la cingătoarea lată cu

închizătoare care-i prindea şorţul de fusta roşie. Ea nu va mai purta năframele de logodnică pe care i le dăduse Ole la plecare, nici chimirele de care atârnau pungile mici din piele brodată, unde sunt ţinute lingura de argint cu coadă scurtă, cuţitul, furculiţa, testeaua de ace – atâtea lucruri de care o femeie trebuie să se servească tot timpul în gospodărie.

Nu! în apropiata zi a nunţii, părul Huldei va flutura liber pe umeri şi îl avea atât de des că nu va mai fi nevoie să-l amestece cu şuviţe din fire de in, cum obişnuiesc fetele din Norvegia mai puţin dăruite de natură. în cele din urmă, pentru îmbrăcămintea şi giuvaerurile trebuincioase, Hulda n-avea decât să caute în cufărul mamei. În adevăr, aceste obiecte de îmbrăcăminte se transmit din căsătorie în căsătorie şi servesc mai multor generaţii ale aceleiaşi familii. Astfel sunt văzute din nou la diverse intervale laibărul brodat cu fire aurite, cingătoarea de catifea, fusta de mătase pestriţă sau de-o singură culoare, ciorapii de wadmel, lanţul de aur de la gât şi coroana – această faimoasă coroană norvegiană, păstrată în sipetul cel mai bine ferecat; e din carton aurit, rotunjită, presărată cu stele şi împodobită cu frunze, asemănătoare cu coroana de flori de lămâiţă din alte ţări ale Europei. Desigur, tot acest nimb strălucitor, cu filigranele delicate, cu atârnătorile zornăind, cu mărgelele din sticlă colorată, trebuia să încununeze încântător frumosul cap al Huldei. «Logodnica încoronată», cum se spune, va face cinste soţului ei. El va fi demn de ea în strălucitorul său costum de nuntă – jachetă scurtă cu mulţi nasturi de argint, cămaşă scrobită cu gulerul drept, vestă tivită cu şiret de mătase, pantalon strâmt prins de genunchi cu pompoane de lână, pălărie moale, cizme galbene şi la brâu, în teaca lui de piele, cuţitul scandinav dolknif, de care nu se desparte nici un norvegian.

Aşadar, se puseră pe treabă. Nu erau prea multe cele câteva săptămâni, dacă voiai ca totul să fie gata înainte de sosirea lui Ole Kamp. De altfel, dacă Ole s-ar întoarce mai

devreme decât a anunţat şi dacă Hulda n-ar fi încă gata, nu s-ar necăji niciunul.

Cu diversele ocupaţii trecură ultimele săptămâni ale lunii aprilie şi primele din mai. Pe de altă parte, Joel se dusese personal să facă invitaţiile, profitând de faptul că meseria sa de ghid îi lăsase atunci destul timp liber. Trebuie că cei mai mulţi prieteni îi avea la Bamble, căci acolo mergea cel mai des. Dacă nu ajunse la Bergen pentru a-i pofti pe fraţii Help, cel puţin trimise acestora o invitaţie în scris.

Şi aşa cum se aştepta, onorabilii armatori au acceptat cu plăcere invitaţia de a fi de faţă la nunta lui Ole Kamp, tânărul marinar de pe Viken. între timp sosi ziua de 15 mai. Se aştepta deci de la o zi la alta ca Ole să coboare din brişcă, să deschidă uşa şi cu o voce plină de bucurie să strige: «Eu sunt, iată-mă!»

Nu mai era nevoie decât de puţină răbdare. De altfel, totul era gata. Siegfrid, la rândul ei, nu aştepta decât o vorbă ca să apară cu toate gătelile ei.

În zilele de 16 şi 17 mai încă nu venise nimeni şi nici măcar vreo scrisoare pe care curierii s-o aducă din Terra-Nova.

— Nu trebuie să te miri, surioară, repeta tot timpul Joel. Se-ntâmplă ca un vas cu pânze să întârzie. Drumul e lung de la Saint-Pierre Miquelon la Bergen. Ah, de ce nu este Viken un vas cu aburi şi eu maşina lui! Cum l-aş împinge contra vântului şi fluxului, chiar dacă ar trebui să plesnesc la intrarea în port!

Spunea toate acestea pentru că vedea cum neliniştea Huldei creşte pe zi ce trece.

Tocmai atunci în Telemark vremea se înrăutăţi. Vânturi aspre măturau turbate podişurile. Suflau din vest, ceea ce însemna că veneau dinspre America.

— Ar trebui să fie prielnice mersului lui Viken! repeta întruna fata.

— Fără îndoială, răspundea Joel, dar, dacă sunt prea tari, pot deveni o piedică, obligându-l să facă faţă uraganului. Nu

faci ce vrei pe mare!

— Atunci tu nu eşti neliniştit, Joel?

— Nu, Hulda, nu! E foarte neplăcut, dar aceste întârzieri sunt foarte obişnuite! Nu! Nu sunt îngrijorat şi n-am nici o pricină să fiu.

În 19 sosi la han un călător care avea nevoie de un ghid. Voia să meargă până la capătul Hardanger-ului, trecând peste munţi. Cu toate că n-ar fi dorit s-o lase singură pe Hulda, fratele ei nu putu să refuze. Va lipsi cel mult patruzeci şi opt de ore şi nu se-ndoia că la întoarcere îl va găsi pe Ole. Adevărul era că începea să fie foarte necăjit. Plecă deci dimineaţa cu inima grea.

A doua zi, pe la unu după-amiază, cineva bătu la uşa hanului.

— Să fie Ole?! exclamă Hulda. Se duse să deschidă.

În faţa casei se afla un om înfăşurat în manta, cocoţat în vârful briştii şi a cărui înfăţişare nu-i era cunoscută.

CAPITOLUL VI

— Aici e hanul cucoanei Hansen?

— Da, domnule, răspunse Hulda.

— Cucoana Hansen nu-i acasă?

— Nu, dar trebuie să vină.

— Curând?

— Îndată, şi dacă aveţi ceva să-i spuneţi…

— Nu, n-am nimic să-i spun.

— Doriţi o cameră?

— Da, cea mai frumoasă pe care o aveţi.

— Să vă pregătim masa de seară?

— Cât mai repede, şi aveţi grijă să mi se servească tot ce aveţi mai bun.

Acestea fură cuvintele schimbate între Hulda şi călător, înainte chiar ca acesta să coboare din brişcă de care se servise ca să vină în inima Telemark-ului, prin pădurile, lacurile şi văile Norvegiei centrale.

E cunoscută brişcă, acest mijloc de locomoţie pe care-l întrebuinţează cu precădere scandinavii. Două hulube lungi

– între care se mişcă un cal având un căpăstru din piele galbenă dungată, dirijat de o simplă zăbală de frânghie trecută nu prin gură ci peste nas – două roţi mari a căror osie fără arcuri are deasupra o căsuţă colorată în care nu încape decât o singură persoană – fără capotă, fără apărătoare, fără scăriţă – iar în spatele căsuţei o scândură pe care stă vizitiul – skydskarl. în totul seamănă cu un păianjen enorm, ale cărui pânze, duble, ar fi alcătuite din cele două roţi. Cu acest vehicul rudimentar se pot face drumuri de câte cincisprezece, douăzeci de kilometri, fără să simţi mare oboseală.

La un semn al călătorului, un băiat veni să ţină calul. Atunci insul se ridică, se scutură, coborî cu oarecare trudă, vădită prin bombăneli care trădau o destul de proastă dispoziţie.

— Poate fi adăpostită brişcă? întrebă el cu un glas aspru, oprindu-se în pragul uşii.

— Da, domnule, răspunse Hulda.

— Să i se dea calului de mâncare!

— Îl voi duce în grajd.

— Aveţi grijă de el!

— Se face. Pot să vă întreb dacă rămâneţi mai multe zile la Dai?

— Nu ştiu încă.

Calul şi brişcă fură duse într-o şură mică, construită în curte, la adăpostul primilor copaci de la poalele muntelui. Era singura şură a hanului, dar pentru nevoile oaspeţilor ajungea.

Puţin după aceea, călătorul era instalat în cea mai bună cameră, aşa cum ceruse. Aici, după ce-şi scoase mantaua îmblănită, se încălzi înaintea unui foc de lemne uscate pe care pusese să-l facă. În acest timp, spre a-l mulţumi pe cârcotaşul călător, Hulda spuse bucătăresei să pregătească cea mai bună masă; bucătăreasa —piga – era o fată voinică din împrejurimi, care ajuta la gătit şi la curăţenie în timpul sezonului de vară.

Noul venit era un om încă voinic, cu toate că trecuse de şaizeci de ani. Slab, puţin încovoiat, de statură mijlocie, cu faţa osoasă, spân cu nasul ascuţit, cu ochi mici, pătrunzători, în spatele unor ochelari groşi, cu fruntea mai tot timpul încreţită, cu buze prea subţiri ca să lase să-i scape vreo vorbă bună, cu mâini lungi, hrăpăreţe – era tipul celui care împrumută pe amanet sau al cămătarului.

Hulda avu presimţirea că acest călător nu putea aduce nimic bun în casa cucoanei Hansen.

Că era norvegian nu încăpea vorbă, dar avea din tipul scandinav numai părţile vulgare. Costumul său de călătorie era alcătuit dintr-o pălărie joasă cu borurile mari, o haină dintr-o stofă albicioasă, vestă încrucişată pe piept, un pantalon strâns pe genunchi cu o cataramă dintr-o curea de piele, şi deasupra o blană castaniu-închis căptuşită cu oaie, menită să-l ferească de nopţile încă foarte reci pe podişurile înalte şi în văile din Telemark.

Cât despre numele personajului, Hulda nu-l întrebase cum îl cheamă. Dar avea să afle în curând, pentru că trebuia să-l treacă în registrul hanului.

În acest moment se întoarse cucoana Hansen. Fiica ei îi anunţă sosirea unui călător care a cerut cea mai bună masă şi cea mai bună cameră. Nu ştia cât va rămâne la Dai, deoarece călătorul nu-i spusese nimic în această privinţă.

— Şi nu-i ştii numele? întrebă cucoana Hansen.

— Nu, mamă.

— Nici de unde a venit?

— Nu.

— E vreun turist, fără îndoială. E păcat că Joel nu s-a întors încă pentru a-l servi. Ce vom face dacă va cere un ghid?

— Nu cred să fie un turist, răspunse Hulda. E un om cam în vârstă…

— Dacă nu e turist, ce caută la Dai? zise cucoana Hansen cam îngrijorată, mai mult pentru sine decât pentru fiica sa.

La această întrebare Hulda nu putea să răspundă, căci călătorul nu spusese nimic despre intenţiile sale.

O oră după ce sosise, intră în sala cea mare, care era alături de camera sa. La vederea cucoanei Hansen, se opri o clipă în prag.

Era Limpede că cei doi nu se cunoşteau unul pe altul. El se îndreptă spre dânsa şi, după ce îi aruncă o privire peste ochelari, zise, fără să facă măcar gestul de a-şi scoate pălăria:

— Cred că sunteţi cucoana Hansen.

— Da, domnule, răspunse cucoana Hansen.

Şi, ca şi fiica sa, simţi un fel de tulburare care nu-i scăpă călătorului.

— Deci dumneavoastră sunteţi cucoana Hansen din Dai?

— Desigur, domnule. Aveţi să-mi spuneţi ceva deosebit?

— Voiam numai să facem cunoştinţă. Nu vă sunt oare oaspete? Şi acum aveţi vă rog grijă să mi se servească masa cât mai repede.

— Masa este gata, răspunse Hulda. Dacă vreţi să poftiţi în sufragerie.

— Vreau!

Acestea zise, călătorul se îndreptă spre uşa pe care i-o arătă fata. Puţin mai târziu, şedea înaintea unei mese îngrijite, lângă fereastră.

Masa era, desigur, bună. Nici un turist, chiar cel mai pretenţios, n-ar fi avut nimic de spus. Totuşi călătorul, veşnic nemulţumit, nu se abţinu de la cârteli – în special prin gesturi, căci nu era prea vorbăreţ. Puteai să te întrebi dacă pretenţiile sale se datorau proastei digestii sau proastei creşteri. Supa de cireşe şi coacăze nu-i plăcu decât pe jumătate, cu toate că era excelentă. Nu gustă decât din vârful limbii somonul şi scrumbia marinată. Şunca şi o jumătate de pui rumenit, cu garnitură de legume, nu părură să-i placă. Abia se împacă cu o sticlă de Saint-Julien şi o jumătate de sticlă de şampanie, deşi erau aduse din cele mai renumite pivniţe franceze.

Ca urmare, după ce isprăvi, călătorul nu avu pentru gazda sa nici un tack for mad.

După masă bădăranul îşi aprinse pipa; ieşi din sală şi se duse să se plimbe pe malul Maan-ului.

Odată ajuns la apă, se uită înapoi. Privirile sale nu se mai dezlipeau de han. Părea să-l cerceteze pe toate părţile, plan, formă, înălţime, faţadă, ca şi cum voia să-l evalueze. Numără uşile şi ferestrele. Apoi, apropiindu-se de grinzile orizontale care erau aşezate la temelie, făcu două-trei tăieturi cu vârful cuţitului, ca şi cum ar fi vrut să vadă calitatea lemnului şi starea în care s-a păstrat. Căuta să-şi dea seama cât valora hanul cucoanei Hansen? Pretindea să-l cumpere, cu toate că nu era de vânzare? Era cel puţin ciudat. După ce cercetă clădirea, începu să numere arborii şi arbuştii din curte. În fine,măsură în paşi cele două laturi ale hanului şi mişcarea creionului pe o pagină din carnetul său arătă că înmulţea cele două cifre.

În fiecare clipă clătina din cap, încrunta sprâncenele şi mormăia «hm, hm!» cu un aer nemulţumit.

În timpul acestor cercetări, cucoana Hansen şi fiica ei îl urmăreau privind pe fereastra sălii. Cu ce fel de ins ciudat aveau de-a face? Care era scopul călătoriei maniacului? Ce neplăcut că toate acestea se petreceau în lipsa lui Joel, cu atât mai mult cu cât călătorul urma să petreacă noaptea la han.

— Dacă este un nebun? zise Hulda.

— Un nebun?… Nu, răspunse cucoana Hansen. Dar pare un om ciudat.

— E totdeauna supărător să nu ştii pe cine primeşti în casă! Rosti fata.

— Hulda, grăi cucoana Hansen, înainte să se întoarcă în casă, ai grijă să-i duci în cameră registrul hanului.

— Da, mamă.

— Poate se va decide în sfârşit să-şi înscrie numele!

Pe la opt, când se şi lăsase întunericul nopţii, începu să cadă o ploaie subţire, umplând valea cu o ceaţă care se

întindea până la jumătatea muntelui.

Aşa că noul oaspete al cucoanei Hansen, după ce urcase poteca până la joagăr, se întoarse la han unde ceru un păhărel de rachiu Fără a mai spune vreun cuvânt, fără a da cuiva bună seara, după ce luă sfeşnicul de lemn a cărui luminare era aprinsă, intră în camera sa, încuie uşa şi nu se mai auzi toată noaptea nici un zgomot.

Vizitiul se adăpostise pur şi simplu în şură. Acolo, între hulubele briştii, dormea în tovărăşia calului murg, fără să se sinchisească de furtună.

A doua zi, cucoana Hansen şi fiica sa se sculară în zori. Nici un zgomot nu se auzea din camera călătorului care se mai odihnea. Puţin după ora nouă, el intră în sala cea mare, mai posomorât ca în ajun, plângându-se că patul era tare şi că larma din casă l-a trezit. Se-nţelege că nu dădu bună dimineaţa nimănui. Apoi deschise uşa şi privi cerul.

Timpul nu se îmbunătăţise. Un vânt puternic mătura înălţimile pierdute în ceaţă de pe Gousta, şi apoi se prăvălea în rafale, în văi.

Călătorul nu încercă să iasă afară. Dar nu-şi pierdu timpul. Tot fumându-şi pipa, se plimbă prin han, observă cum este construit pe dinăuntru, intră în camere, examina mobila, deschise dulapurile din perete şi şifonierele, totul fără ruşine, ca şi cum ar fi fost la el acasă. S-ar fi spus că a venit să pună sechestru.

Dacă omul era ciudat, apoi faptele sale erau din ce în ce mai suspecte. După aceea veni să se aşeze în fotoliul din sufragerie şi cu o voce aspră şi tăioasă puse câteva întrebări cucoanei Hansen: când a fost construit hanul? îl clădise soţul ei Harald sau l-au moştenit? Avusese până acum nevoie de reparaţii? Care era suprafaţa curţii şi a fermei? Hanul era cunoscut şi aducea câştig bun? Cam ce număr de turişti veneau în medie în timpul sezonului de vară? Rămâneau o singură zi sau mai multe? etc.

Desigur că nu luase în seamă registrul lăsat în camera lui, căci din acesta putea să-şi dea seama de traficul turiştilor.

În adevăr, registrul se găsea în acelaşi loc unde-l pusese Hulda în ajun şi numele călătorului nu fusese înscris.

— Domnule, zise atunci cucoana Hansen, nu prea înţeleg cum şi de ce vă pot interesa aceste lucruri. Dar dacă vreţi să aflaţi mersul lor, nimic mai uşor. Consultaţi registrul hanului. V-aş ruga chiar să vă scrieţi numele în el, conform regulii.

— Numele meu? Sigur că-l voi înscrie, cucoană Hansen!… II voi înscrie în momentul plecării!

— Trebuie să vă mai rezerv camera?

— E inutil, zise călătorul ridicându-se. Voi pleca după masa de prânz, ca să pot fi la Drammen mâine seară.

— La Drammen?… zise pătrunsă cucoana Hansen.

— Da! Aşa că vreau să fiu servit imediat.

— Locuiţi la Drammen?

— Da! Ce-i de mirare că locuiesc la Drammen?

Prin urmare, după ce rămăsese la Dai, sau mai bine-zis la han, o singură zi, acest călător pleca fără să fi văzut nimic din împrejurimi! Nu voia defel să cutreiere ţinutul. Nu-l interesa sub nici o formă nimic despre Gousta, Rjukanfos sau valea Vestfjorddal-ului. Deci părăsise Drammen-ul nu pentru plăcerea de a vizita locurile, ci pentru afaceri şi se părea că nu avusese alt scop decât să cerceteze în amănunţime casa cucoanei Hansen.

Hulda văzu pe chipul mamei că era foarte tulburată. Cucoana Hansen se aşează în fotoliu, dând la o parte vârtelniţa, şi rămase aşa, nemişcată, fără să scoată un cuvânt.

În acest timp călătorul intră în sufragerie şi se aşează la masă. Mâncarea, tot aşa de bună ca şi cea din seara trecută, nu părea să-l mulţumească. Şi totuşi mâncă şi bău bine fără să se grăbească. Părea să-şi îndrepte atenţia mai ales asupra valorii argintăriei, lux la care ţin ţăranii norvegieni – câteva linguri şi furculiţe moştenite din tată în fiu şi ţinute cu grijă alături de giuvaerurile familiei.

În timpul acesta vizitiul făcea în şură pregătirile de plecare. La ora unsprezece calul şi brişcă aşteptau în faţa uşii hanului.

Timpul era tot aşa de posomorât, cerul vânăt şi vântos. Câteodată ploaia izbea ferestrele ca un tir de mitralieră. Dar călătorul, sub mantaua îmblănită, nu era om să se sperie de rafale.

După ce isprăvi cu masa, bău un ultim pahar de rachiu, îşi aprinse pipa, îmbrăcă mantaua, intră în sala mare şi ceru nota de plată.

— Mă duc s-o fac, răspunse Hulda care se aşează la micul birou.

— Grăbeşte-te, zise călătorul. Între timp dă-mi registrul, să-mi înscriu numele.

Cucoana Hansen se ridică să aducă registrul şi-l puse pe masa cea mare. Călătorul luă un toc şi se uită o ultimă oară peste ochelari la cucoana Hansen. Apoi, cu o scriere apăsată, îşi trecu numele în registrul pe care-l închise.

În timpul ăsta Hulda aduse nota de plată.

O luă, se uită la fiecare cifră, mormăind, pe urmă controla adunarea.

— Hum! zise. Cam scump! Şapte mărci şi jumătate pentru o noapte şi două mese.

— Mai sunt şi vizitiul şi calul, spuse Hulda.

— N-are importanţă! Găsesc că e scump. În adevăr, nu mă miră că nu merge bine în felul ăsta!

— Nu datoraţi nimic, domnule! spuse atunci cucoana Hansen, cu o voce atât de tulburată încât de-abia se auzea.

Tocmai deschisese registrul, văzuse numele şi repetă după ce-i luă nota înapoi rupând-o în bucăţi:

— Nu datoraţi nimic!

— E şi părerea mea! răspunse călătorul.

Şi fără a mai spune bună seara la plecare, aşa cum nu dăduse bună ziua la sosire, se urcă în brişcă, în timp ce vizitiul sări în spatele lui pe banchetă. Puţin după aceea dispăru după cotitura drumului.

Când Hulda deschise registrul, nu găsi decât acest nume: «Sandgoist din Drammen».

CAPITOLUL VII.

Joel trebuia să se întoarcă la Dai a doua zi după-amiază, după ce va fi lăsat pe turistul, căruia îi servea de ghid, pe drumul ce duce la Hardanger. Hulda, care ştia că fratele său va veni luând-o pe platourile de pe Gousta, pe malul stâng al râului Maan, plecă să-l aştepte la locul pe unde trecea râul. Se aşeză aproape de micul debarcader la care acostează bacul. Aici căzu pe gânduri. La neliniştea pricinuită de întârzierea vasului Viken, se adăuga acum altă îngrijorare foarte mare. Acest nou necaz avea drept cauză vizita domnului Sandgoist şi purtarea cucoanei Hansen faţă de el. De ce, imediat ce i-a citit numele, mama a rupt nota de plată şi a refuzat să primească vreun ban? Era un secret la mijloc şi încă grav, fără îndoială.

Hulda fu trezită din gândurile sale de sosirea lui Joel. Ea îl zări când cobora poteca muntelui. Apărea când printre luminişurile înguste, când printre copacii doborâţi sau arşi. Apoi dispărea sub frunzişul des al brazilor, mestecenilor şi fagilor cu trunchiurile acoperite de crengi dese. În fine, ajunse pe malul celălalt şi luă bacul. Vâslind energic, trecu în câteva clipe apa învolburată. Apoi sări pe mal şi se apropie de sora sa.

— Ole s-a întors? întrebă el.

La Ole se gândise în primul rând, dar întrebarea sa rămase fără răspuns.

— Nici o scrisoare de la el?

— Niciuna!

Şi Hulda izbucni în lacrimi.

— Nu, exclamă Joel, nu plânge, dragă soră, nu plânge!… îmi face prea rău!… Nu pot să te văd plângând! Bine, zici că nu ai primit nici o scrisoare! Sigur că începe să fie îngrijorător! Dar încă nu e cazul să disperi! Uite, dacă vrei, voi pleca la Bergen. Mă voi informa… Şi îi voi vedea pe fraţii Help. Poate au ei veşti din Terra-Nova. De ce Viken să nu se

fi oprit în vreun port, din cauza avariilor sau pentru a se adăposti de vremea rea? Se ştie că vântul suflă în rafale de peste o săptămână. De multe ori s-a văzut cum vase din New-Found-Land s-au refugiat în Islanda şi în insulele Feroe. I s-a întâmplat chiar şi lui Ole, acum doi ani, când se afla pe Strenna. Şi nu întotdeauna poţi trimite o scrisoare. Îţi spun deschis ce gândesc, surioară. Linişteşte-te… Dacă mă faci să plâng, ce se va alege de noi?

— E peste puterile mele, frate!

— Hulda!… Hulda!… Nu-ţi pierde curajul!… Te asigur că eu nu sunt desperat!

— Să te cred oare, Joel?

— Da, crede-mă! Dar, pentru ca să te liniştesc, vrei să plec mâine dimineaţă la Bergen?… Sau poate în seara asta…?

— Nu vreau să mă părăseşti! Nu! Nu vreau! răspunse Hulda lipindu-se de fratele său, ca şi cum nu-l mai avea decât pe el pe lume.

Luară amândoi drumul spre han. Dar începuse să plouă şi vântul bătea aşa de puternic, încât trebuiră să se adăpostească în coliba luntraşului ce se afla la câteva sute de paşi de malurile Maan-ului. Aici aveau de aşteptat până să se mai potolească vremea. Şi atunci Joel simţi nevoia să vorbească cu orice preţ. Tăcerea i se părea mai greu de suportat decât cele ce putea spune, chiar dacă acestea n-ar fi fost vorbe de încurajare.

— Şi mama noastră? întrebă el.

— Din ce în ce mai tristă! răspunse Hulda.

— N-a venit nimeni în lipsa mea?

— Ba da, un călător care a şi plecat.

— Atunci nu se află nimeni acum la han şi nimeni n-a cerut un ghid?

— Nu, Joel.

— Cu atât mai bine, căci prefer să nu te las singură. De altfel, dacă timpul nu se schimbă, mi-e teamă că anul acesta turiştii vor renunţa să vină în Telemark!

— Dar suntem în mai, frate!

— Desigur, dar am presimţirea că sezonul nu va fi bun pentru noi! În fine, vom vedea! Dar spune-mi, călătorul acela a părăsit ieri Dal-ul?

— Da, ieri dimineaţă.

— Şi cine era?

— Un om din Drammen, unde locuieşte, se pare, şi pe care-l cheamă Sandgoist.

— Sandgoist?

— Îl cunoşti?

— Nu, răspunse Joel.

Hulda se întrebase dacă să-i povestească fratelui său tot ce se petrecuse la han în lipsa lui. Dacă Joel ar afla cât de neobrăzat fusese acest om, care părea să fi calculat valoarea casei şi a mobilierului, şi cum s-a purtat în schimb cucoana Hansen faţă de el, ce şi-ar putea închipui? Nu va crede că mama lor avea motive foarte grave pentru a fi luat atitudinea pe care a avut-o? Dar care erau aceste motive? Ce putea avea comun ea şi Sandgoist? Sigur că există un secret care ameninţa familia! Joel va dori să-l cunoască, va cere mamei să i-l încredinţeze şi o va potopi cu întrebări… Cucoana Hansen, aşa de închisă, atât de potrivnică mărturisirilor, va voi să păstreze tăcerea, aşa cum o făcuse întotdeauna. Situaţia ce se va crea între ea şi copii, care şi acum era destul de grea, ar deveni şi mai neplăcută. Dar putea oare fata să-i ascundă ceva lui Joel? Un secret faţă de el! N-ar fi fost aceasta o breşă în prietenia de fier ce-i unea? Nu! Nu trebuia ca această prietenie să se destrame vreodată! Hulda hotărî deci să-i spună tot.

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre acest Sandgoist când te-ai dus la Drammen?

— Niciodată.

— Ei bine, află, Joel, că mama noastră îl cunoştea, cel puţin după nume!

— Îl cunoştea pe Sandgoist?

— Da, frate.

— Dar n-am auzit-o niciodată pronunţând acest nume!

— Îl cunoştea totuşi, deşi nu-l văzuse niciodată înaintea venirii sale de alaltăieri!

Şi Hulda povesti toate întâmplările din timpul şederii călătorului la han, fără a uita să vorbească şi despre fapta ciudată a cucoanei Hansen la plecarea lui Sandgoist. Ea se grăbi să adauge:

— Cred că e mai bine, Joel, să n-o întrebi nimic pe mama. O cunoşti doar. Ar fi s-o faci mai nenorocită. Viitorul ne va dezvălui, fără îndoială, ceea ce se ascunde în trecutul ei. Deie soarta ca Ole să se întoarcă, şi dacă e vreun necaz care ameninţă familia noastră, vom fi trei care să-l suportăm!

Joel o ascultase cu mare atenţie pe sora sa. Da, între cucoana Hansen şi Sandgoist se-ntâmplase ceva grav, care-l făcea pe acesta din urmă s-o ţină pe hangiţă la cheremul lui. Putea fi pus la îndoială faptul că venise să inventarieze hanul din Dai? Lucrul era evident! Şi nota de plată ruptă în momentul plecării sale – ceea ce i s-a părut firesc – ce putea să însemne?

— Ai dreptate, Hulda, spuse Joel, nu voi întreba nimic pe mama. Poate îi va părea rău că n-a avut încredere în noi. Numai să nu fie prea târziu! Trebuie să sufere destul, sărmana femeie! S-a încăpăţânat! N-a înţeles că inima copiilor este făcută să-ţi poţi vărsa amarul într-însa!

— O va înţelege într-o zi, Joel.

— Da, să aşteptăm! Dar până atunci îmi voi îngădui să caut să aflu cine este acest individ. Poate îl cunoaşte domnul Helmboe? Îl voi întreba când voi fi la Bamble şi, dacă e nevoie, mă voi duce până la Drammen. Acolo nu va fi greu să aflu cel puţin ce face omul acesta, ce fel de afaceri învârte şi ce crede lumea despre el…

— Nimic bun, sunt sigură, răspunse Hulda. Are o faţă ursuză şi o privire răutăcioasă. Aş fi surprinsă dacă s-ar ascunde un suflet bun sub scoarţa asta atât de grosolană!

— Ei, zise Joel, să nu judecăm oamenii după înfăţişarea lor! Pun rămăşag că l-ai găsi pe placul tău pe Sandgoist,

dacă l-ai privi mergând la braţ cu Ole…

— Sărmanul meu Ole! murmură fata.

— Vine el, vine, este pe drum! exclamă Joel. Ai încredere, Hulda! Ole nu-i departe şi-l vom dojeni la întoarcere pentru că s-a lăsat atâta aşteptat!

Ploaia încetase. Amândoi ieşiră din colibă şi urcară pe poteca ce ducea spre han.

— Nu ştiu dacă ţi-am zis, rosti atunci Joel, plec mâine.

— Pleci din nou…?

— Da, mâine dimineaţă.

— Atât de repede?

— Trebuie, Hulda. când am plecat din Hardanger, am fost prevenit de unul din tovarăşii mei că un călător vine din nord pe platourile din Rjukanfos, unde trebuie să sosească mâine.

— Cine este acest călător?

— Pe legea mea, nu-i ştiu nici măcar numele. Dar trebuie să fiu acolo pentru a-l însoţi la Dai.

— Du-te atunci, dacă nu poţi altfel! răspunse Hulda suspinând adânc.

— Mâine în zori mă voi aşterne la drum. Asta te necăjeşte, Hulda?

— Da, frate! sunt destul de îngrijorată fără tine… chiar când lipseşti numai câteva ore!

— Ei bine, află că de data aceasta nu plec singur!

— Şi cine te însoţeşte?

— Tu, surioară, tu! Trebuie să-ţi mai schimbi gândurile şi te iau cu mine.

— Ah, mulţumesc, Joel!

CAPITOLUL VIII.

A doua zi amândoi părăsiră hanul în zori. Vreo cincisprezece kilometri la dus, de la Dai la renumitele cascade, şi tot atâta la întors n-ar fi fost decât o plimbare pentru Joel, dar trebuia să ţină seama de puterile Huldei. Joel făcu rost de brişcă maistrului Lengling şi, ca toate briştile, aceasta n-avea decât un loc. E drept că maistrul

fiind foarte gras, a trebuit să i se facă o căsuţă mai mare, ca să poată intra în ea. Hulda şi Joel încăpură lipiţi unul de altul. Dacă îl găseau pe călătorul anunţat la Rjukanfos, el va lua locul lui Joel şi acesta se va întoarce pe jos sau va sta pe scândura de la spate.

Drumul de la Dai la cascade era foarte frumos, cu toate că era plin de hârtoape. Era mai curând o potecă decât un drum. Grinzi abia cioplite, aruncate peste pâraiele care se varsă în Maan, alcătuiau podeţe la câteva sute de paşi unul de altul. Dar calul norvegian este obişnuit să le treacă cu pas sigur, şi dacă brişcă n-are arcuri, hulubele sale lungi slăbesc într-o oarecare măsură hurducăturile.

Timpul era frumos. Joel şi Hulda mergeau repede de-a lungul câmpiilor înverzite, scăldate în stânga de apele limpezi ale Maan-ului. Câteva mii de mesteceni umbreau ici şi colo drumul însorit. Negurile nopţii se transformau în picături de rouă în vârful ierburilor înalte. La dreapta torentului, la două mii de metri înălţime, peticele de zăpadă de pe Gousta străluceau luminoase în soare.

Timp de o oră brişcă merse destul de repede. Urcuşul încă nu se făcea simţit. Dar cu cât înaintau, valea se îngusta. De-o parte şi de alta pâraiele deveniră torente năvalnice. Cu toate că drumul şerpuia, el nu putea să ocolească toate denivelările terenului. De aici, treceri foarte grele, dar pe care Joel reuşea să le străbată cu îndemânare. Lângă el Hulda nu se temea de nimic. Când hurducătura era prea mare, ea se agăţa de braţul lui. Răcoarea dimineţii îi îmbujora frumoasa faţă, atât de palidă de o vreme încoace.

Totuşi trebuiau să ajungă la o înălţime mai mare. Valea nu mai lăsa să treacă decât albia mult îngustată a Maan-ului, între două ziduri aproape drepte. Pe plaiurile învecinate apărură vreo douăzeci de case singuratice; păşuni şi ferme părăsite, colibe de ciobani pierdute între mesteceni şi fagi. Curând nu se mai putu vedea râul; dar îl auzeau cum vuieşte între pereţii abrupţi ai stâncilor. Ţinutul luase o

înfăţişare grandioasă şi sălbatică, priveliştea lărgindu-se până la crestele munţilor.

După două ore de mers, un joagăr se arătă lângă o cascadă de o mie cinci sute de picioare, care îi mişca roata dublă. Cascadele năvalnice nu sunt rare în Vestfjorddal; dar volumul lor de apă nu e prea mare. Cele din Rjukanfos le întrec cu mult.

Ajunşi la joagăr, Joel şi Hulda coborâră din brişcă.

— O jumătate de oră de mers pe jos nu te va obosi prea tare, surioară? zise Joel.

— Nu, frate, nu sunt obosită şi îmi va face chiar bine să merg puţin pe jos.

— Puţin… mai mult, şi e tot timpul urcuş!

— Mă voi sprijini de braţul tău, Joel!

În adevăr, aici trebuiră să părăsească brişcă. N-ar mai fi putut străbate potecile abrupte, trecătorile înguste şi povârnişul cu grohotiş mişcător, ale cărui şerpuiri capricioase, fie golaşe, fie umbrite de copaci, anunţă apropierea marii cascade.

Începu să se zărească un fel de negură deasă în mijlocul azurului îndepărtat. Erau apele pulverizate ale Rjukan-ului, şi volutele lor se ridicau la o înălţime destul de mare.

Hulda şi Joel o luară pe p potecă binecunoscută de ghizii care coborau spre strâmtoare. Au trebuit să se strecoare printre copaci şi arbuşti. Câteva minute mai târziu şedeau amândoi pe o stâncă acoperită de muşchi gălbui, care se afla aproape în faţa cascadei. Nu puteai ajunge până la ea decât pe partea asta. Fratele şi sora s-ar fi auzit cu greu unul pe altul dacă şi-ar fi vorbit. Dar gândurile lor erau aceleaşi şi le puteau împărtăşi de la suflet la suflet, fără să aibă nevoie de cuvinte.

Volumul de apă al cascadei Rjukan-ului este enorm, înălţimea ei considerabilă şi vuietul asurzitor. Fundul albiei Maan-ului se întrerupe brusc, la jumătatea drumului între lacul Mjfis în amonte şi lacul Tinn în aval, pe o adâncime de nouă sute de picioare. Nouă sute de picioare, adică de şase

ori înălţimea Niagarei – dar a cărei lărgime, în schimb, este de trei mile între malul american şi cel canadian.

Aici Rjukanfos are aspecte ciudate, greu de descris. Nici o pictură nu le-ar reda aşa cum sunt. Există anumite minuni ale naturii pe care trebuie să le vezi pentru a înţelege pe deplin frumuseţea lor, între altele şi această cascadă, cea mai vestită de pe continentul european.

Un turist, aşezat pe malul stâng al Maan-ului, se pierduse tocmai în contemplarea ei. De acolo putea să observe Rjukanfos de la cea mai mare apropiere şi din locul cel mai înalt.

Joel şi sora sa încă nu-l zăreau, cu toate că silueta lui se putea desluşi de la acea distanţă. Şi nu din cauza depărtării, ci din cauza unui efect optic special al peisajelor din munţi, care-l făcea să pară mai mic şi mai distanţat decât era în realitate.

Deodată călătorul se ridică, avântându-se neprevăzător pe culmea stâncoasă care se rotunjea ca un dom spre albia Maan-ului. Era evident că acest curios voia să vadă cele două cavităţi ale Rjukanfos-ulu – una la stânga, plină de clocotirea apelor, şi alta la dreapta, totdeauna acoperită de o negură deasă. Poate voia să ştie dacă nu există şi o a treia cavitate la mijlocul cascadei. Fără îndoială că aceasta ar explica cum Rjukan-ul, după ce se pierde în abis, iese din nou la iveală, aruncând li anumite intervale preaplinul apelor sale năvalnice. S-ar spune ci şuvoaiele sunt azvârlite în sus de nişte explozii şi acoperă cu stropi plaiurile înconjurătoare.

Turistul înainta pe această «spinare de măgar», colţuroasă şi lunecoasă, fără nici o rădăcină, fără o tufă, fără iarbă, care poartă numele de Trecătoarea Măriei sau Maristien.

Nu ştia probabil legenda care a făcut celebră această trecătoare.

Într-o zi, Eystein vru s-o ajungă pe acest drum periculos pe frumoasa Mari din Vestfjorddal; logodnica sa îi întindea mâna de pe cealaltă parte a trecătorii. Deodată piciorul îi

alunecă şi, neputându-se ţine de stâncile lunecoase ca gheaţa, se prăbuşi şi pieri în prăpastie. Apele repezi ale Maan-ului nu i-au adus niciodată leşul la suprafaţă.

I se va întâmpla şi acestui îndrăzneţ, aflat pe pantele Rjukanfos-ului, ceea ce i s-a întâmplat nefericitului Eystein?

Era de temut. Şi în adevăr, el îşi dădu seama de primejdie, dar prea târziu. Deodată îi fugi pământul de sub picioare, scoase un strigăt, se rostogoli vreo douăzeci de paşi şi abia avu timp să se agate de un colţ de stâncă, aproape de marginea prăpastiei.

Joel şi Huida încă nu-l zăriseră, dar le ajunse la ureche strigătul.

— Ce se-aude? spuse Joel ridicându-se.

— Un strigăt! răspunse Huida.

— Da, un strigăt desperat!

— Din care parte?

— Să ascultăm!

Amândoi se uitară la dreapta şi la stânga cascadei, dar nu putură vedea nimic. Cu toate acestea auziseră bine pe cineva ţipând: «Ajutor!… Ajutor!» în mijlocul uneia din acele tăceri periodice care durează aproape un minut între fiecare cădere de apă a Rjukanfos-ului.

Strigătul de ajutor se repetă.

— Joel, zise Huida, trebuie să fíe vreun călător în primejdie care cere ajutor! Să mergem într-acolo.

— Da, soră, şi nu poate fi departe! Dar în ce parte?… Unde este? Nu văd nimic!

Huida urcă panta din spatele stâncii pe care se aşezase, agăţându-se de tufele mici de pe malul stâng al Maan-ului.

— Joel! strigă ea, în sfârşit.

— Îl vezi?

— Acolo… acolo!

Şi Huida arătă spre imprudentul alpinist aproape agăţat deasupra prăpastiei. Dacă piciorul său sprijinit în ridicătura de stâncă se desfăcea, dacă aluneca puţin mai jos, dacă îl cuprindea ameţeala, atunci era pierdut.

— Trebuie să-l salvăm! Zise Hulda.

— Da, trebuie răspunse Joel. Cu sânge rece am putea ajunge până la el.

Joel scoase atunci un strigăt prelung. El fu auzit de călător, care întoarse capul spre ei. Apoi, în câteva momente, Joel căută să-şi dea seama de ceea ce trebuie făcut mai repede şi mai sigur pentru a-l scoate din ananghia la care se găsea.

— Hulda, zise el, nu ţi-e frică?

— Nu, frate!

— Cunoşti bine Maristien-ul?

— Am trecut pe acolo de câteva ori!

— Ei bine, mergi pe partea de sus a spinării muntoase, apropiindu-te cât mai mult de călător! Pe urmă lasă-te să aluneci uşor spre el şi apucă-l de mână, astfel ca să-l poţi ţine bine. Dar să nu încerce să se ridice! L-ar prinde ameţeala şi te-ar trage după el, astfel că aţi fi amândoi pierduţi!

— Şi tu, Joel?

— Eu, în timp ce tu vei coborî, mă voi târî în sus de-a lungul crestei din partea Maan-ului. Voi fi acolo când vei ajunge şi tu şi dacă alunecaţi, poate aş putea să vă opresc pe amândoi!

Apoi, cu o voce răsunătoare, profitând de o nouă acalmie a Rjukanfos-ului, Joel strigă:

— Nu vă mişcaţi, domnule!… Aşteptaţi!… Vom încerca să ne apropiem!

Hulda dispăruse deja în spatele tufelor înalte ale crestei, ca să coboare lateral pe cealaltă coamă a Maristien-ului.

Joel o văzu pe curajoasa fată care apărea la cotitura ultimilor copaci.

El, la rândul său, cu preţul vieţii, începu să se caţăre încet de-a lungul părţii înclinate a acestei spinări rotunjite care mărgineşte peretele de stâncă al Rjukanfos-ului.

Cât sânge rece, câtă siguranţă a piciorului şi a mâinii îţi trebuiau ca să mergi pe marginea acestei prăpăstii cu pereţii uzi de stropii cataractei.

Odată cu el, dar cu o sută de picioare mai sus, Hulda înainta pieziş pentru a ajunge cât mai repede la locul unde călătorul rămăsese nemişcat. Din poziţia în care se afla, nu i se putea vedea faţa care e îndreptată spre cascadă.

Joel, ajungând sub el, se opri. După ce se propti bine într-o crăpă tură de stâncă, strigă:

— Ei, domnule!… Călătorul întoarse capul.

— Ei, domnule! zise din nou Joel. Nu faceţi nici o mişcare, nici un şi ţineţi-vă bine.

— Fii fără grijă, mă ţin bine, prietene! răspunse el, cu un glas care linişti pe Joel. Dacă nu mă ţineam bine, aş fi fost de un sfert de oră în fundul prăpastiei.

Joel începu să se catare încet…

— Sora mea va coborî până la dumneavoastră, spuse Joel. Vă va apuca de mână. Dar înainte ca eu să ajung acolo, nu încercaţi să vă ridicaţi! Nu mişcaţi…!

— Voi rămâne neclintit ca o stâncă, răspunse călătorul.

Hulda începu să coboare pe pantă, căutând locuri mai puţin alunecoase, băgând piciorul în crăpături unde găsea un sprijin solid, păstrându-şi capul limpede ca orice fată din Telemark, obişnuită să urce pe crestele munţilor.

Şi aşa cum spusese Joel, striga şi ea:

— Ţineţi-vă bine, domnule!

— Mă ţin bine… şi mă voi ţine, vă asigur, în continuare, atât cât mă voi putea ţine!

Cum se vede, sfaturile nu-i lipseau. Veneau şi de sus, şi de jos.

— Mai ales, nu vă fie frică, zise Hulda.

— Nu mi-e frică!

— Vă vom salva, strigă Joel.

— Mă bizui pe voi, căci, pe sfântul Olaf, nu aş putea să mă salvez singur!

Era clar că turistul îşi păstrase prezenţa de spirit. Dar, după cădere, braţele şi picioarele refuzaseră fără îndoială să-l slujească şi tot ce putea face acum era să se ţină pe mica ridicătură care-l despărţea de prăpastie.

Între timp Hulda continua să coboare. Câteva clipe mai târziu, ajunse până la călător. Atunci, sprijinindu-şi piciorul într-o ieşitură de stâncă, îi prinse mâna. Călătorul căută să se ridice puţin.

— Nu mişcaţi, domnule!… Nu mişcaţi!… zise Hulda. M-aţi târî după dumneavoastră. Şi nu sunt destul de puternică să vă opresc din cădere! Trebuie să aşteptaţi sosirea fratelui meu. când el se va afla între noi şi prăpastie, veţi încerca să vă ridicaţi puţin…

— Să mă ridic, fata mea! E mai uşor de spus decât de făcut şi nu cred să fie aşa de simplu.

— Nu cumva sunteţi rănit, domnule?

— Hmm! Nimic rupt sau scrântit, sper, dar am cel puţin o frumoasă şi adâncă zgârietură la picior!

Joel se găsea în acel moment la vreo douăzeci de picioare de locul unde se aflau Hulda şi călătorul, în partea de jos a pantei. Spinarea rotunjită a coamei îl împiedicase să ajungă drept la ei. Trebuia deci să urce acum această suprafaţă curbă. Era lucrul cel mai greu şi cel mai primejdios. îşi punea viaţa în joc.

— Nici o mişcare, Hulda! mai strigă el pentru ultima oară. Dacă alunecaţi amândoi, nu sunt pe un loc bun să vă pot opri şi am fi pierduţi cu toţii.

— Nu-ţi fie teamă de nimic, Joel! răspunse Hulda. Gândeşte-te numai la tine şi cerul să-ţi ajute!

Joel începu să se târască pe burtă, făcând mişcări de adevărată reptilă. De două-trei ori simţi că nu mai are nici un punct de sprijin. Dar cu multă dibăcie reuşi să urce până lângă călător. Acesta, un om destul de în vârstă, dar viguros, avea un chip frumos, blând şi surâzător. De fapt, Joel se aşteptase mai repede să găsească vreun tânăr îndrăzneţ care încercase să treacă peste Maristien.

— A fost o greşeală ceea ce aţi făcut, domnule! zise el, pe jumătate culcat pentru a-şi recăpăta suflul.

— Cum greşeală? răspunse călătorul. Spuneţi mai bine, pur şi simplu, o prostie!

— V-aţi riscat viaţa…
— Şi v-am făcut să o puneţi în primejdie şi pe a voastră…
— Ah, a mea, asta mi-e într-o măsură meseria! răspunse Joel. Şi după ce se ridică, zise:
— Acum e vorba să putem sui coama, dar ceea ce a fost mai greu s-a făcut.
— Ei, ce-a fost mai greu…!
— Da, domnule, a fost greu să ajung până la dumneavoastră. Nu mai avem de urcat decât o pantă mai puţin abruptă.
— Ar fi bine însă, băiete, să nu te prea bizui pe mine! Am un picior de care nu mă voi putea folosi nici acum şi cred că nici peste câteva zile!
— Încercaţi să vă ridicaţi!
— Voi încerca… cu ajutorul vostru!
— Veţi apuca braţul surorii mele. Eu vă voi sprijini şi vă voi împinge de şale.
— Zdravăn…?
— Da, zdravăn.
— Ei bine, prieteni, mă las în grija voastră. Vă priveşte, dacă aţi avut ideea să mă scoateţi din încurcătură.
Făcură aşa cum spusese Joel – cu prudenţă. Dacă era destul de primejdios să urci pe coamă, totuşi toţi trei se descurcaseră mai bine şi mai repede decât speraseră. De altfel, călătorul nu avea o fractură sau o entorsă, ci numai o simplă dar adâncă zgârietură. Putu deci să se servească de ambele picioare mai bine decât crezuse, deşi nu fără dureri.
Zece minute mai târziu se aflau în siguranţă, dincolo de Maristien.
Acolo călătorul ar fi putut să se odihnească sub primii brazi care mărginesc fieldul superior al Rjukanfos-ului. Dar Joel îi mai ceru un efort în plus. Era vorba să ajungă la o cabană, pierdută în mijlocul copacilor din spatele stâncii pe care el şi sora lui se opriseră să se uite la cascadă. Călătorul se sili să facă acest efort, reuşi şi, sprijinit de o parte de

Hulda şi de alta de Joel, ajunse fără prea mare greutate la uşa cabanei.

— Să intrăm, domnule, zise fata, şi aici vă veţi odihni puţin.

— Nu s-ar putea ca odihna să dureze cel puţin un sfert de oră?

— Da, domnule, şi apoi va trebui să veniţi cu noi până la Dai.

— La Dai?… Ei bine, tocmai la Dai voiam să merg!

— Sunteţi poate turistul care vine din nord, întrebă Joel, şi care mi-a fost semnalat la Hardanger?

— Exact.

— Pe legea mea, n-aţi mers pe drumul cel bun…

— Mi se pare şi mie.

— Şi dacă aş fi prevăzut ce se va întâmpla, m-aş fi dus să vă aştept dincolo de Rjukanfos!

— Asta ar fi fost o idee bună, dragul meu băiat! M-ai fi ferit de o imprudenţă de neiertat la vârsta mea…

— La orice vârsta, rosti Hulda.

Toţi trei intrară în cabană, unde se găsea o familie de ţărani – tatăl, mama şi doi fii – care se ridicară şi-i primiră cu bucurie.

Joel văzu că zgârietura de sub genunchi a călătorului era destul de gravă. Va fi nevoie desigur de o săptămână întreagă de odihnă; dar piciorul nu era nici scrântit, nici rupt, şi osul nu fusese atins. Şi ăsta era lucrul cel mai de seamă.

Li se dădu lapte proaspăt, o grămadă de fragi şi puţină pâine neagră, iar ei primiră cu plăcere. Joel nu ascunse că îi era o foame de lup şi dacă Hulda mâncă puţin, călătorul nu refuză să se ia la întrecere cu fratele ei.

— Într-adevăr, spuse el, gimnastica asta mi-a stârnit pofta de mâncare! Dar mărturisesc cu mâna pe inimă că, a voi să trec pe la Maristien, a fost mai mult decât o imprudenţă! Să vrei să joci rolul nefericitului Eystein, când ai putea să fii tatăl lui… şi chiar bunicul lui!

— Ah! Cunoaşteţi legenda? zise Hulda.

— Dacă o cunosc!… Dădaca mea mă adormea citindu-mi-o, la vârsta fericită când mai aveam o dădacă! Da, o cunosc, curajoasă fată, şi deci sunt cu atât mai vinovat! Acum, dragi prieteni, Dai e cam departe pentru un invalid ca mine! Cum mă veţi duce până acolo?

— Nu vă neliniştiţi pentru atât de puţin, răspunse Joel. Brişcă noastră ne aşteaptă în vale, la capătul potecii. Sunt de făcut numai trei sute de paşi…

— Hm, trei sute de paşi!

— La vale, spuse fata.

— O, dacă e vorba de coborât, e uşor, prieteni, şi un braţ îmi va ajunge…

— De ce nu două… răspunse Joel, când aveţi patru la dispoziţie!

— Bine, atunci două sau chiar patru! Acest lucru nu mă va costa mai scump?

— Nu costă nimic.

— Ba da, cel puţin un «mulţumesc» pentru fiecare braţ, şi îmi dau seama că încă nu v-am mulţumit…

— Pentru ce, domnule? întrebă Joel.

— Dar pur şi simplu pentru că mi-aţi salvat viaţa, primejduind-o pe a voastră!

— Când doriţi?… zise Hulda, care se ridică spre a evita mulţumirile.

— Cum adică!… Dar vreau chiar acum!… De altfel, vreau tot ce vreţi voi să vreau!

Apoi călătorul plăti ţăranilor de la cabană şi, sprijinit puţin de Hulda şi mult de Joel, începu să coboare poteca şerpuitoare care ducea spre locul unde râul Maan întâlneşte drumul spre Dai.

Coborâşul nu se făcu fără câţiva «au, au!» care se terminau cu un hohot de râs. În fine ajunseră Ia joagăr şi Joel se apucă să înhame calul la brişcă. După cinci minute călătorul era instalat în şaretă, cu fata lângă el.

— Şi dumneata? îl întrebă Joel. Cred că ţi -am luat locul…

— Un loc pe care vi-l cedez bucuros.

— Dar poate dacă ne-am strânge puţin…

— Nu… Nu! Am picioare zdravene, picioare de ghid! sunt la fel de bune ca roţile…

— Ba mai bune, băiatule!

Merseră de-a lungul drumului, apropiindu-se încet-încet de Maan. Joel mergea în faţa calului şi-l ducea de Mu, în aşa fel ca să nu hurduce prea tare brişcă.

Întoarcerea fu veselă, cel puţin în ce-l privea pe călător. Nu trecu mult şi vorbea ca un vechi prieten al familiei Hansen. Înainte de a ajunge, fratele şi sora îi spuneau «domnule Sylvius», şi domnul Sylvius nu le mai spunea decât «Hulda» şi «Joel», ca şi cum s-ar fi cunoscut de când lumea.

Pe la ora patru micuţa clopotniţă din Dai îşi arătă vârful între copacii cătunului. O clipă mai târziu, calul se opri în faţa hanului. Călătorul coborî cu oarecare greutate din brişcă. Cucoana Hansen ieşi să-i întâmpine la uşă şi cu toate că noul venit nu ceru cea mai bună cameră a casei, totuşi aceea i se dădu.

CAPITOLUL IX.

Sylvius Hog fu numele înscris în seara aceea în registrul călătorilor, şi tocmai sub cel al lui lui Sandgoist. Mare deosebire, veţi fi de acord, între cele două nume, ca şi între cei doi oameni care le purtau! Nu era între ei nici o asemănare, nici fizică, nici morală. Generozitate de-o parte, lăcomie de alta. Unul era bunătatea în persoană, celălalt o inimă seacă.

Sylvius Hog abia împlinise şaizeci de ani. Totuşi nu-şi arăta vârsta. înalt, drept, bine făcut, sănătos la trup şi la minte, el plăcea de la prima vedere cu faţa lui blândă şi frumoasă, cu obrazul ras, bine încadrat de părul lung şi puţin cărunt, cu ochii surâzători ca şi gura. Avea fruntea boltită, care putea adăposti cele mai frumoase idei şi pieptul lat, în care inima putea bate în voie. La toate aceste însuşiri se mai adăugau şi o nesecată voie bună, o înfăţişare inteligentă şi

prietenoasă, o natură capabilă de toate generozităţile ca şi de toate sacrificiile.

Sylvius Hog din Christiania. Asta spunea tot. Era nu numai cunoscut, apreciat, iubit şi respectat în capitala norvegiană, dar chiar în toată ţara, pe toate meleagurile norvegiene, se înţelege. Sylvius Hog era profesor de drept în Christiania. Fiind unul dintre oamenii cei mai renumiţi din ţară, nu era de mirare că făcea parte din Storthing. În această însemnată adunare el exercita o influenţă, prin cinstea sa atât în viaţa particulară cât şi în cea publică, chiar şi asupra deputaţilor-ţărani, aleşi în număr mare în regiunile agricole. Având un caracter foarte independent, nedorind onoruri, el refuzase de câteva ori să intre în guvern. I se cunoştea numele în toată Norvegia din părţile Christiansand-ului până la cele mai îndepărtate stânci de la capul Nord. Demn de marea sa popularitate, nici o calomnie n-a putut să-l atingă nici pe deputatul, nici pe profesorul din Christiania. Era un adevărat norvegian, dar un norvegian iute din fire, neavând nimic din calmul tradiţional al compatrioţilor săi, fiind mult mai hotărât în gând şi faptă decât o presupune temperamentul scandinav. Asta se simţea în mişcările sale repezi, în cuvântul înflăcărat şi în vioiciunea gesturilor.

Deşi avea o anume bunăstare, Sylvius Hog nu putea fi socotit un om bogat şi nu câştigase bani din afacerile publice. Fire dezinteresată, nu se gândea niciodată la el, ci neîncetat la ceilalţi. Astfel, nu se sinchisea de demnităţi. Se mulţumea să fie deputat. Nu voia nimic mai mult.

În acest moment Sylvius Hog profita de un concediu de trei luni ca să se refacă după o muncă de un an la lucrările legislative. El părăsise Christiania de şase săptămâni, cu intenţia să cutreiere tot ţinutul care se întinde până la Drontheim, Hardanger, Telemark şi districtele Konsberg şi Drammen. Voia să viziteze aceste provincii pe care încă nu le cunoştea, făcând o călătorie de studii şi agrement.

Sylvius Hog străbătuse o parte din aceste regiuni şi tocmai se întorcea din nord, când a vrut să vadă celebra cascadă, una din minunile Telemark-ului. După ce a examinat la faţa locului proiectul atunci în studiu, al liniei ferate de la Drontheim la Christiania, a ceru o călăuză să-l conducă la Dai, contând să-şi găsească ghidul pe malul stâng al Maan-ului. Dar, fără să-l mai aştepte, atras de admirabilei privelişti ale Maristien-ului, se aventurase peste primejdioasa trecătoare. Marea nesăbuinţă ar fi putut să-l coste viaţa. Şi fără ajutora lui Joel şi al Huldei Hansen, călătoria şi călătorul ar fi sfârşit în prăpastia din Rjukanfos.

CAPITOLUL X.

Lumea este foarte instruită în aceste ţări scandinave – nu numa locuitorii de la oraşe, dar chiar şi în cele mai depărtate sate. Această instruire merge dincolo de a şti să citeşti, să scrii şi să socoteşti. Ţăranul învaţă cu plăcere. Are o minte deschisă. Ia parte la bunul mers a comunei. Se interesează de treburile publice. În Storthing ţăranii sunt întotdeauna în majoritate. De multe ori vin la şedinţe în costumele naţionale din ţinutul lor. Sunt cunoscuţi, pe drept cuvânt, pentru înalta lor judecată, bunul lor simţ practic, înţelegerea exactă a lucrurilor – chiar dacă este mai înceată – şi mai ales pentru că sunt incoruptibili.

Nu trebuie deci să fie de mirare că numele lui Sylvius Hog era ştiut în toată Norvegia şi pronunţat cu respect chiar şi în această regiune sălbatică a Telemark-ului.

Cucoana Hansen, primind un oaspete aşa de stimat pretutindeni ţinu să-i spună cât era de onorată să-l aibă câteva zile în casa ei.

— Nu ştiu dacă e o cinste pentru dumneata, cucoană Hanser răspunse Sylvius Hog, dar ceea ce ştiu este că mie îmi face plăcere. Ah, de multă vreme i-am auzit pe elevii mei vorbind despre primitorul han din Dai! De aceea ţinem să vin să mă odihnesc aici o săptămână. Dar să mă ierte sfântul Olaf, n-aş fi crezut niciodată să ajung într-n picior.

Şi vrednicul om strânse cu căldură mâna gazdei sale.

— Domnule Sylvius, zise Hulda, doriţi ca fratele meu să se ducă la Bambie să cheme un medic?

— Un medic, dragă Hulda! Vrei să nu mai pot merge pe nici un picior?

— Oh, domnule Sylvius!

— Un medic! Culmea ar fi să-l chem pe amicul meu, doctorul Bock din Christiania! Şi toate acestea pentru o zgârietură!

— Dar o zgârietură, dacă e prost tratată, răspunse Joel, poate deveni ceva grav!

— Ei, asta-i, Joel, ai putea să-mi spui de ce vrei să devină ceva grav?

— Nu vreau, domnule Sylvius. Să mă ferească sfântul!

— Ei bine, o să te ferească, şi pe mine la fel, împreună cu toată familia Hansen, mai ales dacă drăguţa de Hulda va consimţi să mă îngrijească.

— Bineînţeles, domnule Sylvius!

— Bravo, prieteni! După patru-cinci zile nu voi mai avea nimic! De altfel, cum să nu mă vindec într-o cameră atât de frumoasă? Unde ai putea fi mai bine îngrijit ca în vestitul han din Dai? În acest pat bun cu zicale brodate deasupra lui, care preţuiesc mai mult decât formulele îngrozitoare ale Facultăţii! Lângă această fereastră veselă care dă spre valea Maan-ului! Ascultând susurul apelor care ajunge până la culcuşul meu. Simţind mireasma bătrânilor copaci care se răspândeşte în întreaga casă! Şi aerul curat, aerul munţilor! Nu e oare mai bun decât orice medic? Când ai nevoie de el, n-ai decât să deschizi fereastra şi atunci soseşte, te înveseleşte şi nici nu te pune să ţii dietă!

Sylvius Hog spunea toate acestea cu atâta haz, că parcă intra fericirea în casă cu vorbele lui. Cel puţin aşa li se părea fratelui şi surorii, care ascultau ţinându-se de mână, simţindu-se amândoi la fel de mişcaţi.

Mai întâi profesorul fusese dus în camera de la parter. Aici, pe jumătate culcat în fotoliul cel mare, cu piciorul aşezat pe un scăunel, primea îngrijirile Huldei şi ale lui Joel. Nu voia

decât comprese cu apă rece. Şi, la drept vorbind, ce altceva i-ar fi trebuit?

— Ei bine, prieteni, spunea el, nu trebuie abuzat de medicamente! Fără ajutorul vostru, aş fi văzut cam prea de-aproape minunile din Rjukanfos! Mă rostogoleam ca o piatră în prăpastie! Aş fi adăugat la legenda Maristien-ului o nouă legendă, iar eu n-aş fi avut nici o scuză! Logodnica mea nu mă aştepta pe celălalt mal ca pe nefericitul Eystein!

— Şi ce îndurerată ar fi fost doamna Hog! zise Hulda. Nu s-ar fi consolat niciodată.

— Doamna Hog?… răspunse profesorul. Ei bine, doamna Hog n-ar fi vărsat o lacrimă.

— Oh, domnule Sylvius…!

— Nu! Aşa e cum vă spun, şi asta pentru simplul motiv că nu există nici o doamnă Hog! Şi nici nu-mi pot închipui cum ar fi arătat; grasă sau slabă, mică sau înaltă…!

— Ar fi fost drăguţă, inteligentă şi bună, fiind soţia dumneavoastră, răspunse Hulda.

— Ah, zău, domnişoară? Bine, bine! Te cred! Te cred!

— Dar dacă ar fi aflat de o astfel de nenorocire, rudele dumneavoastră, prietenii, domnule Sylvius… zise Joel.

— Rude nu am, băiatule. Prieteni se pare că am câţiva, fără să socotesc pe cei pe care mi i-am făcut în casa Hansen, iar voi i-a cruţat să mă jelească! Şi fiindcă veni vorba de prieteni, spuneţi-m copii, aţi putea să mă găzduiţi aici câteva zile?

— Cât poftiţi! Camera vă aparţine, răspunse Hulda.

— De altfel, aveam intenţia să mă opresc la Dai, cum fac turişti pentru a cutreiera împrejurimile Telemark-ului… Nu voi mai fac acest lucru decât poate mai târziu!

— Sper să fiţi pe picioare înainte de sfârşitul săptămânii, rosti Joe

— Şi eu sper.

— Şi atunci mă ofer să vă conduc peste tot unde vă va place în ţinut.

— Vom vedea, Joel. Vom vorbi din nou, când nu voi mai fi beteag. Mai am o lună concediu şi chiar dacă ar trebui să-l petrec în întregime în hanul Hansen, nu voi fi prea de plâns. Am de vizitat valea Vest jorddal între cele două lacuri, de urcat pe Gousta, vreau să mă reîntorc la Rjukanfos, căci, dacă era cât pe ce să fac un salt în prăpastie, totuşi nu am văzut-o… şi ţin s-o văd!

— Vă veţi întoarce, domnule Sylvius, răspunse Hulda.

— Şi ne vom duce împreună cu buna cucoană Hansen, dacă va voi să mă însoţească. Ah, bine că mi-am adus aminte, să-i previn pe Kate, bătrâna mea slujnică, şi pe bătrânul meu servitor Fink, din Christiania! Ar fi foarte îngrijoraţi dacă nu le-aş da nici o veste m-ar certa!… Şi acum vă voi face o mărturisire! Fragii, laptele, toate astea sunt foarte plăcute şi răcoritoare, dar nu sunt de ajuns, de vreme ce nu vreau să fiu pus la regim! Luaţi masa curând?

— N-are importanţă, domnule Sylvius…!

— Ba e foarte important, dimpotrivă! Credeţi că în timpul şederii mele la Dai mă voi plictisi singur la masă, la mine în cameră? Nu, vreau să iau masa cu voi şi cu mama voastră, dacă ea n-are nimic împotrivă!

Desigur, cucoana Hansen, când auzi de dorinţa profesorului, deşi ar fi vrut să se ţină deoparte ca de obicei, nu putu decât să i-o împlinească. Era o cinste pentru dânsa şi ai săi să ia masa cu un deputat din Storthing.

— Deci, ne-am înţeles, zise Sylvius Hog, luăm masa împreună î sala mare…

— Da, domnule Sylvius, răspunse Joel. Voi împinge acolo fotoliul dumneavoastră, îndată ce masa va fi gata…

— Bine, bine, domnule Joel. Ai fi în stare să mă duci şi cu brişca! Nu! Dacă mă sprijin pe braţul cuiva, ajung eu. Nu mi s-a tăiat piciorul, după câte ştiu!

— Cum veţi voi, domnule Sylvius! răspunse Hulda. Dar nu faceţi imprudenţe fără rost, vă rog… sau Joel va alerga după doctor!

— Ameninţări, deci! Ei bine, da, voi fi prudent şi ascultător! Şi dacă nu sunt pus la regim, voi fi cel mai cuminte dintre bolnavi. Ei, dar nu vi-e foame, prieteni?

— Vă rog să mai răbdaţi un sfert de oră, zise Hulda, ca să vă putem servi o supă de coacăze, un păstrăv din Maan, o potârniche adusă ieri de Joel din Hardanger şi o sticlă de vin bun franţuzesc.

— Mulţumesc, fetiţo, mulţumesc!

Hulda plecă să ia seama la gătit şi să pună masa în sala mare, în timp ce Joel se duse să înapoieze brişca maistrului Lengling.

Sylvius Hog rămase singur. La ce s-ar fi putut gândi, dacă nu la această familie cumsecade al cărei oaspete era şi căreia îi datora atâta recunoştinţă? Ce ar fi putut face pentru a ie răsplăti serviciile făcute şi îngrijirile date de Hulda şi Joel? Dar nu avu mult timp de gândit, căci după zece minute se afla în fruntea mesei, în sala cea mare. Cina era grozavă. Ea adeverea faima hanului şi profesorul se ospăta cu mare poftă.

Apoi seara trecu vorbind de una şi de altă; Sylvius Hog fu cel mai limbut. Cum cucoana Hansen nu se prea amesteca, fratele şi sora întreţinură conversaţia. Marea simpatie ce o avea profesorul pentru ei crescu cu această ocazie. O prietenie atât de duioasă îi lega pe cei doi fraţi, încât Sylvius Hog fu foarte mişcat.

Făcându-se târziu, el se întoarse în cameră, ajutat de Joel şi Hulda, i se ură şi dădu bună seara şi nici nu se trânti bine pe patul spaţios, că şi căzu într-un somn adânc.

A doua zi Sylvius Hog, treaz de dis-de-dimineaţă, începu să cugete, înainte ca să i se bată în uşă.

«Nu, îşi spuse el, nu ştiu cum am să mă descurc! Nu poţi să fii salvat, îngrijit, vindecat şi să te achiţi cu o simplă mulţumire. Le sunt îndatorat fără discuţie Huldei şi lui Joel. Dar iată! Asemenea servicii nu pot fi plătite cu bani! Imposibil! Pe de altă parte, această familie de oameni

cumsecade pare să fie mulţumită şi n-aş putea spori cu nimic fericirea lor! În fine, vom sta de vorbă şi poate…»

Astfel, în timpul celor trei-patru zile cât profesorul trebui să mai ţină piciorul întins pe scăunel, şezură toţi trei la taifas. Din păcate, atât fratele cât şi sora păstrau o anumită rezervă. Niciunul, nici altul nu voiau să spună nimic despre mama lor, pe care Sylvius Hog o văzuse mereu rece şi preocupată: Apoi, tot din discreţie, ezitară să-i împărtăşească neliniştea lor cu privire la întârzierea lui Ole Kamp. N-ar risca să-i strice oaspetelui dispoziţia dacă i-ar povesti de necazurile lor?

— Cu toate acestea, spunea Joel, nu facem o greşeală că nu ne destăinuim domnului Sylvius? E un om care ne-ar putea da un sfat bun, şi prin relaţiile sale, cine ştie, poate ar putea afla dacă Marina se interesează de ceea ce s-a întâmplat cu Viken.

— Ai dreptate, Joel, răspunse Hulda. Cred că am face bine să-i spunem tot. Dar să aşteptăm să fie pe deplin vindecat!

— Da, până atunci nu mai e mult, zise Joel.

La sfârşitul săptămânii, Sylvius Hog nu mai avea nevoie de ajutor pentru a părăsi camera, cu toate că mai şchiopăta puţin. Se ducea singur şi se aşeza pe banca dinaintea casei, la umbra copacilor. De aici putea să vadă vârful muntelui Gousta, care strălucea în soare, în timp ce Maan-ul, târând trunchiuri de arbori, vuia la poale. Vedea de asemenea trecând oameni pe drumul de la Dai la Rjukanfos. De cele mai multe ori erau turişti, dintre care unii se opreau câte o oră-două la hanul cucoanei Hansen, pentru dejun sau cină. Mai veneau şi studenţi din Christiania, cu ruksacul în spinare şi cu micuţa cocardă norvegiană la şapcă.

Ei îl recunoşteau pe profesor, de unde salutări nesfârşite şi călduroase, care dovedeau că Sylvius Hog era iubit de tineret.

— Dumneavoastră, aici, domnule Sylvius?

— Chiar eu, prieteni!

— Toată lumea vă ştia în fundul Hardanger-ului!

— A greşit. Trebuia să fiu în fundul Rjukanfos-ului!
— Ei bine, vom spune peste tot că sunteţi la Dai!
— Da, la Dai, cu un picior bandajat!
— Din fericire aţi găsit un adăpost şi îngrijire la hanul cucoanei Hansen.
— Ştiţi altul mai bun?
— Nu există!
— Şi oameni mai de treabă?
— Nu există! repetau veseli turiştii.

Şi tot închinau paharul în sănătatea Huldei şi a lui Joel, atât de cunoscuţi în tot Telemark-ul.

Atunci profesorul le istorisea peripeţiile sale. Mărturisea imprudenţa făcută şi povestea cum a fost salvat. Totodată spunea câtă recunoştinţă datora salvatorilor săi.

— Şi dacă aş rămâne aci până îmi voi plăti datoria, cursul meu de drept va fi închis pentru multă vreme, prieteni, iar voi puteţi să vă luaţi un concediu nelimitat!

— Bine, domnule Sylvius! relua banda veselă. Noi credem că Hulda cea frumoasă vă reţine la Dai!

— O fiinţă duioasă şi fermecătoare, iar eu n-am decât şaizeci de ani, pe sfântul Olaf!

— În sănătatea domnului Sylvius!

— În sănătatea voastră, băieţi. Străbateţi ţara, instruiţi-vă şi distraţi-vă! Totul e frumos la vârsta voastră! Dar feriţi-vă de trecătoarea Maristien! Joel şi Hulda nu vor fi pe acolo, poate, pentru a-i salva pe nesăbuiţi!

Apoi toţi plecau, făcând să răsune valea de veselul lor God-aften.

Între timp, Joel trebui să lipsească o dată sau de două ori pentru a servi de ghid unor turişti care voiau să urce pe Gousta. Sylvius Hog ar fi vrut să-i însoţească. Pretindea că e vindecat. În adevăr, rana de la picior începea să se cicatrizeze. Dar Hulda nu-l lăsă cu nici un chip să se expună la o oboseală prea mare pentru el, şi când Hulda ordona, trebuia s-o asculte.

Un munte curios acest Gousta, al cărui con central, brăzdat de prăpăstii pline de zăpadă, se înalţă dintr-o pădure de brazi ca dintr-un guler verde aflat la baza sa. Şi ce privelişti minunate se desfăşoară înaintea ochilor, când le vezi de pe creastă! La răsărit, ţinutul Numedal. La vest, tot Hardanger-ul cu gheţarii săi măreţi, jos, la poalele muntelui, şerpuitoarea vale a Vestfjorddal-ului, între lacurile Mjos şi Tinn, şi Dal-ul cu casele sale în miniatură, ca adevărate jucării. Maan-ul pare o panglică luminoasă care străluceşte de-a lungul câmpiilor verzi.

Pentru a face această ascensiune, Joel pleca la cinci dimineaţa şi se întorcea la şase seara. Sylvius Hog şi Hulda îi ieşeau în întâmpinare. Îl aşteptau în apropierea colibei luntraşului. Imediat ce turiştii şi ghidul coborau din bac, se schimbau calde strângeri de mână şi petreceau din nou o seară plăcută, toţi trei împreună.

Profesorul mai târa puţin piciorul, dar nu se plângea. Aproape s-ar fi spus că nu era grăbit să se vindece, adică să părăsească hanul ospitalier al cucoanei Hansen.

De altfel, timpul trecea destul de repede. Sylvius Hog anunţase la Christiania că va mai rămâne o bucată de vreme la Dai. Zvonul despre păţania sa de la Rjukanfos se răspândise în toată ţara. Ziarele o povestiseră, dramatizând situaţia în felul lor. Din această cauză soseau la han numeroase scrisori, fără să mai punem la socoteală revistele şi ziarele. Pe toate trebuia să le citească. Şi trebuia răspuns la ele.

Sylvius Hog citea şi răspundea, şi numele lui Joel şi al Huldei, pomenite în această corespondenţă, se răspândeau în toată Norvegia.

Dar vacanţa petrecută la cucoana Hansen nu putea fi prelungită la nesfârşit şi Sylvius Hog nu ştia mai mult decât la sosire cum va putea să-şi plătească datoria de recunoştinţă. Totuşi începuse să simtă că această familie nu era chiar atât de fericită cum s-ar fi putut crede. Nerăbdarea cu care fratele şi sora aşteptau zilnic poşta din

Christiania sau din Bergen, dezamăgirea lor, tristeţea, chiar, văzând că nu le venea nici o scrisoare, toate acestea erau mai mult decât semnificative.

Se făcuse 9 iunie. Şi nici o ştire despre Viken! Trecuseră două săptămâni de când trebuia să se întoarcă! Nici o scrisoare de la Ole! Nimic ce ar fi putut s-o liniştească pe Hulda! Sărmana fată era desperată şi Sylvius Hog o vedea cu ochii înroşiţi de plâns, când venea la dânsul dimineaţa.

«Ce se întâmplă? se întreba el atunci. O nenorocire de care se tem şi pe care mi-o ascund. Oare să fie un secret de familie în care un străin nu se poate amesteca? Dar dacă le voi anunţa plecarea mea, poate că îşi vor da seama că se despart de un adevărat prieten!»

Şi în acea zi spuse:

— Dragii mei, se apropie momentul, spre marele meu regret, când voi fi silit să vă părăsesc!

— Atât de repede, domnule Sylvius! exclamă Joel, cu o părere de rău pe care n-o putea ascunde.

— Ei, timpul trece repede când sunt cu voi. Mă aflu de şaptesprezece zile la Dai!

— Şaptesprezece zile?… zise Hulda.

— Da, scumpă fată, şi sfârşitul concediului meu se apropie. Nu mai am decât o săptămână de pierdut, căci mai trebuie să fac şi drumul prin Drammen şi Konsberg. Şi cu toate că Storthing-ul vă datorează vouă faptul că nu trebuie să înlocuiască mandatul meu de deputat, tot aşa ca şi mine, nu va şti cum să se achite de obligaţia ce o are…

— Oh, domnule Sylvius! răspunse Hulda, care parcă voia să-i închidă gura cu mânuţa ei.

— Bine, Hulda! Văd că nu pot vorbi despre asta – cel puţin aici…

— Nici aici, nici în altă parte, zise fata.

— Fie! Nu eu sunt stăpânul şi trebuie să ascult! Dar Joel şi dumneata n-aţi vrea să veniţi să mă vedeţi la Christiania?

— Să vă vedem, domnule Sylvius…?

— Da! Să mă vedeţi… să rămâneţi câteva zile în casa mea… cu cucoana Hansen, desigur…

— Dacă părăsim toţi hanul, cine-l va păzi în lipsa noastră? Răspunse Joel.

— Dar hanul nu are nevoie de voi, cred, când se termină sezonul excursiilor. Aşa că aş veni să vă iau pe la sfârşitul toamnei…

— Domnule Sylvius, va fi extrem de greu…

— Din contră, va fi uşor, prieteni. Nu-mi spuneţi nu! Nu voi accepta acest răspuns! Şi atunci când vă voi avea la mine, în cea mai frumoasă cameră, între bătrânii mei Kate şi Fink, veţi fi ca şi copiii mei şi veţi putea să-mi spuneţi ce pot face pentru voi!

— Ce puteţi face, domnule Sylvius? răspunse, Joel privind-o pe sora lui.

— Frate!… zise Hui da care ghicise gândul lui Joel.

— Vorbeşte, băiatule, vorbeşte!

— Ei bine, domnule Sylvius, ne-aţi putea face o mare onoare!

— Care?

— Dacă nu v-ar încurca prea mult, să fiţi de faţă la nunta surorii mele Hulda…

— La nunta ei! exclamă Sylvius Hog. Cum? Mica mea Hulda se mărită?… Şi nu mi-aţi spus nimic până acum!

— Oh, domnule Sylvius… răspunse fata ai cărei ochi se umplură de lacrimi.

— Şi când va avea loc nunta…?

— Când va vrea soarta să ni-l aducă înapoi pe Ole, logodnicul ei, răspunse Joel.

CAPITOLUL XI.

Atunci Joel îi povesti totul despre Ole Kamp. Sylvius Hog, foarte mişcat de cele întâmplate, ascultă cu o mare atenţie. Acum ştia totul. Citise ultima scrisoare care vestea sosirea lui Ole, şi Ole nu mai venea! Ce nelinişte, ce temeri pentru întreaga familie Hansen!

«Şi eu care mă credeam între oameni fericiţi!» gândi el.

Totuşi, judecând bine, i se păru că fratele şi sora erau prea desperaţi, când se mai putea avea oarecare speranţă. Numărând mereu zilele din mai până în iunie, imaginaţia lor exagera cifra, ca şi cum le-ar fi numărat de două ori.

Profesorul vru deci să le dea argumente – nu argumente de circumstanţă, ci foarte serioase şi plauzibile, care să explice întârzierea lui Ole. Totuşi chipul i se întunecă. Tristeţea lui Joel şi a Huldei îl impresiona adânc.

— Ascultaţi-mă, copii, le spuse el. Aşezaţi-vă lângă mine, să stăm de vorbă.

— Şi ce-aţi putea-să ne spuneţi, domnule Sylvius? răspunse Hulda, care nu-şi mai putu stăpâni durerea.

— Vă voi spune ceea ce-mi pare adevărat, spuse profesorul, şi iată ce: tocmai mă gândeam la tot ce mi-a povestit Joel. Ei bine, cred că neliniştea voastră este exagerată. N-aş vrea să vă dau asigurări deşarte, dar cele petrecute trebuie judecate la proporţiile lor reale.

— Din păcate, domnule Sylvius, răspunse Hulda, sărmanul meu Ole s-a pierdut odată cu Viken… Nu-l voi mai revedea!

— Soră… soră!… exclamă Joel. Te rog să te linişteşti. Lasă-l pe domnul Sylvius să vorbească…

— Să ne păstrăm sângele rece, copii! Iată! Ole trebuia să se întoarcă la Bergen în 15 sau 20 mai?

— Da, zise Joel, în 15 sau 20 mai, cum scrie în scrisoare, şi suntem acum în 9 iunie.

— Asta înseamnă o întârziere de douăzeci de zile de la ultima dată când trebuia să se întoarcă Viken. E ceva, recunosc! Totuşi, nu trebuie cerut unei corăbii cu pânze ceea ce ai putea să te aştepţi de la o navă cu aburi.

— Asta i-am spus şi eu tot timpul Huldei şi o mai repet şi acum, zise Joel.

— Şi faci bine, băiatule, reluă Sylvius Hog. Pe de altă parte, s-ar putea ca Viken să fie o corabie veche, care merge anevoie, aşa cum se întâmplă cu cele mai multe nave din Terra-Nova, mai ales când au încărcătură mare. A fost şi o vreme foarte rea de câteva săptămâni încoace. Poate că

Ole n-a putut pleca în perioada indicată în scrisoare, în acest caz, e destul să fi întârziat cu opt zile pentru ca Viken să nu se fi întors la timp şi Hulda să nu fi putut primi o altă scrisoare de la el. La tot ce vă spun, credeţi-mă, am chibzuit cu multă seriozitate. În plus, nu puteţi să ştiţi dacă instrucţiunile pe care le avea Viken nu-i lăsau alegerea să-şi ducă încărcătura în alt port, după cererea pieţii.

— Ole ar fi scris, răspunse Hulda, care nu putea să se agate nici măcar de această speranţă.

— Cine poate şti dacă n-a scris? reluă profesorul. Şi dacă a făcut-o, atunci poate nu-i Viken cauza întârzierii, ci poşta din America. Închipuiţi-vă că nava lui Ole a trebuit să se oprească în vreun port al Statelor Unite – asta ar explica de ce niciuna din scrisorile sale n-a ajuns încă în Europa!

— În Statele Unite… domnule Sylvius?

— Se întâmplă câteodată, şi e destul să pierzi o cursă poştală pentru a-i lăsa mult timp pe prieteni fără ştiri… în orice caz, este un lucru foarte simplu de făcut, acela de a cere relaţiuni armatorilor din Bergen, îi cunoaşteţi?

— Da, răspunse Joel, Domnii Help.

— Domnii Help, fii lui Help senior! exclamă Sylvius Hog.

— Da!

— Dar şi eu îi cunosc! Cel mai tânăr, Help junior cum i se zice, cu toate că are vârsta mea, mi-este bun prieten. Am luat deseori masa împreună la Christiania! Domnii Help, copii! Ah, voi şti de la dânşii totul despre Viken. Le voi scrie chiar azi şi, dacă va fi nevoie, mă voi duce să-i văd.

— Cât de bun sunteţi, domnule Sylvius! răspunseră Hulda şi Joel.

— Ei, fără mulţumiri, vă rog! Vă interzic! Oare eu v-am mulţumit pentru ceea ce aţi făcut? Cum am şi eu ocazia să vă fac un mic serviciu, vă şi luaţi avânt!

— Dar ne-aţi spus că plecaţi la Christiania, spuse Joel.

— Ei bine, voi pleca la Bergen dacă e absolută nevoie să plec la Bergen!

— Atunci ne părăsiţi, domnule Sylvius? zise Hulda.

— Ei bine, nu vă voi părăsi, scumpa mea fată! sunt stăpân pe faptele mele, cred, şi atâta timp cât nu voi face lumină în această chestiune, în afară de cazul că mă veţi da afară…

— Cum puteţi spune aşa ceva?

— Atunci am chef să rămân la Dai până la venirea lui Ole. Vreau să-l cunosc pe logodnicul micuţei mele Hulda! Trebuie să fie un băiat vrednic de sora lui Joel!

— Da, seamănă cu fratele meu… spuse Hulda.

— Eram sigur! exclamă profesorul, care se arătă din nou plin de voie bună, fără îndoială vrând să-i încurajeze.

— Ole seamănă cu Ole, domnule Sylvius, zise Joel, şi asta-i destul ca să aibă o inimă de aur.

— E posibil, dragul meu Joel, şi dorinţa de a-l cunoaşte e şi mai mare. sunt sigur că mi-o voi împlini în curând. Presimt că Viken nu va mai întârzia mult.

— Să v-audă Cel-de-Sus!

— Şi de ce nu m-ar auzi? Da! Vreau să fiu de faţă la nunta Huldei, de vreme ce sunt invitat. Storthingu-l se va achita faţă de voi, prelungindu-mi concediul cu câteva săptămâni. Mi l-ar fi prelungit cu mult mai mult dacă m-aţi fi lăsat să cad în Rjukanfos, aşa cum meritam!

— Domnule Sylvius, spuse Joel, cât de înviorător e ca cineva să vă asculte vorbind astfel şi cât bine ne faceţi!

— Nu atâta cât aş voi să fac, prieteni, pentru că vă datorez totul şi nu ştiu…

— Nu… Nu mai stăruiţi asupra accidentului acela!

— Din contră, voi insista. Ei, asta-i! Oare eu m-am smuls din ghearele Maristien-ului? Eu am fost acela care mi-am pus viaţa în primejdie, spre a vă salva? Eu m-am adus singur la hanul din Dai? Eu m-am îngrijit şi vindecat fără ajutorul doctorilor? Ah, dar vă previn, să ştiţi că sunt încăpăţânat ca un cal de brişcă! Mi-am pus în cap să fiu de faţă la nunta Huldei cu Ole Kamp şi, pe sfântul Olaf, voi fi!

Încrederea este molipsitoare. Cum să nu fii cucerit de cea pe care o arăta Sylvius Hog? El observă acest lucru, când

văzu un mic surâs pe buzele bietei Hulda. De altfel, ea abia aştepta să-l creadă… Nu cerea decât să poată spera…

— Deci trebuie să ne gândim că timpul trece repede. Haide, să începem pregătirile de nuntă!

— Le-am început, domnule Sylvius, încă acum trei săptămâni.

— Bine, atunci să nu le întrerupem!

— Să nu le întrerupem? răspunse Joel. Dar totul este gata.

— Totul? Şi rochia de mireasă, şi laibărul cu agrafe în filigran, şi cingătoarea, şi cerceii?

— Chiar şi cerceii!

— Şi coroana strălucitoare cu care vei arăta ca o sfântă, mica mea Hulda?

— Da, domnule Sylvius.

— Şi invitaţiile sunt făcute?

— Toate, răspunse Joel, chiar şi aceea la care ţinem cel mai mult, a dumneavoastră.

— Şi domnişoara de onoare a fost aleasă printre cele mai cuminţi fete din Telemark?

— Şi printre cele mai frumoase, domnule Sylvius, spuse Joel, pentru că este domnişoara Siegfrid Helmboe din Bamble!

— Cu ce glas spune toate acestea vrednicul flăcău, observă profesorul, şi cum roşeşte! Ei, ei, oare din întâmplare domnişoara Siegfrid Helmboe din Bamble nu e hărăzită să devină doamna Joel Hansen din Dai?

— Da, domnule Sylvius, răspunse Hulda, Siegfrid, care este şi cea mai bună prietenă a mea!

— Bine, încă o nuntă! exclamă Sylvius Hog. Şi sunt sigur că voi fi invitat şi nu voi putea face altceva decât să vin. Nu-ncape îndoială că va trebui să-mi dau demisia din funcţia de deputat în Storthing, căci nu voi mai avea timp să iau parte la şedinţe! Atunci, dacă îmi îngădui, voi fi martorul tău, dragă Joel, după ce voi fi fost al surorii tale. Desigur, faceţi cu mine tot ce vreţi sau, mai bine-zis, tot ce vreau eu! Îmbrăţişează-mă, mica mea Hulda! Şi tu, strânge-mi mâna,

băiatule! Şi acum să mergem să scriem amicului meu Help junior din Bergen!

Fratele şi sora părăsiră camera de la parter, pe care profesorul zicea c-o închiriază de acum încolo, şi plecară la treburile lor, ceva mai încrezători. Sylvius Hog rămase singur.

«Sărmana copilă! Sărmana copilă! murmură el. Da! I-am înşelat un moment durerea!… I-am redat puţin liniştea!… Dar întârzierea este mare, şi pe mările atât de furtunoase, în această perioadă… Dacă Viken s-a scufundat?… Dacă Ole nu se va mai întoarce?»

Puţin după aceea, profesorul scria armatorilor din Bergen. Ceea ce cerea în scrisoarea sa erau amănunte mai precise despre Viken şi campania de pescuit. Voia să ştie dacă vreo împrejurare prevăzută sau nu a putut să-l oblige să-şi schimbe portul de destinaţie. Era important să afle cât mai repede cum îşi explicau negustorii şi marinarii din Bergen această întârziere. În fine, el ruga pe amicul său Help junior să ia informaţiile cele mai precise şi să i le comunice cu prima poştă.

În această scrisoare atât de urgentă, Sylvius Hog explica de ce se interesa de tânărul marinar de pe Viken, cât de îndatorat era faţă de logodnica acestuia şi ce bucurie ar fi pentru el dacă ar putea să dea vreo speranţă copiilor cucoanei Hansen.

Imediat ce o termină, Joel duse scrisoarea la poşta din Moel. Ea trebuia să plece a doua zi dimineaţa. La 11 iunie va fi la Bergen. Deci, în 12 seara sau în 13 dimineaţa cel mai târziu, domnul Help junior putea să răspundă. Aproape trei zile aveau de aşteptat acest răspuns! Cât de lungi li se vor părea! Cu toate acestea, cu vorbe liniştitoare, cu argumente încurajatoare, profesorul reuşi să facă aşteptarea mai puţin grea. Acum, când cunoştea secretul Huldei, avea un subiect de discuţie care o interesa şi ce mângâiere era pentru Joel şi sora sa să poată vorbi tot timpul despre cel plecat!

— Nu fac parte acum din familia voastră? repeta Sylvius Hog. Da! Ca un fel de unchi sosit din America sau din altă parte.

Şi pentru că făcea parte din familie, nu trebuiau să mai aibă nici un secret faţă de el.

El văzuse şi atitudinea copiilor faţă de mama lor. Rezerva în care se ţinea cucoana Hansen trebuia să aibă, după el, o altă cauză de nelinişte decât aceea pricinuită de întârzierea lui Ole Kamp. Crezu deci că e bine să vorbească cu Joel. Acesta nu ştiu ce să-i spună. Atunci încercă să afle câte ceva de la cucoana Hansen însăşi; ea nu voi să-şi trădeze cu nimic secretul, aşa că trebui să renunţe să-l afle. Viitorul i-l va destăinui.

Aşa cum prevăzuse Sylvius Hog, răspunsul lui Help junior ajunse la Dai în dimineaţa zilei de 13. Joel plecase în zori în întâmpinarea poştaşului. El aduse scrisoarea în sala mare, unde profesorul se găsea cu cucoana Hansen şi fiica ei.

Mai întâi se aşternu o tăcere adâncă. Hulda, foarte palidă, n-ar fi putut scoate un cuvânt, atât de tare îi bătea inima de emoţie. Ea strânse mâna fratelui ei, la fel de tulburat ca şi dânsa.

Sylvius Hog deschise scrisoarea şi citi cu voce tare.

Spre regretul său, răspunsul lui Help junior nu conţinea decât indicaţii vagi şi profesorul abia putu să-şi ascundă dezamăgirea faţă de tinerii care-l ascultau cu lacrimile în ochi.

Viken părăsise în adevăr Saint-Pierre Miquelon la data comunicată în ultima scrisoare a lui Ole Kamp, după cum s-a aflat de la alte nave care sosiseră la Bergen plecând din Terra-Nova după Viken. Aceste nave nu-l întâlniseră în drumul lor. Dar şi ele avuseseră de luptat cu mari furtuni în dreptul Islandei. Totuşi au putut să scape. De ce atunci să-nu fi avut şi Viken aceeaşi soartă? Poate s-a adăpostit undeva. Era de altfel o corabie foarte bună, foarte solidă, având un foarte destoinic comandant, pe căpitanul Frikel din Hammersfest, şi un încercat echipaj care îşi dovedise

meritele în situaţii grele. Oricum însă, această întârziere devenea îngrijorătoare şi, dacă se prelungea, era de temut ca Viken să se fi scufundat.

Help junior regreta că nu putea să dea ştiri mai bune despre tânăra rudă a familiei Hansen. În ceea ce-l privea pe Ole Kamp, vorbea despre el ca despre un marinar curajos, demn de întreaga simpatie pe care-o inspira prietenului său Sylvius.

Help junior termina asigurându-l pe profesor de adânca sa dragoste, adăugind apoi salutări din partea familiei sale. În fine, promitea să-i comunice fără întârziere orice veste despre Viken sosită în orice port al Norvegiei şi semna: «Cu stimă, Fraţii Help».

Sărmana Hulda, sfârşită, căzuse pe un scaun, în timp ce Sylvius Hog citea scrisoarea; ea plângea când el o termină.

Joel, cu braţele încrucişate, ascultase fără să scoată un cuvânt, fără să îndrăznească s-o privească pe sora lui.

Cucoana Hansen, după ce Sylvius Hog isprăvi de citit, se retrase în camera sa. Se părea că se aşteptase la această nenorocire, cum se mai aştepta şi la altele!

Profesorul făcu atunci semn Huldei şi fratelui ei să se apropie. Voia să le mai vorbească despre Ole Kamp, să le spună tot ce imaginaţia sa găsea mai mult sau mai puţin cu putinţă să se fi petrecut şi se exprima cu o siguranţă care părea cel puţin nepotrivită, după cele scrise de Help junior. Nu, el presimţea! Nu, încă nu era cazul să dispere. Nu erau atâtea exemple de întârzieri mai mari, în cursul navigaţiilor, în mările care se întind între Norvegia şi Terra-Nova? Da, fără îndoială!

Viken nu era el o navă solidă, bine condusă, cu un echipaj bun şi deci având condiţii mai favorabile decât alte nave care se întorseseră în port? Fără discuţie.

— Să sperăm deci, scumpii mei copii, şi să aşteptăm! Dacă Viken ar fi naufragiat între Islanda şi Terra-Nova, numeroasele nave, care trec pe acest drum pentru a se întoarce în Europa, n-ar fi găsit ele vreo epavă? Ei bine, nu!

Nici o urmă de corabie n-a fost văzută în aceste părţi, atât de brăzdate de nave la întoarcerea lor de la pescuit! Oricum însă, trebuie făcut ceva, trebuie obţinute informaţii mai sigure. Dacă în această săptămână rămânem tot fără ştiri despre Viken sau fără o scrisoare de la Ole, voi pleca la Christiania, mă voi adresa Marinei care va face cercetări, şi am convingerea că ele îşi vor atinge ţelul, spre liniştea noastră a tuturor!

Oricât de încrezător se arăta profesorul, Joel şi Hulda simţeau că el nu mai vorbea acum ca înainte de a fi primit scrisoarea din Bergen, scrisoare al cărei conţinut nu mai lăsa loc pentru mari speranţe. Sylvius Hog nu mai îndrăznea să facă aluzii la apropiata nuntă a Huldei cu Ole Kamp. Şi totuşi el repeta cu putere de convingere:

— Nu, nu este posibil! Ole să nu se mai întoarcă în casa Hansen! Ole să nu se căsătorească cu Hulda! Mi-e cu neputinţă să cred că o să se întâmple o asemenea nenorocire!

Aceasta era convingerea lui personală. Izvora din energia caracterului său, din tăria sa firească, pe care nimic nu putea s-o înfrângă. Dar cum putea s-o împărtăşească altora, şi mai ales celor pe care soarta lui Viken îi privea aşa de direct?

Mai trecură câteva zile. Sylvius Hog, cu totul vindecat, făcea lungi plimbări prin împrejurimi. Obliga pe Hulda şi pe fratele ei să-l însoţească, pentru a nu-i lăsa singuri – confruntându-se cu ei înşişi. Urcară toţi trei pe valea Vestfjorddal până la mijlocul drumului spre cascadele Rjukan-ului. A doua zi coborâră, îndreptându-se spre Moel şi lacul Tinn. O dată lipsiră chiar douăzeci şi patru de ore. Prelungiseră excursia până la Bamble, unde profesorul făcu cunoştinţă cu fermierul Helmboe şi cu fiica sa Siegfrid. Cu câtă căldură o primi prietena pe sărmana Hulda şi ce vorbe duioase găsi pentru a o consola!

Şi aici Sylvius Hog insuflă puţin curaj bieţilor oameni. Scrisese Marinei din Christiania. Guvernul se ocupa de

Viken. Îl vor regăsi! Ole va reveni. Putea chiar să sosească dintr-o zi în alta. Nu! Nunta nu va întârzia cu şase săptămâni! Vrednicul om părea aşa de convins, încât dădeai crezare mai mult convingerii decât argumentelor sale.

Vizita la familia Helmboe le făcut bine copiilor cucoanei Hansen. Şi când se întoarseră acasă, erau mai liniştiţi decât atunci când plecaseră.

Se făcuse 15 iunie. Viken avea deci o întârziere de o lună. Cum era vorba de o traversare relativ scurtă, de la Terra-Nova până la coasta Norvegiei, întârzierea întrecuse măsura – chiar pentru o navă cu pânze. Hulda suferea cumplit. Fratele ei nu găsea nici un cuvânt ca s-o aline. În faţa acestor sărmane fiinţe, profesorul se omora să-i facă să păstreze puţina speranţă ce le-o insuflase. Hulda şi Joel nu mai părăseau pragul casei decât ca să cerceteze cu privirea drumul dinspre Moel, sau să înainteze puţin pe şoseaua spre Rjukanfos. Ole Kamp trebuia să sosească prin Bergen, dar se putea întâmpla să vină şi prin Christiania, dacă ruta lui Viken fusese schimbată. Când se auzea un zgomot de brişcă printre copaci sau un strigăt de afară, când umbra unui drumeţ se desluşea departe la cotitură, inima le bătea să se spargă, dar în zadar! Oamenii din Dai se interesau şi ei. Mergeau în întâmpinarea poştaşului în susul şi în josul Maan-ului. Toţi erau preocupaţi de această familie atât de iubită în ţinut, de sărmanul Ole care era şi el aproape un copil al Telemark-ului. Dar nici o scrisoare nu sosea din Bergen sau Christiania, ca să aducă vreo veste despre cel plecat.

La 16, nimic nou. Sylvius Hog nu mai putea sta locului. Înţelese că trebuia să se pună personal în mişcare. Aşadar, îi vesti că, dacă nu va primi nimic până a doua zi, va pleca la Christiania şi va vedea cu proprii lui ochi dacă cercetările erau făcute cum trebuie. Desigur, îi venea greu să-i lase singuri pe Hulda şi Joel, dar nu se putea altfel, şi va reveni imediat ce va fi făcut demersurile necesare.

În 17, trecuse o mare parte a zilei, cea mai tristă din toate. Din zori, ploaia nu încetase nici o clipă. Vântul şuiera printre arbori. Rafale mari izbeau ferestrele ce dădeau spre Maan.

Era ora şapte. Tocmai terminaseră cina, în tăcere, ca într-o casă îndoliată. Sylvius Hog nu reuşise nici măcar să-i antreneze într-o convorbire. Îi lipseau cuvintele şi ideile. Ce mai putea spune, ceva care să nu fi fost spus de sute de ori? Nu vedea că absenţa aceasta prelungită spulbera toate argumentele de până acum?

— Plec mâine la Christiania, zise el. Joel, vezi să-mi găseşti o brişcă. Mă veţi conduce până la Moel şi vă veţi întoarce de îndată la Dai!

— Da, domnule Sylvius, zise Joel. N-aţi vrea să vă conduc mai departe?

Profesorul nu primi, arătând spre Hulda pe care nu voia s-o lase singură, fără fratele ei.

În acest moment, un zgomot foarte slab se auzi de pe şosea, dinspre Moel. Toţi ascultară. Foarte curând nu mai încăpea îndoială că era zgomotul unei brişti. Aceasta venea în goană spre Dai. Vreun călător voia să rămână noaptea la han? Era foarte puţin probabil, căci rareori turiştii soseau la o oră atât de târzie.

Hulda se ridică tremurând. Joel se îndreptă spre uşă, deschise şi privi afară.

Zgomotul se auzi mai tare. Se putea într-adevăr desluşi pasul unui cal şi scrâţâitul roţilor unei brişti. Dar furtuna era aşa de puternică încât trebuiră să închidă uşa.

Sylvius Hog mergea încoace şi încolo prin sala mare. Joel şi sora sa stăteau unul lângă altul.

Brişcă nu mai putea fi decât la douăzeci de paşi de casă. Se va opri oare sau va trece mai departe?

La toţi inima le bătea până în gât.

Brişcă se opri. Se auzi o voce care chema… Nu era vocea lui Ole Kamp! Aproape imediat cineva bătu la uşă. Joel deschise. Un om stătea în prag.

— Domnul Sylvius Hog? întrebă el.

— Eu sunt! răspunse profesorul, înaintând. Cine eşti dumneata, prietene?

— Un trimis special din Christiania, din partea comandantului Marinei.

— O scrisoare pentru mine?

— Iat-o.

Şi trimisul special îi întinse un plic mare, pecetluit cu sigilii oficiale.

Hulda nu mai avu putere să se ţină pe picioare. Fratele ei o aşează pe un scăunel. Niciunul, nici celălalt n-aveau curajul să-l grăbească pe Sylvius Hog să deschidă scrisoarea.

În fine, el citi următoarele:

Domnule profesor, Ca răspuns la ultima Dvs. scrisoare, vă trimit în acest plic un document care a fost cules pe mare de către o navă daneză, la data de 5 iunie. Din păcate, acest document nu mai lasă nici o îndoială despre soarta lui Viken.

Sylvius Hog, fără să citească scrisoarea până la sfârşit, scoase documentul din plic. Îl privea, îl întorcea…

Era un bilet de loterie având numărul 9672.

Pe spatele biletului erau scrise aceste rânduri:

3 mai. Dragă Hulda, Viken se va scufunda!… Din tot ce aveam, nu mi-a mai rămas decât acest bilet!… îl încredinţez soartei ca să-l facă să ajungă la tine şi, cum eu nu voi mai fi, te rog să te duci la tragere!… Primeşte-l, împreună cu ultimul meu gând pentru tine!… Hulda, nu mă uita în rugăciunile tale!… Adio, scumpa mea logodnică, adio!… Ole Kamp.

CAPITOLUL XII lată deci care era secretul tânărului marinar! Această şansă de câştig pe care se bizuia, ca să aducă o avere logodnicii sale! Un bilet de loterie, cumpărat înainte de plecare!… Şi în timp de Viken se scufunda, îl băgase într-o sticlă, o aruncase în mare, împreună cu un ultim rămas bun pentru Hulda!

De data aceasta Sylvius Hog fu zdrobit. Privea scrisoarea, apoi documentul! Nu mai rosti nici o vorbă. Ce mai era de spus? Nu te mai puteai îndoi de catastrofa lui Viken şi de pieirea tuturor acelora pe care-i aducea în Norvegia.

Hulda, în timp ce Sylvius Hog citea scrisoarea, putuse să reziste şi să-şi stăpânească spaima. Dar după ultimele cuvinte ale biletului lui Ole, căzu în braţele lui Joel. A trebuit să fie dusă în camera ei, unde mama îi dădu primele îngrijiri. Apoi vru să rămână singură şi, în genunchi, lângă pat, se rugă pentru sufletul lui Ole Kamp.

Cucoana Hansen reveni în sală. Mai întâi făcu un pas către profesor, ca şi cum ar fi vrut să-i vorbească, apoi se îndreptă spre scară şi dispăru.

Joel, după ce-şi însoţise sora, ieşi şi el. Se sufoca în această casă bântuită de nenorociri. Avea nevoie de aerul de afară, de duhul furtunii, şi voia să rătăcească o parte din noapte pe malurile Maan-ului.

Sylvius Hog rămase singur. În prima clipă, abătut de această lovitură de trăsnet, reuşi totuşi să-şi regăsească energia obişnuită. Făcu înconjurul sălii de două-trei ori, ciuli urechea dacă fata nu chema pe nimeni, se aşează lângă masă şi gândurile lui îşi reluară cursul.

«Hulda, îşi spunea el, Hulda să nu-şi mai revadă logodnicul! E cu putinţă o asemenea nenorocire? Nu! Totul se încrâncenează în mine la un asemenea gând! Viken s-a scufundat, fie! Dar e absolut sigur că Ole a murit? Nu pot crede! În toate cazurile de naufragiu, numai timpul poate arăta dacă nimeni nu a supravieţuit catastrofei! Da! Mă îndoiesc, vreau să mă îndoiesc, chiar dacă nici Hulda, nici Joel şi nimeni altul nu-mi împărtăşesc îndoiala! Viken a fost înghiţit de valuri, fie, dar cum se explică de ce nu s-a văzut nici o rămăşiţă a lui pe mare? Niciuna, afară de această sticlă în care sărmanul Ole a vrut să închidă ultimul său gând şi, odată cu el, tot ce avea pe lume!»

Sylvius Hog ţinea documentul în mână. Privea, pipăia, întorcea pe toate feţele acest petic de hârtie pe care

sărmanul băiat clădise o întreagă speranţă de fericire!

Între timp, profesorul, vrând să-l examineze îndeaproape, se ridică, mai ascultă dacă sărmana fată nu chema pe mama sau pe fratele ei, apoi intră în camera sa.

Acest bilet era un bilet de loterie emis de Şcolile din Christiania, loterie pe atunci foarte populară în Norvegia. Lozul cel mare: o sută de mii de mărci. Valoarea totalizată de celelalte câştiguri: nouăzeci de mii de mărci. Numărul biletelor: un milion – toate vândute.

Biletul lui Ole Kamp avea numărul 9672. Dar acuma, fie că numărul era bun sau rău, că tânărul marinar avea sau nu o tainică pricină de a crede în norocul său, el nu va mai fi acolo în momentul tragerii acestei loterii,care trebuia să aibă loc la 15 iulie, adică peste douăzeci de zile. Hulda, după ultima sa dorinţă, trebuia să se prezinte în locul lui şi să răspundă.

Sylvius Hog, la lumina sfeşnicului de lut ars, recitea cu atenţie rândurile de pe dosul biletului, ca şi cum voia să le găsească un înţeles ascuns.

Aceste rânduri fuseseră scrise cu cerneală. Era evident că mâna lui Ole nu tremurase când le-a scris, ceea ce dovedea că marinarul de pe Viken îşi păstrase tot sângele rece în momentul naufragiului. Se găsea deci în împrejurări în care putea să uzeze de un mijloc oarecare de salvare, vreun lemn plutitor, o scândură dusă de curent, dacă nu cumva totul fusese înghiţit de hăul în care se scufunda nava.

De cele mai multe ori, documentele găsite pe mare dau posibilitatea să se cunoască cu aproximaţie locul unde s-a produs catastrofa. Pe acesta nu era însă indicată vreo latitudine sau longitudine care să permită să se întrevadă unde erau coastele cele mai apropiate ale unui continent sau insule. Trebuia dedus că nici căpitanul, nici alt om din echipaj nu ştiau unde se afla atunci Viken. Târât fără îndoială de una din acele furtuni de neînfruntat, corabia fusese azvârlită departe de ruta sa şi cerul acoperit nu i-a permis să se orienteze după soare, astfel încât nu a

descoperit câteva zile poziţia unde se afla. Mai mult ca sigur, deci, că nu se va şti niciodată în care regiune din nordul Atlanticului, în largul Terra-Novei sau al Islandei, abisul i-a înghiţit pe naufragiaţi. Această împrejurare spulbera orice speranţă, chiar şi a celui ce nu voia să deznădăjduiască.

În adevăr, având o indicaţie oricât de vagă, s-ar fi putut întreprinde cercetări, trimite o navă la locul catastrofei, găsi poate vreo rămăşiţă. Cine ştie dacă unul sau mai mulţi supravieţuitori ai echipajului n-au ajuns undeva pe coasta continentului arctic, unde se găsesc fără ajutor, fiind în imposibilitate de a se repatria?

Aceasta era îndoiala care începuse să se nască în spiritul lui Sylvius Hog – îndoială de necrezut pentru Hulda şi Joel şi pe care profesorul se ferea să le-o împărtăşească acum, căci deziluzia pe care ar suferi-o, dacă ea nu avea temei, ar fi fost foarte dureroasă.

«Şi totuşi, îşi spunea el, dacă documentul nu dă nici o indicaţie utilă, se ştie cel puţin în ce regiune a fost culeasă sticla! Scrisoarea nu o spune, dar Marina din Christiania o ştie! Nu este şi acesta un indiciu care ar putea fi de folos? Studiindu-se direcţia curenţilor, a vânturilor şi raportându-le la data presupusă a naufragiului, nu s-ar putea oare?… În fine, voi scrie din nou. Trebuie grăbite cercetările, oricât de mici ar fi şansele ca ele să izbutească. Nu! Nu o voi părăsi niciodată pe sărmana Hulda! Niciodată, atâta timp cât nu voi avea o dovadă absolută, nu voi crede în moartea logodnicului său!»

Astfel chibzuia Sylvius Hog. Dar în acelaşi timp se hotărî să nu mai vorbească de demersurile ce le va face, de strădaniile pe care le va determina cu influenţa sa. Deci nici Hulda, nici fratele ei nu ştiură nimic de cele scrise la Christiania. În plus, se hotărî să-şi amâne fără termen plecarea care urma să aibă loc a doua zi şi să se ducă peste câteva zile doar până la Bergen. Aici va afla de la fraţii Help tot ce se ştia despre Viken, va vorbi personal cu cei mai

capabili navigatori, va găsi căile pe care trebuiau întreprinse primele cercetări.

În urma informaţiilor date de Marină, ziarele din Christiania, apoi cele din Norvegia şi Suedia, apoi cele din Europa s-au interesat încetul cu încetul de biletul de loterie, transformat în document. Era ceva înduioşător în acest mesaj al unui logodnic către logodnica sa şi opinia publică era pe drept cuvânt mişcată.

Cel mai important ziar din Norvegia, Morgen-Blad, fu primul în care apăru istoria lui Viken şi a lui Ole Kamp. Din celelalte treizeci şi şapte de ziare care apăreau în ţară la acea epocă, niciunul n-a omis s-o publice în termeni emoţionanţi. Illustreret Nyhedsblad tipări chiar un desen închipuind scena naufragiului. Se vedea Viken răsturnându-se, cu pânzele sfâşiate, cu catargele sfărâmate, gata să piară în valuri. Ole, la prova, arunca sticla în mare în momentul când îşi încredinţa sufletul Domnului, îndreptându-şi ultimul gând spre Hulda. La o oarecare depărtare, o imagine alegorică, învăluită de un nor străveziu, arăta cum un val arunca sticla la picioarele tinerei logodnice. Totul era desenat în cadrul biletului, al cărui număr se detaşa într-un pătrat special. Scenă naivă, fără îndoială, dar care trebuia să aibă un mare succes în aceste ţinuturi care credeau încă în legendele Ondinelor şi Valkyriilor.

Faptul fu apoi reprodus şi comentat în Franţa, Anglia şi până şi în Statele Unite ale Americii. Numele de Hulda şi Ole, ca şi povestea lor, se răspândeau pretutindeni cu ajutorul condeiului şi peniţei. Tânăra norvegiană din Dai avu, fără să ştie, privilegiul de a pasiona opinia publică.

Sărmana fată habar n-avea de vâlva ce se făcea în jurul ei.

De altfel, nimic n-ar fi putut s-o abată de la durerea de care se lăsase cu totul copleşită.

Nu era de mirare interesul pe care-l stârnise povestea pe ambele continente, interes explicabil, deoarece firea omenească alunecă uşor pe panta superstiţiilor. Un bilet de

loterie cu numărul 9672, găsit în asemenea împrejurări şi smuls providenţial valurilor, nu putea fi decât un loz predestinat. Nu era el hărăzit între toate ca prin minune să câştige marele premiu de o sută de mii de mărci? Nu preţuia oare o avere, acea avere pe care se bizuia Ole Kamp?

De aceea nu trebuie să vă surprindă că sosiră la Dai propuneri foarte serioase pentru cumpărarea lozului, dacă Hulda consimţea să-l vândă.

La început, preţurile oferite erau neînsemnate, dar ele urcau zi de zi. Se putea deci prevedea că, treptat, pe măsură ce tragerea se apropia, costul va deveni din ce în ce mai mare.

Ofertele veniră nu numai din ţările scandinave, atât de predispuse să creadă în amestecul unor puteri supranaturale în viaţa oamenilor, dar şi din străinătate şi chiar din Franţa. Englezii, atât de flegmatici, intrară şi ei în joc şi, după ei, americanii, care de obicei nu-şi cheltuiesc dolarii în fantezii atât de puţin practice. O mulţime de scrisori ajunseră la Dai. Ziarele nu întârziară să publice propunerile avantajoase făcute familiei Hansen. Se poate spune că se organiză o mică bursă, ale cărei cote variau, însă erau în continuă urcare.

Astfel se oferiră multe sute de mărci pentru acest bilet, care, în definitiv, n-avea decât o şansă de unu la un milion ca să câştige marele premiu. Era absurd, fără îndoială, dar superstiţiile n-au legătură cu judecata limpede. Capetele se înfierbântă şi, duşi de curent, oamenii dau din ce în ce mai mult.

Aşa se şi întâmplă. Opt zile după ce avusese loc evenimentul, ziarele anunţau că valoarea biletului depăşea o mie, o mie cinci sute şi chiar două mii de mărci. Un englez din Manchester oferise două sute de lire sterline, ceea ce însemna două mii cinci sute de mărci. Un american din Boston supralicita şi propuse să cumpere numărul 9672 al

loteriei Şcolilor din Christiania pentru suma de o mie de dolari – aproximativ cinci mii de franci.

E de la sine înţeles că Hulda nu se interesa deloc de ceea ce pasiona atât de mult o anumită categorie de oameni. Nici nu voi să ia cunoştinţă de scrisorile ce soseau la Dai în legătură cu biletul. Totuşi, profesorul fu de părere că trebuia să afle ce propuneri se făceau, deoarece Ole Kamp îi lăsase ei drept moştenire lozul 9672.

Hulda refuză toate ofertele. Acest bilet reprezenta ultima scrisoare a logodnicului ei.

Şi să nu se creadă că sărmana fată ţinea să-l aibă, gândindu-se că ar putea câştiga unul din premii! Nu! Ea nu vedea în el decât cel din urmă rămas bun al unui naufragiat, o ultimă amintire pe care voia s-o păstreze cu sfinţenie. Nu-i păsa de o avere pe care nu ar fi putut s-o împartă cu Ole. Ce putea fi mai mişcător, mai gingaş decât acest cult pentru o amintire!

De altfel, făcându-l cunoscute diversele propuneri ce-i erau adresate, Sylvius Hog şi Joel nu voiau s-o influenţeze în nici un fel pe Hulda. Ea nu trebuia să-şi asculte decât inima. Şi se ştie ce răspuns dăduse inima ei. Joel, de altfel, o aproba în totul pe sora sa. Lozul lui Ole Kamp nu trebuia vândut nimănui, cu nici un preţ.

Sylvius Hog nu numai că era de acord cu Hulda. El o felicită,chiar Hulda refuză toate ofertele că nu-şi pleacă urechea la toate aceste târguieli. Îţi poţi închipui cum acest loz, vândut altuia, ar trece din mină în mână, transformat într-un fel de bancnotă care până la data tragerii ar ajunge probabil o hârtie zdrenţuită?

Şi Sylvius Hog mergea mai departe. Oare devenise şi el superstiţios? Nu, fără îndoială, dar dacă Ole Kamp ar fi fost aici, el i-ar fi spus: «Păstrează, băiete, acest bilet, păstrează-l! A fost mai întâi el salvat de naufragiu, apoi tu! Ei bine, trebuie văzut!… Nu se ştie!… Nu! Nu se ştie…!»

Şi dacă Sylvius Hog, profesor de Drept şi deputat în Storthing, gândea astfel, puteai oare să te miri că publicul

se omora după loz? Nu, şi nimic mai firesc ca numărul 9672 să facă vâlvă.

În casa cucoanei Hansen nu era nimeni deci care să fie contra acestui sentiment atât de pios al tinerei fete – nimeni, afară de mama ei.

De cele mai multe ori cucoana Hansen îşi vărsa focul, mai ales atunci când Hulda nu era acasă. Supărarea ei îl întrista foarte tare pe Joel. Mama sa – cel puţin aşa credea el – nu se va mulţumi numai cu dojeni. Ea va voi s-o convingă în taină pe Hulda să primească ofertele ce i se făceau. «Cinci mii de mărci un loz! repeta dânsa. I se propun cinci mii de mărci! »

Cucoana Hansen nu voia să vadă nimic din ceea ce era înduioşător în refuzul fiicei sale. Nu se gândea decât că cinci mii de mărci reprezentau o sumă mare. O singură vorbă de-a Huldei le putea aduce în casă. De altfel, ea nu credea în valoarea supranaturală a biletului, oricât era de norvegiană. Şi să renunţi la cinci mii de mărci pentru o şansă la un milion de a câştiga o sută de mii, nu putea intra în spiritul ei lucid şi practic.

E foarte adevărat că, făcând abstracţie de superstiţii, să renunţi la un lucru cert pentru unul nesigur şi în condiţii atât de puţin probabile, nu era o dovadă de înţelepciune. Dar, cum se ştie, acest bilet nu era pentru Hulda un simplu bilet de loterie, ci ultima scrisoare a lui Ole Kamp, şi i s-ar fi sfărâmat inima de durere numai la gândul să se despartă de el.

Între timp, cucoana Hansen dezaproba făţiş purtarea fiicei ei. Se vedea cum se iscă între ele o zâzanie surdă. Era de temut că într-o zi sau alta mama îi va cere Huldei să revină asupra hotărârii luate. Vorbise în acest sens cu Joel, care nu ezitase să ţină partea surorii sale.

Desigur, Sylvius Hog ştia tot ce se întâmplă. Îşi dădea seama că asta sporea suferinţa Huldei şi-i părea foarte rău. Joel îl întreba câteodată:

— Oare sora mea nu are dreptul de a refuza? Nu fac bine să-i aprob refuzul?

— Fără discuţie! îi răspundea Sylvius Hog. Şi cu toate acestea, din punct de vedere matematic, mama voastră are dreptate de un milion de ori! Dar nu totul este matematic în lumea asta! Calculele n-au ce căuta în pornirile inimii.

În timpul acestor două săptămâni, au trebuit să vegheze asupra Huldei. Copleşită de atâtea suferinţe, sănătatea ei dădea prilej de temeri. Din fericire îngrijirile nu-i lipsiră. La rugămintea lui Sylvius Hog, prietenul său, celebrul doctor Boek sosi la Dai s-o vadă pe tânăra bolnavă. Nu putu să-i recomande decât odihnă şi linişte sufletească, dacă era cu putinţă. Dar adevăratul mijloc de vindecare era întoarcerea lui Ole, şi de acest leac dispunea numai soarta. În orice caz, Sylvius Hog nu înceta s-o consoleze pe biata fată şi să-i spună cuvinte aducătoare de speranţă. Şi oricât părea de necrezut, Sylvius Hog nu-şi pierdea încrederea. Treisprezece zile trecuseră de când sosise biletul trimis de Marină la Dai.

Era 30 iunie. Încă cincisprezece zile şi se va desfăşura cu mare pompă tragerea loteriei Şcolilor, într-una din vastele săli din Christiania.

Tocmai în această zi de 30 iunie, dimineaţa, Sylvius Hog primi o nouă scrisoare de la Marină, ca răspuns la demersurile lui repetate. Această scrisoare îl îndemna să ia contact cu autorităţile maritime din Bergen. În plus, îl autoriza să organizeze imediat, cu concursul Statului, cercetări în privinţa corăbiei Viken.

Profesorul nu vru să-i spună nimic lui Joel, şi nici Huldei, despre ce avea de gând să întreprindă. Se mulţumi să le anunţe plecarea sa, pretextând o călătorie de afaceri care va ţine numai câteva zile.

— Domnule Sylvius, vă rog să nu ne părăsiţi! îi zise sărmana fată.

— Cum să vă părăsesc… pe voi care-aţi devenit copiii mei! Răspunse Sylvius Hog.

Joel se oferi să-l conducă. Totuşi, ca să nu-şi dea seama că pleacă la Bergen, profesorul nu-i îngădui să meargă cu el decât până la Moel. De altfel, Hulda nu trebuia să rămână singură cu mama ei. După ce stătuse în pat câteva zile, începea acum să se scoale, dar mai era foarte slabă, nu ieşea din cameră şi fratele ei vedea că nu poate s-o părăsească.

La ora unsprezece brişcă se afla în faţa uşii hanului. Profesorul se urcă cu Joel, după ce-şi luă rămas bun de la Hulda. Apoi amândoi dispărură la cotitura drumului, sub frunzişul înalţilor mesteceni de pe mal.

În aceeaşi seară Joel se întoarse la Dai.

CAPITOLUL XIII.

Sylvius Hog plecase la Bergen. Firea lui tenace şi caracterul energic, un moment zdruncinate, se vădeau din nou. Nu voia să creadă în moartea lui Ole Kamp, nici să admită că Hulda era osândită să nu-l revadă niciodată. Nu, atâta timp cât nu existau dovezi materiale precise, el socotea faptul neadevărat. Cum se spune în popor, «îi era peste puteri» să creadă aşa ceva.

Dar avea vreo indicaţie pe care se putea baza în vederea cercetărilor pe care trebuia să le înceapă la Bergen? Da, dar o indicaţie vagă, trebuie să recunoaştem. Ştia în adevăr la ce dată biletul fusese aruncat de Ole Kamp în mare, la ce dată şi pe ce meleaguri fusese găsită sticla care conţinea lozul. Acest lucru îl aflase din scrisoarea primită de la Marină, scrisoare care-l făcuse să plece imediat la Bergen, ca să ia înţelegere cu fraţii Help şi cu marinarii cei mai pricepuţi din port. Poate că atât va fi de ajuns pentru a îndruma cercetările privitoare la Viken pe o cale rodnică.

Călătoria se încheie cât mai repede posibil. Ajuns la Moel, Sylvius Hog trimise înapoi cu brişcă pe însoţitorul lui. Urcă apoi într-una din bărcile din scoarţă de mesteacăn, care fac traversările pe lacul Tinn. Odată ajuns la Tinoset, în loc să se îndrepte spre sud, adică pe la Bamble, închirie o a doua brişcă şi-şi urmă drumul prin Hardanger, pentru a putea

ajunge cât mai repede la golful cu acelaşi nume. Aici Run, o mică navă cu aburi care deserveşte golful, îl duse până la capătul de jos. În fine, după ce traversă o reţea de fiorduri printre nenumăratele ostroave şi insule cu care e presărat litoralul norvegian, debarcă la Bergen în zorii zilei de 2 iulie.

Acest vechi oraş – scăldat de două fiorduri, Sogne şi Hardanger – este situat într-o regiune splendidă, cu care s-ar putea asemăna Elveţia, dacă un braţ maritim artificial ar aduce apele Mediteranei la poalele munţilor ei. O frumoasă alee de frasini deschidea drumul spre primele locuinţe din Bergen. Casele înalte, cu săgeată pe acoperiş, au zidurile de un alb strălucitor, ca cele ale oraşelor arabe, şi sunt îndesate într-un fel de triunghi neregulat care cuprinde pe cei treizeci de mii de locuitori. Bisericile datează din secolul al XH-lea. Catedrala înaltă este zărită de departe de vapoarele care sosesc din larg. Este capitala comercială a Norvegiei, cu toate că se află departe de liniile de comunicaţii şi la mare distanţă de celelalte două oraşe care din punct de vedere politic deţin primul şi al doilea loc în regat – Christiania şi Drontheim.

În orice altă împrejurare, profesorul ar fi avut plăcere să studieze această capitală de district, poate mai mult olandeză decât norvegiană prin aspectul şi obiceiurile sale. Cercetarea ei făcea parte din programul său de vacanţă. Dar de la peripeţiile de pe Maristien, de când sosise la Dai, programul său suferise importante modificări. Sylvius Hog nu mai era acum deputatul turist care voia să studieze temeinic ţara din punct de vedere politic şi comercial. Era oaspetele casei Hansen, îndatoratul lui Joel şi al Huldei, ale căror interese aveau întâietate. Era debitorul care voia cu orice preţ să-şi plătească datoria de recunoştinţă. Şi ceea ce încerca să facă pentru ei era încă atât de puţin! îşi spunea el. Ajuns la Bergen cu Run, Sylvius Hog coborî în port pe cheiul târgului de peşte. Plecă apoi imediat în

cartierul Tyske-Bodrne, unde locuia Help junior de la firma Fraţii Help.

Ploua, bineînţeles, căci la Bergen plouă trei sute şaizeci de zile pe an. Dar, deşi-ascunsă şi singuratică, cu greu ai fi găsit o casă mai bine amenajată şi mai ospitalieră decât casa lui Help junior. Cât despre felul cum a fost primit Sylvius Hog, nicăieri nu i se putea arăta mai multă dragoste, căldură şi prietenie. Amicul său îl privea ca pe un colet de preţ pe care l-ar fi luat în păstrare cu toată grija şi pe care nu-l va mai înapoia decât contra unei chitanţe în regulă.

Sylvius Hog îi aduse la cunoştinţă imediat scopul călătoriei sale îi vorbi de Viken. Îl întrebă dacă n-a mai sosit nici o veste după ultima sa scrisoare. Marinarii de aici îl considerau pierdut, cu tot echipajul şi încărcătura? Acest naufragiu, care semănase doliul în mai multe familii din Bergen, nu tăcuse autorităţile maritime să purceadă la cercetări?

— Şi cum ar putea începe, răspunse Help junior, dacă nu se cunoaşte locul naufragiului?

— Într-adevăr, dragul meu Help, dar tocmai pentru că nu se ştie locul, este nevoie să cauţi să-l cunoşti.

— Să-l cunoşti?

— Da! Dacă nu se ştie nimic de locul unde s-a scufundat Viken, se ştie cel puţin locul unde un vas danez a găsit documentul. Iată, dar, un indiciu precis, pe care ar fi o greşeală să-l lăsăm la o parte.

— Şi care este acel loc?

— Ascultă, dragul meu Help!

Şi Sylvius Hog îi comunică noile informaţii pe care i le transmisese ultima oară Marina şi deplinele puteri pe care i le dădea ca să le întrebuinţeze.

Sticla care conţinea biletul de loterie al lui Ole Kamp fusese găsită la 3 iunie de către goeleta-bric Christian, căpitan Mosselman din Elseneur, la două sute de mile la sud-vest de Islanda, vântul suflând din sud-est.

Căpitanul luase imediat cunoştinţă de document, cum se cuvenea, în cazul când s-ar fi putut da vreun ajutor neîntârziat supravieţuitorilor de pe Viken. Dar rândurile scrise pe dosul biletului nu indicau sub nici o formă unde se întâmplase catastrofa şi Christian nu avu deci cum să ajungă la locul naufragiului.

Căpitanul Mosselman era un om cinstit. Poate că un altul, mai puţin scrupulos, ar fi păstrat lozul pentru el. Dar comandantul nu avu decât un singur gând: să facă să parvină biletul la adresa indicată, imediat ce va acosta în port. Adresa «Hulda Hansen din Dai» era de ajuns. Nu era nevoie de mai mult. Totuşi, după ce sosi la Copenhaga, căpitanul Mosselman îşi zise că ar face mai bine să înmâneze documentul autorităţilor daneze decât să-l trimită direct destinatarei. Era mai sigur şi mai corect. Aşa şi făcu, şi Marina din Copenhaga înştiinţa imediat Marina din Christiania. La acea dată se primiseră aici scrisorile lui Sylvius Hog prin care cerea ştiri precise despre Viken. Interesul deosebit pe care-l avea pentru familia Hansen era cunoscut.

Sylvius Hog, se ştia, mai trebuia să rămână câtăva vreme la Dai, unde i se trimise documentul găsit de căpitanul danez, ca să-l predea Huldei Hansen. Încă de atunci această istorie începuse să pasioneze opinia publică, graţie amănuntelor mişcătoare publicate de ziarele celor două lumi.

Iată ce îi comunică pe scurt Sylvius Hog amicului său Help junior, care-l ascultă cu cel mai viu interes, fără să-l întrerupă. El îşi termină povestirea zicând:

— Există deci un lucru care nu poate fi pus la îndoială: acela că, în 3 iunie trecut, documentul a fost găsit la două sute de mile sud-vest de Islanda, o lună aproximativ după plecarea lui Viken spre Europa, din Saint-Pierre Miquelon.

— Şi nu ştii nimic mai mult?

— Nu, dragul meu Help; dar sfătuindu-mă cu marinarii cei mai experimentaţi din Bergen, cei care fac sau au făcut des

curse pe acele meleaguri, care cunosc direcţia vânturilor şi mai ales a curenţilor, n-ar putea ei oare să descopere drumul parcurs de sticla cu pricina? Apoi, ţinând seama cu aproximaţie de viteza ei şi de timpul scurs până în momentul când a fost găsită, este oare imposibil să-şi închipuie cineva în ce regiune a putut fi aruncată de Ole Kamp, adică unde se află locul naufragiului?

Help junior clătină din cap, nu prea convins. Să întreprinzi cercetări pornind de la indicii atât de vagi, care mai puteau fi şi greşite, nu însemna că de la început nu ai sorţi de reuşită? Armatorul, spirit lucid şi practic, crezu că trebuie să-i atragă atenţia lui Sylvius Hog asupra acestui fapt.

— Fie, prietene Help! Dar chiar dacă nu s-ar putea obţine decât date nesigure, nu-i un motiv ca să abandonăm partida. Ţin ca totul să fie făcut pentru aceşti bieţi oameni, cărora le datorez viaţa. Da! Dacă ar trebui, n-aş ezita să sacrific tot ce am pentru a-l regăsi pe Ole Kamp şi a-l reda logodnicei sale Hulda Hansen!

Şi Sylvius Hog povesti în amănunţime accidentul său de pe Rjukanfos. El arătă cu ce curaj Joel şi sora sa şi-au riscat viaţa ca să-i vină în ajutor şi cum, fără intervenţia lor, n-ar avea azi plăcerea să fie oaspetele amicului său Help.

Prietenul Help, cum s-a mai spus, era un om prea puţin înclinat să se iluzioneze; dar nici nu s-ar fi opus ca să se încerce până şi inutilul, până şi imposibilul, când era vorba de omenie. El aprobă, deci, în cele din urmă, ceea ce voia să întreprindă Sylvius Hog.

— Sylvius, răspunse el, te voi ajuta cu tot ce pot. Da! Ai dreptate! Dacă ar exista o şansă cât de mică de a regăsi vreun supravieţuitor de pe Viken, şi între alţii pe acest brav Ole a cărui logodnică ţi-a salvat viaţa, trebuie încercat totul.

— Da, Help, da, răspunse profesorul. Chiar dacă n-ar fi decât o şansă la o sută de mii!

— Chiar azi, Sylvius, voi chema la mine pe cei mai buni marinari din Bergen. Voi face apel la toţi cei ce au navigat

sau navighează în mod obişnuit prin regiunile Islandei şi Terra-Novei. Vom vedea ce ne vor sfătui să facem…

— Şi ceea ce ei ne vor sfătui, vom face! răspunse Sylvius Hog, cu înflăcărarea sa molipsitoare. Am sprijinul guvernului. Sunt autorizat să pot trimite o navă rapidă în căutarea lui Viken şi sper că oricine se va alătura fără şovăire la o asemenea faptă!

— Mă duc la biroul Marinei, spuse Help junior.

— Vrei să te însoţesc?

— N-are rost! Trebuie să fii obosit…

— Obosit? Eu!… La vârsta mea…!

— Orişicât. Odihneşte-te, dragul şi mereu tânărul meu Sylvius, aşteptându-mă aici.

În aceeaşi zi avu loc în casa Help o adunare a căpitanilor de nave comerciale, a marinarilor flotilei de pescuit şi a piloţilor. Se strânseseră numeroşi mateloţi care cutreierau mările şi câţiva mai vârstnici care ieşiseră la pensie.

Mai întâi, Sylvius Hog îi puse la curent cu situaţia. Le arătă la ce dată – 3 mai – documentul fusese aruncat în mare de Ole Kamp, la ce dată – 5 iunie – căpitanul danez îl găsise şi pe ce meleaguri, adică la două sute de mile sud-vest de Islanda.

Discuţiile fură destul de lungi şi serioase. Fiecare din aceşti oameni cunoşteau regiunea Islandei şi mărilor din Terra-Nova, direcţia generală a curenţilor de care trebuia ţinut seama pentru rezolvarea problemei.

Or, se ştia că, în intervalul de timp dintre plecarea lui Viken din Saint-Pierre Miquelon şi pescuirea sticlei de către vasul danez, un şir de furtuni din sud-est se dezlănţuiseră în această parte a Atlanticului. Aceste furtuni, fără îndoială, au fost cauza catastrofei. Mai mult ca sigur că Viken, nemaiputând să înfrunte uraganul, a fugit cu vântul în spate. Dar tocmai în această perioadă a echinoxului, gheţurile polare încep să meargă în derivă pe Atlantic. E posibil deci să se fi produs o ciocnire şi corabia să se fi

sfărâmat de un asemenea gheţar plutitor pe care este foarte greu să-l ocoleşti.

Deci, admiţând această explicaţie, de ce echipajul, în total sau în parte, nu s-ar fi refugiat pe unul din aisfilduri, după ce vor fi depus acolo o cantitate de alimente? Dacă aşa s-a întâmplat, atunci, banchiza de gheaţă trebuind să fie împinsă spre nord-vest, n-ar fi fost imposibil ca supravieţuitorii să fi putut în cele din urmă să coboare undeva pe coasta groenlandeză. În această direcţie şi acolo ar trebui întreprinse cercetările.

Aşa sună răspunsul dat în unanimitate de marinari la întrebările puse de Sylvius Hog. Nu încăpea îndoială că povaţa lor trebuia urmată. Dar ce să vezi altceva decât sfărâmături, dacă Viken s-a ciocnit de un uriaş aisberg? Puteai crede că se vor mai găsi, pentru a fi repatriaţi, supravieţuitori ai naufragiului? Lucru mai mult decât îndoielnic. Profesorul puse de-a dreptul această întrebare, dar cei mai pricepuţi nu puteau sau nu voiau să răspundă nimic. Toţi se declarară însă de acord că ăsta nu este un motiv ca să nu iei măsuri în cel mai scurt timp.

La Bergen se găseau de obicei câteva nave aparţinând flotei norvegiene de stat. Acestui port îi este atribuită una din cele trei canoniere care fac serviciu pe coasta occidentală, au escale la Drontheim, Finmark, Hammerfest şi Capul Nord. Una din canoniere se afla atunci în rada portului.

După ce a întocmit o notă cu părerile marinarilor strânşi la Help junior, Sylvius Hog urcă imediat la bordul canonierei Telegraf. Acolo el înştiinţa pe căpitan de misiunea specială cu care l-a însărcinat guvernul.

Comandantul îl primi cu căldură pe profesor şi se declară gata să-i dea tot concursul. Navigase prin acele regiuni ale insulelor Loffoden şi Finmark până la locurile de pescuit din Terra-Nova, în timpul lungilor şi periculoaselor campanii la care iau parte pescarii din Bergen. Ar putea deci să pună cunoştinţele sale personale în slujba operei umanitare ce

fusese întreprinsă şi promitea să i se dăruie cu trup şi suflet.

Cât despre datele pe care i le dădu Sylvius Hog şi care cuprindeau locul presupus al naufragiului, el fu de acord cu concluziile marinarilor. Supravieţuitorii sau măcar vreo epavă de-a lui Viken trebuiau căutate în porţiunea de mare cuprinsă între Islanda şi Groenlanda. În caz de nereuşită, comandantul va merge să cerceteze regiunile învecinate şi poate coasta orientală a mării Baffin.

— Sunt gata de plecare, domnule Hog, zise el. Cărbunii şi alimentele sunt pe navă, echipajul se găseşte la bord şi pot să pornesc chiar azi.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan, răspunse profesorul şi sunt foarte mişcat de primirea pe care mi-aţi făcut-o. Dar încă o întrebare: puteţi să-mi spuneţi cât va dura ca să ajungeţi pe meleagurile Groenlandei?

— Canoniera mea poate face unsprezece noduri pe oră. Cum distanţa de la Bergen până-n Groenlanda nu este decât de vreo douăzeci de grade, sper să pot fi acolo în mai puţin de opt zile.

— Atunci grăbiţi-vă, căpitane, spuse Sylvius Hog. Dacă există câţiva naufragiaţi care au putut scăpa, de la catastrofă până acum au trecut două luni de când sunt lipsiţi de ajutor, murind fără îndoială de foame pe cine ştie ce ţărm pustiu…

— Nu e nici un ceas de pierdut, domnule Hog. Chiar azi, în timpul refluxului, voi porni în larg cu toată viteza şi, imediat ce voi găsi un indiciu oarecare, voi informa Marina din Christiania, telegrafiind din Terra-Nova.

— Vă doresc drum bun, domnule comandant, şi reuşită deplină. În aceeaşi zi Telegraf porni în uralele entuziaste ale întregii populaţii din Bergen. Fu zărit cu nespusă emoţie cum se strecoară prin canale, ca apoi să dispară pe după ultimele insule ale fiordului.

Strădaniile lui Sylvius Hog nu se mărginiră numai la expediţia canonierei Telegraf. În mintea sa vedea că s-ar

putea face şi mai mult, recurgând şi la alte mijloace pentru regăsirea urmelor lui Viken. Nu era oare posibil să antreneze şi alte nave de comerţ şi de pescuit, ori alte nave mici să-şi dea concursul pentru cercetări, în timp ce navigau pe mările din Feroe şi Islanda? Da, fără îndoială! Astfel că se promise, în numele Statului, o primă de două mii de mărci oricărei nave care ar furniza un indiciu despre corabia pierdută şi de cinci mii de mărci oricui va repatria pe unul din supravieţuitorii naufragiului.

Iată deci cum Sylvius Hog, în timpul celor două zile petrecute la Bergen, făcu tot ce era cu putinţă pentru succesul acestei explorări. Fusese sprijinit în totul de prietenul său Help şi de autorităţile maritime. Domnul Help ar fi dorit ca oaspetele să mai stea câtva timp cu el. Sylvius Hog îi mulţumi, dar refuză să mai rămână. Voia să se întoarcă mai repede la Hulda şi Joel, pe care se temea să-i lase singuri pradă gândurilor. Dar Help junior se înţelese cu dânsul să-i transmită imediat la Dai orice veste ar fi sosit. Numai Sylvius Hog urma s-o aducă la cunoştinţa familiei Hansen.

La 4 iulie dimineaţa, profesorul, după ce-şi luă rămas bun de la Help junior, se îmbarcă din nou pe Run pentru a traversa fiordul Hardanger şi, fără întârzieri neprevăzute, conta să ajungă înapoi la Telemark în seara de 5.

CAPITOLUL XIV.

Chiar în ziua când Sylvius Hog părăsise Bergen, o scenă gravă se petrecu la hanul din Dai.

După plecarea profesorului, s-ar fi spus că geniul bun al lui Joel şi Hulda luase cu el, odată cu ultima speranţă, toată viaţa familiei. Părea că lăsase în urma lui o casă moartă.

De altfel, în aceste două zile, nici un turist nu venise la Dai. Joel nu avusese deci prilejul să plece de-acasă şi rămăsese în preajma Huldei, pe care i-ar fi fost teamă s-o lase singură.

În adevăr, cucoana Hansen era, pe zi ce trecea, tot mai mult stăpânită de neliniştile ei tainice. Părea departe de tot

ce-i privea pe copiii ei şi chiar de pieirea lui Viken. Se ţinea deoparte, trăia retrasă în camera ei şi nu se arăta decât la ora meselor. De câte ori vorbea cu Hulda sau Joel, era doar ca să-i mustre pe faţă sau indirect pentru biletul de loterie de care nu voiau să se despartă cu nici un preţ. Căci ofertele nu încetau să sosească. Veneau din toate colţurile lumii. Era ca o nebunie care pusese stăpânire pe mintea anumitor oameni. Nu! Nu era posibil ca un astfel de bilet să nu fie predestinat să câştige lozul cel mare de o sută de mii de mărci. Se părea că pentru ei nu exista decât un singur bilet de loterie, numărul 9672! în cele din urmă rămaseră pe poziţie, înfruntându-se, englezul din Manchester şi americanul din Boston. Englezul reuşise să se distanţeze de rivalul său cu câteva lire. Dar aproape imediat el fu depăşit cu mai multe sute de dolari. Ultima sumă oferită era de 8000 de mărci – ceea ce nu se putea explica decât printr-o idee fixă, în afară de cazul că era o chestiune de amor-propriu între America şi Marea Britanie.

Oricum Hulda răspundea negativ la toate aceste propuneri, oricât de avantajoase erau, stârnind dojenile amarnice ale cucoanei Hansen.

— Şi dacă ţi-aş porunci să cedezi biletul? zise ea într-o zi fiicei sale. Da! Dacă ţi-aş porunci?

— Mamă, aş fi desperată, dar ar trebui să te refuz!

— Şi dacă ar fi necesar s-o faci?

— De ce să fie necesar? întrebă Joel.

Cucoana Hansen nu răspunse. Se făcu albă ca varul când i se puse deschis această întrebare şi se retrase murmurând cuvinte de neînţeles.

— E vorba de ceva grav şi trebuie să fie un târg între mama şi Sandgoist! zise Joel.

— Da, frate. Trebuie să ne aşteptăm în viitor la o mare încurcătură.

— Sărmană Hulda, soarta ne-a supus la încercări destul de grele de câteva săptămâni încoace. Ce catastrofă ne mai ameninţă?

— Ah, cât de mult întârzie domnul Sylvius! zise Hulda. Când este el aici, mă simt mai puţin deznădăjduită.

— Şi totuşi, ce-ar putea el să facă pentru noi? răspunse Joel.

Dar ce se întâmplase oare în trecutul cucoanei Hansen, încât să nu le poată mărturisi nimic copiilor săi? Ce amor-propriu greşit înţeles o oprea să le încredinţeze motivul neliniştilor sale? Avea mustrări de conştiinţă? Şi, pe de altă parte, de ce voia s-o silească pe fiica ei să-şi schimbe hotărârea cu privire la biletul lui Ole Kamp, datorită valorii pe care acesta o atinsese? De ce se arăta aşa de hrăpăreaţă, grăbită să pună mâna pe bani? Hulda şi Joel aveau să afle în sfârşit pricina purtării ei.

În ziua de 4 iulie, Joel o însoţise pe sora lui la micuţa capelă, unde Hulda se ducea zilnic să se roage pentru naufragiat. Acolo o aştepta şi o aducea din nou acasă.

În această zi, întorcându-se, văzură amândoi de departe cum, sub frunzişul copacilor, cucoana Hansen mergea repede îndreptându-se spre han. Nu era singură. Un om o însoţea, un om care probabil vorbea cu voce tare, făcând gesturi poruncitoare.

Hulda şi Joel se opriră.

— Cine este omul acesta? spuse Joel. Hulda înainta câţiva paşi.

— Îl cunosc, zise dânsa.

— Îl cunoşti?

— Da. E Sandgoist!

— Sandgoist din Drammen, care a mai fost atunci când eu ar lipsit de-acasă?

— Da!

— Şi care o făcea pe stăpânul, ca şi cum ar fi avut drepturi… asupra mamei noastre… asupra noastră, poate…?

— Chiar el, frate, şi aceste drepturi vrea probabil să le exercită acum…

— Ce drepturi?… Ah!… De data aceasta voi şti eu pentru ce a venit aici!

Joel se stăpâni cu greutate şi, urmat de sora lui, se dădu puţin la o parte din drum.

Câteva minute mai târziu, cucoana Hansen şi Sandgoist ajunseră la uşa hanului. Sandgoist trecu pragul cel dinţii. Uşa se închise în urma lor şi amândoi se aşezară în sala cea mică.

Joel şi Hulda se apropiară de casă, unde se auzea vocea tunătoare a lui Sandgoist. Se opriră şi statură să asculte. Cucoana Hansen vorbea cu glas rugător.

— Să intrăm! zise Joel.

Şi amândoi, Hulda cu inima grea, Joel murind de nerăbdare, dar şi de furie, intrară în sala cea mare a cărei uşă fusese închisă cu grijă.

Sandgoist era aşezat în fotoliu. Nici nu se clinti zărindu-i. Întoarse doar capul să-i privească peste ochelari.

— Ah, iată pe drăgălaşa Huida, dacă nu mă-nşel! spuse el pe un ton care nu-i plăcu deloc lui Joel.

Cucoana Hansen stătea în picioare în faţa acestui om, umilă şi înfricoşată. Dar îşi reveni imediat şi păru foarte contrariată când îşi văzu copiii.

— Şi iată-l şi pe fratele ei! adăugă Sandgoist.

— Da, fratele ei, răspunse Joel.

Apoi, înaintând şi oprindu-se la doi paşi de fotoliu, rosti:

— Ce-aş putea face pentru dumneavoastră?

Sandgoist îi aruncă o privire piezişă şi, cu vocea lui aspră şi răutăcioasă, spuse fără să se ridice:

— O să afli, tinere! În adevăr, ai picat la ţanc. Abia aşteptam să te văd şi, dacă sora ta este înţelegătoare, vom sfârşi prin a cădea la învoială! Dar aşează-te, fetiţo!

Sandgoist îi poftea să şadă ca şi cum era la el acasă. Joel îi şi atrase atenţia asupra acestui lucru.

— Ah, te simţi jignit! Drace, iată un flăcău căruia îi sare iute ţandăra.

— Da, cam iute, cum spuneţi, replică Joel, şi care nu primeşte decât bunăvoinţa celor ce au dreptul să i-o arate.

— Joel! interveni cucoana Hansen.

— Frate!… Frate!… adăugă Huida, a cărei privire îl implora pe Joel să se stăpânească.

Acesta făcu o mare sforţare să se calmeze, pentru a nu ceda dorinţei de a-l da afară pe mojicul personaj, şi se retrase într-un colţ al sălii.

— Pot să vorbesc acum? întrebă Sandgoist.

Obţinu doar o uşoară încuviinţare din cap din partea cucoanei Hansen. Dar şi atât i se păru de ajuns.

— Iată deci despre ce este vorba, spuse el, şi vă rog să mă ascultaţi toţi trei cu atenţie, căci nu-mi place să repet ce-am spus!

Se exprima, după cum se vede, bine, chiar prea bine, ca omul drept să-ţi impună voinţa.

— Am aflat din ziare, spuse el, povestea unui anume Ole Kam tânăr marinar din Bergen, şi a unui bilet de loterie pe care l-a trimis logodnicei sale Hulda în momentul când Viken se scufunda. Am mai auzit că publicul consideră acest bilet ca un bilet supranatural, din cauza împrejurărilor în care a fost găsit. Am aflat pe deasupra că i se atribuie o şansă specială la tragerea ce va avea loc. În fine, am aflat că ofertele de cumpărare care au fost făcute Huldei Hansen ajung la preţuri considerabile. El tăcu un moment, apoi zise:

— E adevărat?

Răspunsul la această ultimă întrebare se lăsă aşteptat.

— Da! E adevărat, zise Joel. Şi apoi?

— Apoi? reluă Sandgoist. Iată: sunt de părere că toate aceste oferte se bazează pe o superstiţie absurdă. Dar asta nu le-a împiedicat fie făcute şi presupun că vor creşte pe măsură ce se apropie tragere Or, eu sunt un negustor. Cred că asta este o afacere pe care aş vrea s-o iau pe seama mea. Iată de ce am plecat ieri din Drammen şi am venit la Dai,

pentru a trata cedarea biletului şi ca s-o rog pe cucoana Hansen să-mi dea întâietate faţă de orice alt cumpărător!

Cu toate că nu i se adresase ei direct, prima pornire a Huldei fu să-i răspundă lui Sandgoist cum răspunsese tuturor cererilor de acest fel, dar Joel o opri.

— Înainte de a răspunde domnului Sandgoist, zise el, aş voi să întreb dacă ştie cui aparţine acest bilet?

— Huldei Hansen, cred!

— Ei bine, atunci trebuie s-o întrebaţi pe Hulda Hansen dacă este dispusă să-l vândă.

— Fiule!… rosti cucoana Hansen.

— Lasă-mă să termin, mamă, spuse Joel. Lozul nu aparţine oare de drept vărului nostru, Ole Kamp, şi Ole Kamp n-avea el căderea să lase logodnicei sale?

— Desigur, răspunse Sandgoist.

— Trebuie deci să vă adresaţi Huldei pentru a-l putea obţine

— Fie, domnule formalist, răspunse Sandgoist. Îi cer atunci Huldei să-mi cedeze biletul cu numărul 9672, pe care-l are de la Ole Kamţ.

— Domnule Sandgoist, răspunse fata cu o voce fermă, multe propuneri mi s-au făcut pentru acest loz, dar în zadar. Vă voi răspund şi dumneavoastră cum am răspuns şi până acum. Dacă logodnici meu mi-a trimis biletul luându-şi pentru ultima oară rămas bun de la mine, înseamnă că a vrut să-l păstrez, nu să-l vând. Nu pot deci să mă despart de el cu nici un preţ.

După ce rosti aceste cuvinte, voi să plece, considerând că, în ceea ce o priveşte, convorbirea, prin refuzul ei, se încheiase. Dar, la un semn al mamei, se opri.

Un gest de supărare îi scăpase cucoanei Hansen şi Sandgoist, cu fruntea încreţită şi ochii scăpărători, arăta că începe să se-nfurie.

— Da, rămâi, Hulda, zise el. Sunt sigur că nu-i ăsta ultimul dumitale cuvânt, şi dacă stărui, este pentru că am dreptul să stărui. Cred, de altfel, că nu m-am explicat bine sau, mai

curând, că m-aţi înţeles greşit. Este sigur că şansele acestui bilet nu au crescut pentru că mâna unui naufragiat l-a închis într-o sticlă şi pentru că a fost găsit la momentul potrivit. Dar nu poţi judeca gusturile publicului. Fără îndoială că mulţi oameni doresc să aibă biletul. Au şi făcut oferte să-l cumpere. Vor mai face altele. Vă repet, acest lucru se prezintă ca o afacere, şi o afacere este ceea ce am venit să vă propun.

— Va fi cam greu să vă înţelegeţi cu sora mea, domnule, răspunse ironic Joel. Dumneavoastră vorbiţi de afaceri, iar ea vorbeşte de sentimente.

— Vorbe, tinere, vorbe! spuse Sandgoist, şi când voi termina cu explicaţia, veţi vedea că dacă aceasta este o afacere avantajoasă pentru mine, este în aceeaşi măsură şi pentru ea. Adaug că tot aşa va fi şi pentru maică-sa, cucoana Hansen, care este, de altfel, direct interesată.

Joel şi Hulda îşi aruncară o privire unul altuia. Vor afla oare ceea ce cucoana Hansen le ascunsese până atunci?

— Prin urmare, zise Sandgoist, nu am pretenţia ca acest bilet să-mi fie cedat la preţul pe care l-a plătit Ole Kamp. Nu!…Pe drept sau pe nedrept, el a căpătat o anumită valoare comercială. Astfel că înţeleg să fac şi eu un sacrificiu, spre a deveni posesorul lui.

— Vi se spune, explică Joel, că Hulda a respins propuneri mai bune decât ceea ce i-aţi putea oferi…

— Serios? exclamă Sandgoist. Propuneri mai bune! De unde ştiţi?

— De altfel, oricare ar fi ele, sora mea le refuză şi eu o aprob!

— Ah! Am de-a face cu Joel sau cu Hulda Hansen?

— Sora mea ori eu suntem totuna, răspunse Joel. Aflaţi acest lucru, domnule, pentru că se pare că nu-l ştiţi!

Sandgoist, fără să-şi piardă cumpătul, ridică din umeri. Apoi, ca un om sigur de argumentele sale, reluă:

— Când v-am vorbit de un preţ în schimbul biletului, ar fi trebuit să spun că pot să vă ofer asemenea avantaje în

interesul familiei, încât Hulda nu le va putea refuza.

— Serios?

— Şi acum, băiatule, află şi tu că n-am venit la Dai ca s-o rog pe sora ta să-mi cedeze biletul! Nu! Pe toţi dracii, nu!

— Atunci ce doriţi?

— Nu doresc, pretind… vreau…!

— Şi cu ce drept, exclamă Joel, dumneavoastră, un străin, îndrăzniţi să vorbiţi astfel în casa mamei mele?

— Cu dreptul pe care-l are orice om, răspunse Sandgoist, de a vorbi când şi cum îi place, când este la el acasă!

— La el acasă?!

Joel, în culmea indignării, se repezi la Sandgoist, care, deşi nu se speria cu una cu două, se ridică repede din fotoliu. Dar Hulda îl ţinu pe fratele ei, în timp ce cucoana Hansen, cu capul în mâini, se trase în celălalt colţ al camerei.

— Frate!… Priveşte-o!… zise fata.

Joel se opri brusc. Starea mamei îi potoli. Întreaga purtare a cucoanei Hansen arăta că se află la cheremul lui Sandgoist! Acesta se linişti văzând şovăirea lui Joel şi se aşează din nou în fotoliu.

— Da, la el acasă! exclamă el cu o voce şi mai ameninţătoare. De la moartea soţului ei, cucoana Hansen s-a aruncat în speculaţii care n-au reuşit. Ea a irosit mica avere pe care o lăsase tatăl vostru. A trebuit să facă împrumuturi la un bancher din Christiania. La capătul tuturor resurselor, a ipotecat casa pentru o sumă de cincisprezece mii de mărci, care i-a fost dată pe temeiul unei poliţe pe care eu, Sandgoist, am răscumpărat-o de la bancherul ei. Această casă va fi deci a mea şi încă foarte curând, dacă nu sunt plătit la data scadenţei.

— Şi când este această scadenţă? întrebă Joel.

— La 20 iulie, peste optsprezece zile, răspunse Sandgoist. Atunci voi fi aici la mine acasă, dacă vă face sau nu plăcere!

— Nu veţi fi la dumneavoastră acasă la acea dată, decât dacă nu vi se va plăti până atunci! ripostă Joel. Vă interzic deci să vorbit în acest fel înaintea mamei şi surorii mele!

— El îmi interzice!… Mie!… exclamă Sandgoist. Şi mama lui mi-o interzice?

— Dar vorbeşte, mamă! zise Joel, îndreptându-se spre cucoana Hansen şi încercând să-i desfacă mâinile cu care-şi acoperea obrazul

— Joel!… Frate!… exclamă Hulda… Ai milă de ea… Te implor, calmează-te!

Cucoana Hansen, cu capul plecat, nu mai îndrăznea să-şi privească fiul.

Era, din păcate, foarte adevărat că, după câţiva ani de la moarte soţului ei, încercase să-şi sporească avutul făcând afaceri foarte riscante. A pierdut repede puţinii bani pe care-i aveau. În scurtă vreme a fost nevoită să ceară împrumuturi cu dobândă mare; şi acum ipoteca pe casă trecuse în mâinile acestui Sandgoist din Drammen, un om fără suflet, un cămătar bine cunoscut, urât de tot ţinutul. Cucoana Hansen îl văzuse prima oară abia în ziua când venise la Dai pentru a evalua hanul.

Iată deci care era secretul care-i otrăvea viaţa! Iată care era explicaţia purtării sale şi de ce trăia însinguratã, ca şi cum ar fi vrut să se ascundă de copiii ei! Iată, în fine, ceea ce n-a vrut să spună niciodată acelora cărora le distrusese viitorul!

Hilda n-avea încă tăria să-şi creadă urechilor. Da! Sandgoist era în adevăr stăpânul care putea face ce vrea. Biletul pe care-l cerea azi nu va mai avea nici o valoare peste cincisprezece zile şi păstrarea lui însemna ruina, casa vândută şi familia Hansen aruncată, fără nici un ban, în drum… într-un cuvânt, mizeria.

Hulda nu îndrăznea să-l privească pe Joel. Dar Joel, clocotind de furie, nu voi să audă nimic de viitorul lor ameninţat. Nu-l vedea decât pe Sandgoist, şi dacă acest om va mai vorbi în faţa lui cum o făcuse până acum, nu va mai putea să se oprească…

Sandgoist, ştiindu-se stăpân pe situaţie, deveni mai aspru şi mai poruncitor.

— Acest bilet îl vreau şi-l voi avea! repetă el. Nu vă dau în schimb un preţ, care ar fi greu de stabilit, dar mă ofer să amân scadenţa poliţei iscălită de cucoana Hansen cu un an… cu doi ani!… Fixează chiar dumneata această dată, Hulda!

Hulda, cu inima strânsă de teamă, nu era în stare să răspundă. Joel rosti în locul ei:

— Biletul lui Ole Kamp nu poate fi vândut de Hulda Hansen! Sora mea refuză deci toate preţurile, oricare ar fi ameninţările dumneavoastră! Şi acum, ieşiţi afară!

— Să ies afară! zise Sandgoist. Ei bine… nu! Nu voi pleca!… Şi dacă oferta pe care am făcut-o nu este destul de bună… voi merge mai departe… Dă… în schimbul biletului, ofer… ofer…

Trebuie că Sandgoist avea în adevăr o nepotolită dorinţă de a poseda acest bilet, trebuie că era pe deplin convins că afacerea era avantajoasă pentru el, căci se aşează înaintea mesei unde se găsea hârtie, toc şi cerneală, şi un minut după aceea zise:

— Iată ce vă ofer!

Era o chitanţă pentru suma datorată de cucoana Hansen şi pentru care ipotecase casa din Dai.

Cucoana Hansen, cu umerii plecaţi, cu mâinile împreunate, o privea implorând pe fiica ei…

— Şi acum, reluă Sandgoist, daţi-mi biletul, îl vreau!… îl vreau, auzi!… în această clipă!… Nu voi părăsi Dal-ul fără el!… îl vreau, Hulda!… îl vreau!

Sandgoist se apropie de sărmana fată, ca şi cum ar fi vrut s-o caute prin buzunare spre a-i smulge biletul lui Ole…

Asta fu prea mult pentru Joel, mai ales când o auzi pe Hulda strigând:

— Frate!… Frate!

— Nu vreţi să ieşiţi? zise el.

Şi cum Sandgoist refuza să plece, se repezi asupra lui. Atunci Hulda interveni.

— Mamă, iată biletul! rosti ea.

Cucoana Hansen înşfacă repede biletul şi, în timp ce-l schimba contra chitanţei lui Sandgoist, Hulda se prăbuşi aproape leşinată în fotoliu.

— Hulda… Hulda! exclamă Joel. Vino-ţi în fire… Ah, soră, ce-ai făcut?

— Ce-a făcut? răspunse cucoana Hansen. Ce-a făcut?… Da, sunt vinovată! Da, în interesul copiilor mei, am vrut să sporesc averea tatălui lor! Da, le-am distrus viitorul! Am adus mizeria în această casă… Dar Hulda ne-a salvat pe toţi! Iată ce-a făcut!… Mulţumesc, Hulda… mulţumesc!

Sandgoist mai era de faţă. Joel îl văzu.

— Mai sunteţi aici! strigă el.

Apoi, îndreptându-se spre Sandgoist, îl apucă de umeri, îl ridică şi, în ciuda împotrivirii şi ţipetelor sale, îl azvârli afară.

CAPITOLUL XV.

A doua zi, Sylvius Hog se întoarse spre seară la Dai. Nu povesti nimic despre călătoria sa. Nimeni nu ştia că fusese la Bergen. Atâta timp cât cercetările întreprinse nu vor da un cât de mic rezultat, nu voia ca familia Hansen să afle de ele. Orice scrisoare sau telegramă, dacă era din Bergen sau Christiania, trebuia să-i fie adresată personal la han, unde îşi propusese să aştepte desfăşurarea evenimentelor. Mai spera încă? Da! Dar recunoştea că nu era decât o presimţire. Imediat după sosirea sa, profesorul îşi dădu seama uşor că un eveniment grav se petrecuse în lipsa lui. Purtarea lui Joel şi a Huldei arăta limpede că o explicaţie avusese loc între ei şi mama lor. Oare o nouă nenorocire se abătea asupra familiei Hansen?

Aceasta nu putea decât să-l întristeze profund pe Sylvius Hog. El avea pentru frate şi soră o dragoste părintească, de parcă ar fi fost proprii săi copii. Cât i-au lipsit în timpul scurtei lui călătorii şi poate cât le-a lipsit şi el lor!

«Îmi vor povesti! Trebuie să-mi spună! Nu fac şi eu parte din familie?»

Da, Sylvius Hog credea că avea acum dreptul să intervină în viaţa personală a tinerilor săi prieteni şi să ştie de ce Joel şi Hulda păreau mai nenorociţi decât înainte de plecarea sa. Nu întârzie să afle adevărul. De fapt, amândoi nu doreau altceva decât să se destăinuiască vrednicului om, pe care-l iubeau cu o dragoste filială. Dar aşteptau momentul care să-i pară lui cel mai potrivit pentru a sta de vorbă cu ei. De două zile se simţeau atât de singuri! Cu atât mai mult cu cât Sylvius Hog nu spusese unde pleacă. Nu! Niciodată timpul nu li se păruse atât de lung! Pentru ei această absenţă nu putea să aibă legătură cu căutarea navei naufragiate şi nu le-ar fi trecut prin gând că Sylvius Hog voia să le ascundă scopul călătoriei sale, pentru a-i feri de o supremă deziluzie, în caz de insucces.

Şi acum, prezenţa lui le era şi mai necesară. Câtă nevoie simţeau să-l vadă, să asculte de sfaturile lui, să-i audă vocea atât de prietenoasă şi liniştitoare! Dar vor îndrăzni să-i spună cele întâmplate între ei şi cămătarul din Drammen şi cum cucoana Hansen a primejduit viitorul familiei? Ce va gândi Sylvius Hog când va afla că biletul nu mai era la Hulda şi că l-a întrebuinţat cucoana Hansen pentru a scăpa de datoria faţă de necruţătorul ei creditor? îi vor mărturisi, totuşi. Cine începu să vorbească – Sylvius Hog, Joel sau Hulda? Nu se ştie. Dar n-avea nici o importanţă. Destul că profesorul fu pus în scurt timp la curent cu întreaga tărăşenie. Află care fusese situaţia cucoanei Hansen şi a copiilor săi! În cincisprezece zile cămătarul i-ar fi izgonit din hanul de la Dai, dacă datoria n-ar fi fost achitată prin cedarea biletului.

Sylvius Hog ascultă trista istorie pe care Joel i-o povesti în prezenţa surorii sale.

— Nu trebuia să-i daţi biletul! exclamă el în primul moment. Nu!... Nu trebuia!

— Puteam să nu i-l dau, domnule Sylvius? răspunse fata, profund tulburată.

— Nu, fără îndoială! Nu puteai!… Şi totuşi!… Ah, dacă aş fi fost de faţă!

Şi ce-ar fi făcut profesorul Sylvius Hog dacă ar fi fost de faţă? Nu le spuse cum ar fi procedat, dar urmă astfel:

— N-are a face, draga mea Hulda şi dragul meu Joel! În definitiv, aţi făcut ce trebuia să faceţi! Dar ceea ce mă înnebuneşte este că Sandgoist va beneficia de superstiţiile nestăvilite ale publicului! Dacă se atribuie lozului sărmanului Ole o valoare supranaturală, el va fi acela care va profita! Şi cu toate acestea, să ai credinţa că numărul 9672 va fi cu precădere favorizat de soartă, este ridicol de absurd! În concluzie, eu n-aş fi dat poate biletul. După ce l-a refuzat pe Sandgoist, Hulda ar fi făcut mai bine dacă o refuza şi pe mama ei!

La toate cele spuse de Sylvius Hog, fratele şi sora n-au avut ce să răspundă. Înmânând biletul cucoanei Hansen, Hulda dăduse ascultare unui sentiment filial care nu putea fi reprobat. Sacrificiul la care se hotărâse nu era un sacrificiu al şanselor mai mult sau mai puţin sigure pe care le reprezenta acest bilet la tragerea din Christiania, ci era sacrificiul ultimei dorinţe a lui Ole Kamp, era pierderea celui din urmă rămas bun al logodnicului ei.

Dar nu se mai putea reveni acum asupra acestei hotărâri. Lozul îi aparţinea lui Sandgoist. Îl va scoate la licitaţie. Un cămătar înrăit va pune la mezat acest mişcător adio al naufragiatului. Nu! Sylvius Hog nu putea admite aşa ceva!

De aceea, în aceeaşi zi, profesorul voi să aibă o convorbire cu cu coana Hansen, convorbire care nu putea schimba nimic din cele întâmplate, dar care devenise necesară pentru ei doi. Se afla, de altfel, în faţa unei femei practice care, fără îndoială, avea mai mult bun-simţ decât suflet.

— Atunci, mă dezaprobaţi, domnule Hog? rosti ea, după ce profesorul îi spuse tot ce avea pe suflet.

— Bineînţeles, cucoană Hansen.

— Dacă-mi reproşaţi că m-am lansat neprevăzător în afaceri riscante, că am pierdut averea copiilor mei, aveţi

dreptate. Dar dacă-mi reproşaţi cele ce-am făcut pentru a scăpa de datorie, atunci greşiţi. Ce aveţi de spus?

— Nimic.

— Credeţi într-adevăr că trebuia să refuz oferta lui Sandgoist, care în fond a plătit cincisprezece mii de mărci pentru cedarea acestui bilet a cărui valoare nu se va baza pe nimic? Vă întreb din nou, trebuia să-l refuz?

— Da şi nu, cucoană Hansen.

— Nu e «da şi nu», domnule Hog, este «nu!» în situaţia pe care o cunoaşteţi, dacă viitorul n-ar fi fost atât de ameninţător – desigur din vina mea – aş fi înţeles refuzul Huldei!… Da!… Aş fi înţeles să nu vrea să cedeze cu nici un preţ biletul primit de la Ole Kamp. Dar când a fost vorba să fiu gonită peste câteva zile din casa unde a murit soţul meu, unde s-au născut copiii mei, un refuz nu mai era de înţeles şi chiar dumneavoastră, domnule Hog, în locul meu, aţi fi făcut la fel.

— Ba nu, cucoană Hansen, ba nu!

— Şi ce-aţi fi făcut?

— Aş fi încercat orice, decât să sacrific biletul pe care fiica mea l-a primit în astfel de împrejurări!

— Aceste împrejurări îi dau o valoare mai mare?

— Nici dumneata, nici eu, nimeni nu poate şti.

— Din contră, se ştie, domnule Hog! Acest loz nu este decât un bilet care are 999999 şanse să piardă şi numai una să câştige. Îi atribuiţi deci o valoare mai mare pentru că a fost găsit într-o sticlă culeasă din mare?

La această întrebare atât de precisă, Sylvius Hog nu putea fi decât foarte încurcat. De aceea o luă pe tema sentimentală, zicând:

— În momentul de faţă situaţia este următoarea. Ole Kamp, în timpul naufragiului, a lăsat moştenire Huldei singura avere ce-o avea pe lume! I-a cerut să fie de faţă la tragere, dacă prin minune biletul ajunge până la ea… Şi acum acest loz nu se mai găseşte în mâna Huldei.

— Dacă Ole Kamp s-ar fi întors, răspunse cucoana Hansen, n-ar fi ezitat nici el să cedeze lozul lui Sandgoist!

— E posibil, rosti Sylvius Hog, dar numai el ar fi avut dreptul s-o facă. Şi ce-i veţi spune dumneavoastră, dacă n-a murit, dacă n-a pierit în acest naufragiu?… Dacă va reveni… mâine… azi…

— Ole nu se va întoarce, zise cucoana Hansen, cu o voce surdă. Ole e mort, domnule Hog, e într-adevăr mort!

— Nu se poate şti, cucoană Hansen! exclamă profesorul cu o nemărginită convingere în glas. Cercetări foarte serioase au fost întreprinse pentru a găsi vreun supravieţuitor al naufragiului! Ele pot să reuşească – da! să reuşească înainte chiar de a avea loc tragerea! Nu aveţi deci dreptul să spuneţi că Ole Kamp e mort, atâta timp cât nu vor fi dovezi sigure că a pierit în catastrofa lui Viken. Dacă acuma nu mai vorbesc cu atâta convingere copiilor dumneavoastră, este pentru că nu vreau să le dau o speranţă care ar putea aduce apoi decepţii foarte dureroase! Dar dumneavoastră, cucoană Hansen, vă pot spune ce gândesc! Şi că Ole este mort, nu, nu pot să cred! Nu!… Nu vreau să cred!… Nu, nu cred!

Cucoana Hansen nu mai putu să lupte cu profesorul pe terenul pe care fusese adusă discuţia. Astfel că tăcea, şi această norvegiană, oricât de puţin superstiţioasă era, lăsă capul în pământ ca şi cum Ole Kamp era gata să apară în fata ei.

— În orice caz, cucoană Hansen, continuă Sylvius Hog, înainte de a fi dat biletul Huldei, mai era un lucru simplu de făcut şi nu l-aţi făcut.

— Care, domnule Hog?

— Trebuia să faceţi apel mai întâi la prietenii dumneavoastră, la prietenii familiei dumneavoastră. Ei n-ar fi refuzat să vă vină în ajutor, fie rămânând ei datornici lui Sandgoist, fie avansându-vă suma necesară ca să-i plătiţi!

— N-am nici un prieten, domnule Hog, căruia să-i fi putut cere un asemenea serviciu.

— Ba da, aveţi, cucoană Hansen, şi eu cunosc cel puţin unul care ar fi făcut-o fără şovăială, ca un act de recunoştinţă.

— Ei bine?

— Sylvius Hog, deputat în Storthing!

Cucoana Hansen nu putu răspunde nimic şi se mulţumi să se încline în faţa profesorului.

— Dar ceea ce s-a făcut, e bun făcut – din nenorocire! Adăugă Sylvius Hog. V-aş fi deci îndatorat, cucoană Hansen, dacă nu aţi spune nimic copiilor dumneavoastră despre discuţia noastră, asupra căreia nu are rost să mai revenim!

Şi amândoi se despărţiră.

Profesorul reluase viaţa lui obişnuită şi plimbările sale zilnice. Timp de câteva ore vizita cu Joel şi Hulda împrejurimile din Dai, dar nu mergeau prea departe, pentru a n-o obosi pe fată. Întors în camera sa, el îşi rezolva corespondenţa care nu contenea. Scria scrisori peste scrisori la Bergen şi Christiania. Stimula zelul tuturor acelora care luau parte la acţiunea generoasă a cercetărilor legate de Viken. Existenţa lui se concentra în această unică năzuinţă: să-l regăsească pe Ole!

Crezu chiar de cuviinţă să lipsească din nou douăzeci şi patru de ore, pentru un motiv care, desigur, se referea la interesele familiei Hansen. Dar păstra ca întotdeauna un secret absolut despre ce făcea în această privinţă.

Între timp, sănătatea Huldei, atât de greu încercată, se restabilea foarte încet. Sărmana fată nu mai trăia decât cu amintirea lui Ole, dar speranţa, care se împletea cu aceste aduceri aminte, slăbea din zi în zi. Şi totuşi, avea lângă ea cele două fiinţe pe care le iubea mai mult decât orice pe lume şi din care unul nu înceta să-i dea curaj. Era oare de ajuns? Nu ar fi trebuit cu orice preţ s-o scoată cineva din starea ei de deznădejde? Şi cum putea să-i schimbe gândurile care îi chinuiau sufletul, aceste gânduri care-o legau cu un lanţ de fier de naufragiatul lui Viken?

Astfel sosi ziua de 12 iulie.

Peste patru zile trebuia să aibă loc tragerea loteriei Şcolilor din Christiania. E de la sine înţeles că speculaţia făcută de Sandgoist ajunsese la cunoştinţa publicului. Din grija sa ziarele anunţaseră că «celebrul şi providenţialul bilet» cu numărul 9672 era acum în posesia domnului Sandgoist din Drammen şi ca acest bilet, pus în vânzare, va aparţine celui care va oferi mai mult. Domnul Sandgoist era proprietarul susnumitului bilet, pentru că îl cumpărase la un preţ foarte mare de la Hulda Hansen.

Bineînţeles că acest anunţ nu putea decât s-o micşoreze pe fată în stima publică. Cum! Hulda, ispitită de preţul mare, s-a decis să vândă biletul naufragiatului, biletul logodnicului ei, Ole Kamp! A prefăcut în bani această ultimă amintire!

Dar o notă apărută la timp în Morgen-Blad îi puse pe cititori la curent cu cele întâmplate. S-a aflat de ce natură fusese demersul lui Sandgoist şi prin ce mijloace acest bilet se găsea acum în mâna lui. Atunci dispreţul publicului căzu asupra cămătarului din Drammen, creditorul fără suflet, care n-a pregetat să stoarcă un profit din nenorocirile familiei Hansen. Ca urmare, printr-un consens general, ofertele primite de Hulda când era în posesia biletului nu se mai reînnoiră către noul proprietar. Se părea că lozul nu mai avea o valoare supranaturală de când Sandgoist îl murdărise cu atingerea mâinilor lui. Deci Sandgoist nu făcuse decât o afacere proastă şi nu avea cum să se dezbare de faimosul număr 9672.

Se înţelege că nici Hulda, nici chiar Joel nu erau la curent cu ce se întâmpla. Din fericire! Le-ar fi venit tare greu să se ştie amestecaţi în această afacere, care luase o întorsătură atât de negustorească în mâinile cămătarului.

În ziua de 12 iulie, seara, veni o scrisoare pe numele profesorului Sylvius Hog.

Era trimisă de Marină şi conţinea o altă scrisoare, datată din Christiansand, un mic port situat la intrarea în golful Christiania. Probabil că nu-i adusese nici o veste nouă, căci

Sylvius Hog o băgă în buzunar şi nu spuse nimic lui Joel sau surorii sale. Numai în momentul când se retrase în cameră, urându-le noapte bună, grăi:

— Ştiţi, dragii mei, tragerea va avea loc peste trei zile. N-aţi vrea să fiţi şi voi de faţă?

— La ce bun, domnule Sylvius? răspunse Hulda.

— Totuşi, reluă profesorul, Ole a vrut ca logodnica sa să asiste la această tragere; i-a cerut-o chiar stăruitor în ultimele sale rânduri şi cred că cea din urmă dorinţă a lui Ole trebuie să fie respectată.

— Dar Hulda nu mai are lozul, răspunse Joel, şi cine ştie în ce mâini se află!

— N-are nimic, răspunse Sylvius Hog. Vă rog deci pe amândoi să mă însoţiţi la Christiania.

— Doriţi dumneavoastră acest lucru, domnule Sylvius? zise fata.

— Nu eu o doresc, ci Ole şi trebuie să-l asculţi.

— Soră, răspunse Joel, domnul Sylvius are dreptate. Da! Trebuie! Când plecăm, domnule Sylvius?

— Mâine în zori şi sfântul Olaf să ne ocrotească!

CAPITOLUL XVI.

A doua zi, brişcă maistrului Lengling îi duse pe Sylvius Hog şi pe Hulda, aşezaţi unul lângă altul. Cum se ştie, nu era loc şi pentru Joel. Aşa că vrednicul băiat merse pe jos, lângă calul care-şi scutura vesel coama.

Cei patrusprezece kilometri între Dai şi Moel nu-l speriau pe voinicul mărşăluitor. Brişcă străbătea frumoasa vale Vestfjorddal, pe malul stâng al râului Maan – vale îngustă şi umbroasă, scăldată de mii de cascade săltăreţe care cădeau de la diverse înălţimi. La fiecare cotitură a drumului şerpuitor, se zărea şi se pierdea din vedere vârful muntelui Gousta, unde străluceau două pete de zăpadă.

Cerul era senin şi timpul minunat. Aerul înviorător nu se răcorise prea mult şi soarele nu ardea. Lucru curios, faţa lui Sylvius Hog se înseninase de când părăsise casa din Dai. Fără îndoială, voioşia lui era puţin silită, încercând ca măcar

prin această călătorie să poată risipi tristeţea lui Joel şi a Huldei. Nu făcură mai mult de două ore şi jumătate pentru a ajunge la Moel, la capătul lacului Tinn, unde brişcă trebuia să se oprească. N-ar fi putut merge mai departe decât dacă ar fi fost un vehicul plutitor. În acest punct al văii începe drumul pe lacuri. Acolo găseşti ceea ce se cheamă un vandskyde, adică o legătură pe apă. La mal aşteaptă ambarcaţiuni uşoare care fac serviciul de-a lungul şi de-a latul lacului Tinn.

Brişcă se opri aproape de bisericuţa cătunului, în apropierea unei cascade de mai mult de cinci sute de picioare. Această cascadă, din care se vedea numai a cincea parte, se pierde în nişte crevase adânci ale muntelui, înainte de a fi înghiţită de lac.

Doi luntraşi se găseau la capătul cel mai îndepărtat al malului. O barcă din coajă de mesteacăn, al cărei echilibru instabil nu permite nici o mişcare a călătorilor pe care-i duce pe celălalt mal, era gata de plecare.

Lacul apărea atunci în toată splendoarea lui matinală. Soarele, răsărind, împrăştiase negurile nopţii. Nu ţi-ai fi putut dori o mai frumoasă zi de vară.

— Nu eşti prea obosit, dragul meu Joel? întrebă profesorul când coborî din brişcă.

— Nu, domnule Sylvius. Credeţi că nu sunt destul de obişnuit cu aceste drumuri lungi prin Telemark?

— E adevărat. Spune-mi, ştii care este calea cea mai scurtă de la Moel la Christiania?

— Desigur, domnule Sylvius. Odată ajunşi la capătul lacului, la Tinoset… Nu ştiu însă dacă vom găsi o brişcă la popas, deoarece nu am trimis înainte nici un forbud să anunţe sosirea noastră, aşa cum se face de obicei…

— Fii liniştit, băiatule, răspunse profesorul, am avut eu grijă. Intenţia mea nu este să vă oblig să mergeţi pe jos de la Dai la Christiania.

— Dac-ar fi nevoie… spuse Joel.

— Nu va fi nevoie. Să ne ocupăm de itinerar şi spuneţi-mi cum credeţi voi că trebuie întocmit.

— Ei bine, odată sosiţi la Tinoset, domnule Sylvius, vom înconjura lacul Dal trecând prin Vik şi Bolkesjo, astfel încât să ajungem la Mose şi de acolo la Konsberg, Hangsund şi Drammen. Călătorind o zi şi o noapte, am putea intra mâine după-amiază în Christiania.

— Foarte bine, Joel! Cunoşti într-adevăr ţinutul şi, hotărât lucru, iată un itinerar plăcut!

— E cel mai scurt.

— Ei bine, Joel, puţin îmi pasă dacă e cel mai scurt, înţelegi! răspunse Sylvius Hog. Cunosc un altul care nu lungeşte călătoria decât cu câteva ore! Şi pe acela îl cunoşti şi tu, băiatule, cu toate că n-ai vorbit de el!

— Care?

— Care trece prin Bamble.

— Prin Bamble?

— Da, Bamble! Nu te face că nu ştii! Bamble, unde locuieşte fermierul Helmboe şi fiica sa Siegfrid!

— Domnule Sylvius…!

— Pe acolo vom merge. Şi ocolind lacul Fol pe la sud, în loc de a-l ocoli pe la nord, nu vom putea ajunge tot aşa de bine la Konsberg?

— Tot aşa de bine, şi chiar mai bine! răspunse surâzând Joel.

— Mulţumesc pentru fratele meu, domnule Sylvius, zise fata.

— Şi pentru tine, mica mea Hulda, căci ştiu că îţi va face plăcere s-o vezi în trecere pe prietena ta Siegfrid!

Barca era gata. Toţi trei luară loc pe un maldăr de frunze verzi, îngrămădite în partea din spate. Cei doi luntraşi, vâslind şi cârmind, se îndreptară spre larg.

Pe măsură ce te îndepărtezi de mal, lacul Tinn începe să se lărgească începând de la Haekenoes, o mică aşezare de două-trei case, ce se află pe prelungirea stâncoasă scăldată de fiordul îngust unde se varsă liniştite apele Maan-ului. Lacul pare aici destul de mărginit, dar încetul cu încetul priveliştea munţilor se depărtează şi îţi dai seama de înălţimea lor atunci când o ambarcaţiune, trecându-le pe la poale, nu se vede mai mare decât o pasăre acvatică.

Pe ici, pe colo apar vreo douăsprezece insule sau insuliţe, sterpe sau înverzite, cu câteva colibe de pescari. Pe suprafaţa lacului plutesc trunchiuri de arbori neciopliţi şi plute cu cherestea, tăiată la joagărele din împrejurimi.

Asta-l făcu pe Sylvius Hog să spună în glumă – şi trebuie că avea în adevăr dorinţa să glumească:

— Dacă, după poeţii noştri scandinavi, «lacurile sunt ochii Norvegiei», trebuie să admitem că Norvegia are mai mult de o bârnă în ochi, cum spune Biblia.

Pe la ora patru ambarcaţiunea ajunse la Tinoset, un simplu cătun fără nici un confort. De altfel, acest lucru n-avea importanţă. Sylvius Hog nu intenţiona să se oprească aici nici măcar o oră. Aşa cum îi spusese lui Joel, un vehicul aştepta pe mal. În vederea acestei călătorii pe care o decisese de multă vreme, el scrisese domnului Benett din Christiania să-i asigure mijloace de transport care să evite întârzieri sau oboseli. Iată de ce, în ziua fixată, o caleaşca cu lada plină cu merinde se găsea la Tinoset. Deci, mijloc de deplasare garantat pe tot parcursul, mâncare de asemenea

asigurată – ceea ce te scutea să recurgi la ouăle fierte, la laptele prins şi la zeama lungă a fermelor din Telemark.

Tinoset e situat aproape de capătul lacului Tinn. Printr-o cascadă destul de frumoasă, Maan-ul năvăleşte în vale, unde îşi recapătă cursul liniştit. Caii erau înhămaţi şi trăsura porni imediat spre Bamble.

În acea epocă mersul cu trăsura era singurul mijloc de a străbate Norvegia şi mai ales Telemark-ul. Şi se prea poate ca drumul de fier să-i facă pe turişti să regrete brişcă naţională şi caleştile domnului Benett!

E de la sine înţeles că Joel cunoştea foarte bine această parte din regiune, pe care o cutreierase de atâtea ori în lung şi în lat, între Dai şi Bamble.

Era opt seara când Sylvius Hog, fratele şi sora ajunseră în micuţa localitate.

Deşi nu erau aşteptaţi, fermierul Helmboe le făcu o primire dintre cele mai calde. Siegfrid îşi îmbrăţişa cu drag prietena, pe care o găsea slăbită de atâta suferinţă. Cele două tinere rămaseră singure o bucată de vreme pentru a-şi destăinui supărările.

— Te rog, dragă Hulda, zise Siegfrid, nu te lăsa copleşită de necazuri! Eu nu mi-am pierdut încrederea! De ce să renunţi la orice speranţă de a-l revedea pe sărmanul nostru Ole! Am aflat din ziare că se fac cercetări pentru găsirea lui Viken. Vor reuşi! Iată, sunt sigură că domnul Sylvius mai speră şi el! Hulda, draga mea… te rog… nu deznădăjdui!

Drept răspuns, Hulda nu putea decât să plângă şi Siegfrid o ţinea strâns la pieptul ei.

Ah, ce bucurie ar fi fost, în casa fermierului Helmboe, în mijlocul acestor oameni vrednici, dacă toţi cei de faţă ar fi avut dreptul să fie fericiţi!

— Atunci plecaţi direct la Christiania? întrebă fermierul pe Sylvius Hog.

— Da, domnule Helmboe!

— Pentru a asista la tragerea loteriei?

— Desigur.

— De ce, când biletul lui Ole Kamp este în prezent în mâinile acestui nemernic de Sandgoist?

— Asta a fost dorinţa lui Ole, răspunse profesorul, şi trebuie să i-o respectăm.

— Se spune despre cămătarul din Drammen că n-a putut găsi un cumpărător pentru acest bilet care-l costă destul de scump!

— Se spune, în adevăr, domnule Helmboe.

— Foarte bine! N-are decât ceea ce merita, mârşavul, ticălosul, da, ticălosul!… Nu e faptă fără plată…!

— Da, în adevăr, domnule Helmboe, n-are decât ce merită!

Au trebuit fireşte să cineze la fermă. Siegfrid şi tatăl ei nu i-ar fi lăsat să plece înainte de a fi acceptat această invitaţie. Dar era necesar să nu întârzie, dacă voiau să câştige în timpul nopţii cele câteva ore pierdute cu ocolul făcut până la Bamble. Astfel că, la ora nouă seara, caii fură aduşi de la popas de un om de la fermă, care îi puse la ham.

— La viitoarea vizită, dragă domnule Helmboe, zise Sylvius Hog fermierului, voi rămâne la masă chiar şase ore, dacă mi-o veţi cere! Dar pentru azi voi cere îngăduinţa să înlocuiesc desertul cu calda dumitale strângere de mână şi o dulce sărutare pe care încântătoarea Siegfrid o va da micii mele Hulda!

Zis şi făcut. Apoi plecară la drum.

La această latitudine nordică, amurgul se prelungeşte cu câteva ore, încât linia orizontului se desluşi şi după apusul soarelui – atât de limpede era aerul.

Drumul, deşi accidentat, este totuşi foarte frumos între Bamble şi Konsberg, trecând prin Hitterdal şi pe la sudul lacului Fol. El traversează astfel întreaga regiune meridională a Telemark-ului, deservind târgurile, cătunele şi fermele din împrejurimi.

O oră după plecare, Sylvius Hog, fără să se oprească, putu să vadă biserica din Hitterdal, o veche clădire foarte bizară, care se termină cu pinacole aşezate unele peste altele, fără vreo simetrie arhitecturală. Totul este din lemn, începând

cu pereţii întocmiţi din grinzi care se îmbucă şi din plăci aşezate ca olanele, până la vârful clopotniţei. Această aglomerare de plăci de lemn este un monument venerabil şi venerat al arhitecturii scandinave din secolul XIII.

Noaptea se lăsă încetişor, una din acele nopţi pline încă de ultimele licăriri ale zilei şi care pe la unu începe să pălească, odată cu revărsatul zorilor.

Joel cugeta aşezat pe scaunul din faţă. Hulda rămăsese şi ea pe gânduri, în fundul trăsurii. Sylvius vorbi cu surugiul, cerându-i să meargă mai iute. Nu se mai auzeau decât clopoţeii cailor, pocniturile de bici şi mersul roţilor pe pământul vălurit.

Nu se opriră în timpul nopţii. Trecură de Listhiis, o haltă pierdută în mijlocul unei depresiuni a munţilor cu păduri de brazi, înconjuraţi de un al doilea lanţ de munţi goi şi sălbatici. Depăşiră şi Tiness. un mic gaard pitoresc, alcătuit din câteva case cocoţate pe piloni de piatră. Caleaşca mergea destul de repede, zăngănind din fiare, scrâşnind din şuruburile desfăcute şi din arcurile sale slăbite. Nu puteai să faci nici o vină vizitiului, un bătrânel pe jumătate adormit, care-şi îndemna caii. Din vreme în vreme trăgea câte o lovitură de bici, cam moale, de preferinţă calului din stânga. Asta, deoarece calul din dreapta îi aparţinea, pe când cel din stânga era al unui vecin din cătun.

La cinci dimineaţa, Sylvius Hog deschise ochii, întinse braţele şi putu să respire cu nesaţ pătrunzătorul miros al brazilor care înmiresmau aerul. Ajunseseră la Konsberg. Trăsura traversă podul de peste Laagen şi se opri dincolo, după ce trecu aproape de biserică, nu departe de cascada din Larbro.

— Prieteni, zise Sylvius Hog, dacă vreţi, nu vom poposi aici, vom schimba doar caii. E încă prea devreme să mâncăm. Mai bine să nu facem nici o oprire serioasă până la Drammen. Acolo vom lua o masă bună, pentru a mai cruţa merindele date de Benett.

Fiind toţi de acord, profesorul şi Joel se mulţumiră să ia un mic păhărel de rachiu la Hotelul Minelor. După o oră se aduseră caii şi porniră iar la drum.

La ieşirea din oraş, caleaşca trebui să urce o potecă foarte abruptă, tăiată în coasta muntelui. Zăriră în treacăt pilonii înalţi ai minelor de argint din Konsberg, ce se desluşeau ca nişte siluete pe cer. Apoi zarea dispăru pe după imensele păduri de brazi, întunecate şi reci ca nişte pivniţe, unde nici căldura soarelui, nici lumina nu pătrundeau.

În oraşul de lemn Hangsund schimbară din nou caii. Drumul continuă pe şosele lungi, adeseori închise de câte o barieră pe pivot, care se ridica în schimbul unei taxe de cinci sau şase skillingi. Regiune fertilă, plină de pomi, care semănau cu nişte sălcii plângătoare, cu crengile îndoite sub greutatea fructelor. în apropiere de Drammen începea iar povârnişul.

La amiază, oraşul, aşezat pe unul din braţele fiordului Christiania, îşi arăta cele două străzi nesfârşite, mărginite de case colorate, şi portul, totdeauna foarte animat, unde plutele cu cherestea nu lăsau decât puţin loc vapoarelor care vin să încarce produsele Nordului.

Trăsura se opri în faţa hotelului Scandinavici. Proprietarul, un personaj important, cu barbă albă, cu aerul grav, apăru în pragul casei.

Cu spiritul pătrunzător, specific tuturor hotelierilor din lume, zise:

— N-aş fi surprins dacă domnii şi tânăra doamnă ar avea intenţia să ia masa.

— Aveţi dreptate, răspunse Sylvius Hog, şi vrem să mâncăm cât mai iute.

— Imediat!

Masa fu servită repede şi fu în adevăr foarte bună. Mai ales un fel de peşte din fiord, garnisit cu ierburi bine-mirositoare, pe care profesorul îl mâncă cu multă plăcere.

La ora unu şi jumătate, trăsura – după o nouă schimbare de atelaj – reveni înaintea hotelului Scandinavia şi caii o

porniră la trap pe strada mare din Drammen.

Dar iată că, trecând prin faţa unei locuinţe scunde cu o înfăţişare neatrăgătoare, care se deosebea de veselele culori ale caselor învecinate, Joel nu putu să-şi stăpânească o mişcare de dezgust.

— Sandgoist! exclamă el.

— Ah! Acesta este domnul Sandgoist? zise Sylvius Hog. În adevăr, n-are o mutră prea plăcută.

Era Sandgoist. Fuma în faţa uşii. Îl recunoscuse oare pe Joel pe scaunul din faţă? Nu se ştie, căci trăsura trecu repede între stive de dulapi şi mormane de scânduri.

Dincolo de un drum mărginit de tufe de scoruş, pline de fructele lor roşii, trăsura intră într-o pădure deasă de pini, care se află de-a lungul Văii Paradisului, o depresiune minunată, cu depărtările etajate până la marginea zării. Sute de măguri apărură, cele mai multe având în vârf o vilă sau o aşezare ţărănească. Apoi, la căderea serii, când trăsura începu să coboare spre mare, trecând prin câmpii întinse, fermele îşi arătară casele de un roşu-aprins, care se proiectau pe perdeaua verde-închis a copacilor. În fine, călătorii ajunseră la fiordul din Christiania, înconjurat de coline pitoreşti, cu nenumăratele sale golfuleţe, cu porturile sale în miniatură şi cu debarcaderele de lemn unde vin să acosteze ambarcaţiunile golfului şi vasele-omnibuz. La ora nouă seara – era încă lumină la această latitudine – caleaşca veche intră în oraş, nu fără larmă, străbătând străzile pustii. După cum ceru Sylvius Hog, se opri în faţa hotelului Victoria. Aici coborâră Hulda şi Joel. Camerele fuseseră reţinute dinainte pentru ei. După un cald «bună seara», profesorul ajunse la locuinţa lui bătrânească, unde bătrâna servitoare Kate şi bătrânul servitoi Fink îl primiră cu nerăbdare, spunând că îmbătrâniseră de când î tot aşteptau.

CAPITOLUL XVII.

Christiania, mare oraş pentru Norvegia, n-ar fi decât un orăşel în Anglia sau în Franţa. Fără numeroasele incendii

suferite, ar mai avea aspectul pe care-l avusese în secolul XI, atunci când a fost clădit. În realitate nu datează decât din anul 1624, când a fost reconstruit de regele Christian. Din Opsolo, cum se chema atunci, el deveni Christiania, după numele feminizat al regescului său arhitect. Este un oraş simetric, cu străzi largi, reci şi drepte, ca trase cu linia, cu case din piatră albe sau de cărămidă roşie. În mijlocul unui parc destul de frumos se ridică palatul regal Orscarslot, o mare clădire dreptunghiulară, fără stil, cu toate că ar vrea să copieze stilul ionic. Ici-colo apar câteva biserici, în care nu se prea găsesc opere de artă care să atragă atenţia credincioşilor. În fine, există mai multe edificii civili şi instituţii publice, fără să socotim şi un mare bazar în formă de rotondă, unde sunt grămezi de mărfuri străine şi indigene.

În tot acest ansamblu nu găseşti nimic demn de văzut. Dar ceea ce poate fi admirat fără rezervă este poziţia oraşului, în mijlocul unei coroane de munţi variaţi ca aspect, care alcătuiesc un cadru minunat. Aproape plat în cartierele noi şi bogate, oraşul urcă pentru a forma un fel de kasbah, plină de case de tot felul, unde vegetează o populaţie săracă în colibe de lemn, ori colibe de cărămidă, a căror culoare ţipătoare mai mult uimeşte decât încântă privirea.

Să nu se creadă că denumirea de kasbah, rezervată oraşelor africane, nu are ce căuta într-un oraş din nordul Europei. Dacă în Christiania nu sunt în vecinătatea portului cartiere de tunisieni marocani, algerieni, ea are totuşi o populaţie flotantă de acelaşi soi.

Ca orice oraş cu străzi care coboară până la mare şi altele care urca până pe coline înverzite, Christiania este foarte pitorească. Nu pe nedrept este comparat fiordul său cu golful Neapole. Ca şi coastele de la Sorrente şi Castellamare, malurile ei sunt pline cu vile şi cabane pe jumătate pierdute în verdele aproape negru al brazilor şi în perdelele străvezii de ceaţă care le înconjoară cu un abur parcă specific regiunilor boreale.

Sylvius Hog era în sfârşit din nou la Christiania. E adevărat că această întoarcere se făcuse în condiţiuni pe care nu le-ar fi putut prevedea niciodată şi în mijlocul unei călătorii întrerupte. Ei bine, n-avea decât s-o reînceapă anul viitor! În acest moment nu mai putea fi vorba decât de Joel şi de Hulda Hansen. Dacă nu i-a găzduit în casa sa, era pentru că-i trebuiau pentru ei două camere! Dar nu fusese timp pentru a se face pregătirile. Astfel, profesorul îi duse la hotelul Victoria, unde îi recomandă în mod special. Şi o recomandare a lui Sylvius Hog, deputat în Storthing, trebuia luată în seamă.

Dar, cu toate că profesorul cerea pentru protejaţii săi aceleaşi atenţii care i s-ar fi dat lui, nu spuse hotelierului numele lor. A păstra secretul sosirii lor îi păru prudent pentru Joel şi mai ales pentru Hulda Hansen. Se ştie ce vâlvă se făcuse în jurul fetei şi acest lucru ar fi stingherit-o. Era mai bine să nu se afle că sosise la Christiania.

Se înţeleseseră ca a doua zi să nu se vadă cu Sylvius Hog decât înaintea mesei, adică între orele 11 şi 12.

Profesorul avea de rezolvat câteva probleme care aveau să-i ia toată dimineaţa şi, imediat ce le va termina, va veni să se întâlnească cu Hulda şi Joel. Apoi nu-i va mai părăsi până în momentul când se va desfăşura tragerea loteriei, care trebuia să aibă loc la ora trei.

Deci Joel, după ce se sculă, se duse să ia pe Hulda, care-l aştepta îmbrăcată în camera sa. Pentru a o mai scoate din gândurile ei, care trebuiau să fie şi mai dureroase în această zi, Joel îi propuse să se plimbe până la ora mesei. Hulda, ca să nu-l contrazică, primi şi amândoi plecară fără ţintă prin oraş.

Era duminică. Contrar a ceea ce se petrece în oraşele din Nord în timpul sărbătorilor, când numărul celor ce se plimbă este mai mic, pe străzi domnea o mare animaţie.

Nu numai că orăşenii nu plecaseră la ţară, dar vedeau că – din contră – mulţi săteni veniseră la oraş. Calea ferată a lacului Miosen, care deserveşte împrejurimile capitalei,

trebui să pună la dispoziţia călătorilor trenuri suplimentare. Căci loteria Şcolilor din Christiania atrăgea mulţi curioşi, dar mai ales mulţi interesaţi în această tragere!

Deci foarte multă lume pe străzi, familii întregi, ba chiar sate întregi, sosite cu tainica speranţă de a nu fi venit degeaba. Gândiţi-vă! Fuseseră plasate un milion de bilete, şi chiar dacă n-ar câştiga decât un simplu loz de o sută sau două sute de mărci, câţi din aceşti oameni cumsecade nu s-ar întoarce la umilele lor aşezări foarte mulţumiţi de norocul avut!

Joel şi Hulda, după ce părăsiră hotelul Victoria, coborâră mai întâi până la cheiurile care se găsesc în stânga golfului. În acest loc afluenţa era mai mică, în afară de cârciumi, unde berea şi rachiul din paharele şi halbele pline udau gâtlejurile care sufereau de o sete nestinsă.

În timp ce fratele şi sora se plimbau între docuri, rândurile de butoaie, cantitatea lăzilor din toate colţurile lumii, navele aflate la chei sau în larg le atrăgeau în mod special atenţia. Oare unele din aceste nave nu aparţineau portului Bergen, unde Viken nu avea să se mai întoarcă?

— Ole… sărmanul meu Ole! murmură Hulda.

Atunci Joel voi s-o ducă departe de golf, urcând din nou spre cartierele oraşului de sus.

Acolo, pe străzi, în pieţe, în mijlocul grupurilor de oameni auziră vorbindu-se despre ei.

— Da, spuse unul, s-a ajuns să se ofere zece mii de mărci pe numărul 9672!

— Zece mii? răspunse altul. Parcă douăzeci de mii, şi chiar mai mult!

— Domnul Vanderbilt din New York a ajuns până la treizeci de mii!

— Domnul Baring din Londra, la patruzeci de mii!

— Şi domnii Rothschild din Paris, la şaizeci de mii!

Se ştie ce trebuie să crezi din toate aceste zvonuri. Căci dacă se continua pe această scară ascendentă, preţul oferit ar fi întrecut valoarea lozului cel mare!

Dar dacă cei care lansau zvonurile nu erau de acord asupra cifrei propunerilor făcute Huldei Hansen, toţi se înţelegeau de minune pentru a califica purtările cămătarului din Drammen.

— Ce ticălos blestemat acest Sandgoist, care n-are milă de oamenii cumsecade!

— Oh, e bine cunoscut în Telemark şi nu este la prima lui faptă de acest fel!

— Se zice că n-a găsit pe nimeni să-i cumpere biletul lui Ole Kamp, după ce l-a plătit cu un preţ bun!

— Nu, nimeni nu l-a vrut!

— Nu e de mirare! în mâinile Huldei Hansen, biletul avea preţ!

— Desigur, în timp ce în mâinile lui Sandgoist nu mai valorează nimic.

— Aşa-i trebuie! Va rămâne cu el şi măcar de-ar pierde cele cincisprezece mii de mărci cât l-a costat!

— Dar dacă netrebnicul ăsta ar câştiga lozul cel mare?

— El! Asta ar mai lipsi!

— Iată ce ar însemna o nedreptate a soartei! în orice caz, să nu vină la tragere!

— Nu, căci ar păţi-o!

Acestea sunt pe scurt părerile exprimate la adresa lui Sandgoist. Se ştie de altfel că, din prudenţă sau din altă pricină, el nu avea intenţia să participe la tragere, pentru că ieri mai era încă în locuinţa sa din Drammen.

Hulda era foarte emoţionată şi Joel simţea cum braţul surorii sale tremura sub al lui. Atunci căută să treacă repede prin mulţime, pentru a nu mai auzi ce se vorbea, ca şi cum i-ar fi fost teamă că vor fi aclamaţi de toţi aceşti prieteni necunoscuţi.

Cât despre Sylvius Hog, poate speraseră să-l întâlnească prin oraş. Nu-l văzură însă. Dar câteva cuvinte din cele ce se vorbeau pe stradă le arătară că întoarcerea profesorului la Christiania era cunoscută de public. Încă dis-de-dimineaţă fusese văzut mergând cu un aer foarte

preocupat, ca un om care nu are timp de întrebări sau răspunsuri, fie prin port, fie pe la birourile Marinei.

Desigur că Joel ar fi putut să afle de la orice trecător unde locuia profesorul Sylvius Hog. Fiecare s-ar fi grăbit să-i spună unde stă şi să-l ducă până acolo. Nu o făcu pentru a nu fi indiscret, şi de vreme ce le dăduse întâlnire la hotel, era mai bine să aştepte acolo.

Hulda îl rugă pe Joel să se întoarcă, încă de la ora zece şi jumătate. Se simţea foarte obosită şi toate aceste discuţii în care era pomenit numele ei îi făceau rău.

Ea se întoarse deci la hotelul Victoria, apoi urcă în camera ei pentru a-l aştepta pe Sylvius Hog.

Cât despre Joel, el rămase jos, în salonul de lectură, unde îşi trecu timpul răsfoind ziarele din Christiania.

Deodată păli la faţă, privirea i se tulbură şi ziarul îi scăpă din mână… într-un număr al ziarului Morgen-Blad, la ştirile navale, citi următoarea telegramă sosită din Terra-Nova:

Canoniera Telegraf, sosit pe locul presupusului naufragiu al lui Viken, n-a găsit acolo nici o urmă. Cercetările canonierei pe coasta Groenlandei n-au avut mai mult succes. Trebuie deci considerat ca sigur că nu există nici un supravieţuitor al echipajului de pe Viken.

CAPITOLUL XVII

— Bună ziua, domnule Benett! îmi face totdeauna plăcere când am ocazia să vă strâng mâna.

— Şi acest lucru mă onorează întotdeauna, domnule Hog.

— Onoare – plăcere, plăcere – onoare, răspunse vesel profesorul, e totuna.

— Călătoria dumneavoastră în Norvegia centrală a avut, după câte văd, un sfârşit fericit.

— Nu s-a încheiat încă, dar deocamdată, pentru acest an, s-a terminat.

— Ei bine, domnule Hog, vorbiţi-mi despre acei oameni de treabă cu care aţi făcut cunoştinţă la Dai.

— Oameni de treabă, în adevăr, domnule Benett, oameni de treabă şi buni la treabă! Li se potrivesc aceste cuvinte în

toate felurile!
— După ceea ce scriu ziarele, trebuie să recunoaşteţi că sunt de compătimit!
— Da, de compătimit, domnule Benett. N-am văzut niciodată cum nenorocirea poate izbi cu o asemenea stăruinţă nişte sărmane fiinţe!
— În adevăr, domnule Hog. După catastrofa lui Viken, purtarea acestui oribil Sandgoist!
— Aşa cum aţi spus, domnule Benett.
— La urma urmelor, domnule Hog, Hulda Hansen a făcut bine cedând biletul contra chitanţei.
— Credeţi?… Pentru ce adică?
— Pentru că a pune mâna pe cincisprezece mii de mărci contra rezultatului aproape cert de a nu pune mâna pe nimic…
— Ah, domnule Benett, ripostă Sylvius Hog, vorbiţi ca un om practic, din punctul dumneavoastră de vedere negustoresc. Dar, dacă vrei să o iei din alt unghi, aceasta devine o chestiune sentimentală şi sentimentele nu se măsoară cu bani!
— Desigur, domnule Hog; dar permiteţi-mi să vă spun că mai mult ca sigur că protejata dumneavoastră nu s-ar fi ales cu nimic, cu sentimentul ei.
— Ce ştiţi dumneavoastră?
— Dar gândiţi-vă! Ce reprezenta acest bilet? O singură şansă la un milion, pentru a câştiga…!
— În adevăr, o şansă la un milion! E cam puţin, domnule Benett, cam puţin!
— De aceea s-a şi produs reacţia, după goana după loz din primele zile. Şi se spune că Sandgoist, care nu luase biletul decât pentru a-l specula, n-a putut găsi alt cumpărător.
— Se pare că aşa-i, domnule Benett.
— Dacă acest blestemat cămătar ar câştiga lozul cel mare, ar fi un adevărat scandal!
— Un scandal, desigur, domnule Benett, cuvântul nu este prea tare, un scandal!

Vorbind astfel, Sylvius Hog se plimba prin magazinele, s-ar putea spune prin bazarul domnului Benett, atât de cunoscut în Christiania şi în toată Norvegia. În adevăr, ce nu poţi găsi în acest bazar? Trăsuri de voiaj, brişti cu duzina, lăzi cu alimente, coşuri pentru sticle de vin, stocuri de conserve, îmbrăcăminte şi ustensile pentru turişti, chiar şi ghizi pentru a conduce călătorii până la ultimele târguri din Finmark, până-n Laponia şi Polul Nord! Şi asta nu era totul! Domnul Benett nu oferea el amatorilor de istorie naturală diverse mostre de roci şi metale ale solului, ca şi specimenele cele mai variate de păsări, insecte, reptile ale faunei norvegiene? Şi – ceea ce este bine de ştiut – unde s-ar găsi un asortiment de bijuterii şi de bibelouri ale ţării mai complet decât acela aflat în vitrinele sale?

Astfel, acest gentleman era un fel de providenţă a turiştilor doritori de a vizita regiunea scandinavă. Era omul universal de care Christiania nu s-ar fi putut lipsi.

— Şi fiindcă veni vorba, domnule Hog, zise el, cred că aţi găsit la Tinoset trăsura pe care mi-aţi comandat-o?

— Deoarece v-am cerut-o, eram sigur că va fi acolo la ora stabilită!

— Mă măguliţi, domnule Hog. Dar, după scrisoarea dumneavoastră, trebuia să fiţi trei persoane…

— Trei, desigur.

— Şi ceilalţi doi?

— Au sosit ieri-seară sănătoşi şi mă aşteaptă la hotelul Victoria, unde-i voi întâlni.

— Oare sunt…?

— Desigur, domnule Benett, sunt… şi vă rog să nu spuneţi nimănui. Ţin ca sosirea lor să nu fie cunoscută încă.

— Sărmana fată!

— Da… A suferit mult!

— Şi aţi vrut să asiste la tragere, deşi nu mai are biletul pe care i l-a lăsat logodnicul ei?

— Nu eu am vrut acest lucru, domnule Benett, ci Ole Kamp! Şi vă voi repeta şi dumneavoastră, cum am spus

tuturor: Trebuie respectate ultimele dorinţe ale lui Ole!
— Desigur. Ceea ce faceţi dumneavoastră e totdeauna ceea ce trebuie făcut, dragă domnule Hog.
— Complimente, dragă domnule Benett…?
— Nu, dar e un noroc pentru familia Hansen că i-aţi ieşit în cale…!
— Ei! Norocul a fost mai mult al meu!
— Văd că aveţi, ca de obicei, o inimă generoasă!
— Domnule Benett, dacă tot eşti obligat să ai inimă, e mai bine să fie generoasă, nu-i aşa?
Şi Sylvius Hog însoţi răspunsul dat demnului negustor cu un surâs plin de înţeles.
— Şi acum, domnule Benett, reluă el, să nu credeţi că am venit la dumneavoastră pentru a primi felicitări! Nu! M-a adus altceva.
— Sunt gata să vă servesc!
— Ştiţi; nu-i aşa, că fără Joel şi Hulda Hansen, dacă prăpastia din Rjukanfos ar fi vrut să mă înapoieze, m-ar fi înapoiat în stare de cadavru. N-aş fi avut deci plăcerea să vă văd azi.
— Da!… Da! Ştiu, răspunse domnul Benett. Ziarele au povestit peripeţiile dumneavoastră! Şi, în adevăr, aceşti tineri curajoşi ar fi meritat pe deplin să câştige marele loz!
— Aceasta este şi părerea mea, răspunse Sylvius Hog. însă, pentru că acum lucrul este imposibil, n-aş vrea ca drăguţa mea Hulda să se întoarcă la Dai fără un mic dar… o mică amintire…
— Iată ce aş numi o idee bună, domnule Hog!
— Mă veţi ajuta deci să aleg, între toate bogăţiile dumneavoastră, ceva care ar putea să placă unei fete de vârsta ei…
— Cu plăcere, răspunse Benett.
Şi rugă pe profesor să intre în magazinul cu bijuterii indigene. Un giuvaer norvegian nu este oare cea mai frumoasă amintire ce s-ar putea lua din Christiania, din minunatul bazar al domnului Benett?

Aceasta fu şi părerea lui Sylvius Hog, căruia binevoitorul gentleman se grăbi să-i deschidă toate vitrinele.

— Cum nu sunt un bun cunoscător, mă bizui pe gustul dumneavoastră, domnule Benett.

— Ne vom înţelege, domnule Hog.

Se găsea acolo un asortiment complet de bijuterii suedeze şi norvegiene de o lucrătură foarte migăloasă şi care sunt mai preţioase din cauza artei cu care sunt făcute decât pentru valoarea propriu-zisă a materialului.

— Ce este aceasta? întrebă profesorul.

— Este un mei de duble, cu ciucuri mobili al căror sunet este foarte plăcut.

— Foarte frumos, răspunse Sylvius Hog, încercând inelul pe vârful degetului mic. Puneţi-l în orice caz deoparte, domnule Benett, şi să mai vedem şi altceva.

— Brăţări sau coliere?

— Puţin din toate, vă rog, domnule Benett, câte puţin din toate!… Ah, dar astea…?

— Sunt rondele care se poartă pereche la corsaj. Priviţi efectul aramei pe acest fond de lână roşie plisată. Este de bun gust, fără a avea un preţ prea mare.

— Frumos, în adevăr, domnule Benett. Să punem deoparte şi această podoabă.

— Trebuie însă să vă atrag atenţia, domnule Hog, că aceste rondele sunt rezervate exclusiv pentru tinerii căsătoriţi… în ziua nunţii… şi că…

— Pe sfântul Olaf! Aveţi dreptate, domnule Benett, aveţi mare dreptate. Sărmana mea Hulda! Din păcate nu e Ole acela care-i face darul, sunt eu şi nu-l voi mai putea oferi unei logodnice…!

— În adevăr, domnule Hog!

— Să vedem atunci alte bijuterii care-ar putea servi unei fete. Ah, această cruce, domnule Benett?

— Este o cruce de atârnat la gât, cu discuri concave care răsună la fiecare mişcare.

— Foarte frumoasă!… Foarte frumoasă! Puneţi-o deoparte, domnule Benett. După ce voi vedea toate vitrinele, vom face alegerea…

— Da, dar…

— Încă un dar?

— Această cruce este cea pe care o poartă miresele din Scanie când merg la biserică…

— Mii de draci, domnule Benett… Trebuie să mărturisesc că nu ştiu să aleg!

— Asta e adevărat, aomnule Hog, pentru că cel mai mare asortiment îl am pentru bijuteriile mirilor, care se vând cel mai mult. Nu trebuie să vă miraţi, deci.

— Nu mă miră în nici un fel, domnule Benett, dar mă cam încurcă!

— Ei bine, luaţi atunci acest inel de aur pe care l-aţi pus deoparte!

— Da… acest inel de aur… Aş fi vrut însă şi vreo altă bijuterie… Cum să zic?… Mai decorativă…

— Atunci nu ezitaţi! Luaţi această placă filigranată de argint, ale cărei patru rânduri de lănţişoare stau aşa de bine la gâtul unei fete! Priviţi, este presărată cu boabe de sticlă fină, cu ornamente de alamă în formă de bobine şi cu perle colorate. E un produs din cele mai curioase ale giuvaergeriei norvegiene!

— Da, da! răspunse Sylvius Hog. O podoabă frumoasă, dar puţin cam pretenţioasă pentru modesta mea Hulda. În adevăr, aş prefera rondelele pe care mi le-aţi arătat adineauri, împreună cu crucea de pus la gât! Sunt ele atât de specifice ca podoabe de nuntă, că nu s-ar putea face cadou unei tinere fete?

— Domnule Hog, răspunse Benett. Storthingul n-a făcut încă o lege în această privinţă!… E fără îndoială o scăpare din vedere…

— Bine, bine, domnule Benett, vom rezolva noi asta! În aşteptare, cumpăr totuşi crucea şi rondelele!… Şi apoi, în definitiv, mica mea Hulda ar putea să se mărite într-o zi!…

Drăguţă şi încântătoare cum este, nu-i va lipsi ocazia să aibă nevoie de aceste podoabe… Hotărât lucru, le cumpăr şi le iau cu mine!

— Bine, domnule Hog.

— Vom avea oare plăcerea să vă vedem şi pe dumneavoastră, domnule Benett, la tragerea loteriei?

— Desigur.

— Cred că va fi foarte interesant.

— Sunt sigur.

— Deci, pe curând, domnule Benett.

— Pe curând, domnule Hog.

— Uite! zise profesorul, aplecându-se peste vitrină. Iată două verighete pe care nu le-am văzut!

— Oh! Acestea nu cred să vă servească, domnule Hog. Sunt verighete gravate, pe care pastorul le pune în degetul mirilor în timpul ceremoniei…

— Adevărat? Totuşi, le iau! Pe curând, domnule Benett, pe curând! Sylvius Hog ieşi, şi cu un pas sprinten – un pas ca la douăzeci de ani – se îndreptă spre hotelul Victoria.

Ajuns în hol, zări în primul rând cuvintele Fiat lux, care erau scrise pe o lampă cu gaz.

«Ei, îşi spuse el, aceste cuvinte latine se potrivesc foarte bine! Da! Fiat lux!… Fiat lux!1»

Hulda era în camera sa. Ea aştepta şezând la fereastră. Profesorul bătu în uşă, care se deschise imediat.

— Ah! Domnule Sylvius! exclamă fata ridicându-se.

— Iată-mă! Iată-mă! Dar nu e vorba de domnul Sylvius, draga mea Hulda, e vorba de masa care ne aşteaptă. Mi-e o foame de lup. Unde este Joel?

— În sala de lectură.

— Bine!… Mă duc să-l caut! Tu, scumpa mea, coboară repede! Sylvius Hog părăsi camera Huldei şi se duse să-l caute pe Joel care-l aştepta şi el, însă într-o stare de mare deznădejde.

Sărmanul băiat îi arătă numărul din Morgen-Blad. Telegrama comandantului canonierei Telegraf nu mai lăsa

nici o îndoială despre pierderea totală a lui Viken.

— Hulda n-a citit?… întrebă repede profesorul.

— Nu, domnule Sylvius, nu! E mai bine să-i ascundem ceea ce din păcate va afla în curând!

— Ai făcut bine, flăcăule… Hai să luăm masa.

Nu mult după aceea erau toţi trei aşezaţi la o masă rezervată. Sylvius mânca cu mare poftă.

Era un dejun excelent, de altfel, şi care avea aproape proporţiile unui ospăţ. Judecaţi şi dumneavoastră! Supă rece cu felii de lămâie, cu scorţişoară şi pesmet de pâine neagră, somon cu sos alb îndulcit, viţel pane, rostbeaf în sânge cu salată picantă, îngheţată de vanilie, dulceaţă de cartofi, zmeură, cireşe şi alune, toate acestea stropite cu un vin vechi Saint-Julien din Franţa.

— Minunat!… Minunat!… repeta Sylvius Hog. Parcă ar fi la Dai, la hanul cucoanei Hansen!

Avea gura plină, iar ochii săi buni surâdeau atât cât pot ochii să surâdă. Joel şi Hulda încercau zadarnic să fie la fel de voioşi; nu puteau însă şi sărmana fată de-abia gusta câte ceva. Când masa se termină, Sylvius Hog spuse:

— Dragii mei copii, aţi făcut o greşeală că n-aţi cinstit această bucătărie aleasă. Nu am putut să vă silesc. Dar dacă nu aţi luat dejunul cum trebuie, veţi cina cu atât mai bine. Nu ştiu dacă voi putea să fac faţă, şi cu aceeaşi poftă! Şi acum a sosit momentul să ne ridicăm de la masă.

Profesorul se şi sculase în picioare şi lua pălăria pe care i-o întinsese Joel, când Hulda, oprindu-l, îi zise:

— Domnule Sylvius, ţineţi cu tot dinadinsul, nu-i aşa, să vă însoţesc?

— Pentru a asista la tragere? Ţin şi încă foarte mult, draga mea!

— Îmi va veni tare greu!

— Tare greu, sunt de acord. Dar Ole a vrut să participi la tragere; Hulda, trebuie să respecţi voinţa lui Ole!

Aceste cuvinte deveniseră un adevărat refren în gura lui Sylvius Hog!

CAPITOLUL XIX.

Ce de lume era în marea sală a Universităţii din Christiania unde avea să aibă loc tragerea – şi chiar prin curte, căci în marea sală nu puteau să intre atâţia oameni, şi chiar pe străzile vecine, deoarece curtea era prea mică pentru această masă de oameni!

În această duminică de 15 iulie, nu mai puteai recunoaşte pe calmii norvegieni acum atât de agitaţi. Starea lor de surescitare era pricinuită de tragere sau se datora arşiţei acestei zile de vară? Poate că interesul şi căldura contribuiau amândouă. În orice caz, ei nu s-ar fi putut răcori azi cu siropul de fructe, cu acest multers care se consumă în cantităţi atât de mari în Scandinavia.

Tragerea trebuia să înceapă la ora trei fix. Erau o sută de câştiguri, împărţite în trei categorii: 1) nouăzeci de câştiguri de la o sută până la o mie de mărci, în valoare totală de patruzeci şi cinci de mii de mărci; 2) nouă câştiguri de la o mie până la nouă mii de mărci, şi ele în valoare de patruzeci şi cinci de mii de mărci; 3) un câştig de o sută de mii de mărci.

Contrar celor ce se obişnuiesc în astfel de loterii, marea surpriză era rezervată la urmă. Nu primului număr ieşit i se atribuia marele câştig, ci ultimului, adică celui de al sutelea număr. De aici urma o serie de stări sufleteşti, de emoţii, de bătăi de inimă care se înmulţeau din ce în ce mai mult. Era de la sine înţeles că orice număr ieşit câştigător o dată nu putea să mai câştige a doua oară şi se anula după ce ieşea din urnă.

Toate acestea publicul le ştia. Nu mai era de aşteptat decât ora fixată. Dar pentru a-şi trece timpul lung până atunci, lumea discuta, şi de cele mai multe ori se vorbea despre situaţia tristă a Huldei Hansen. În adevăr, dacă ar mai fi posedat biletul, fiecare i-ar fi dorit să câştige – bineînţeles după ce ar fi câştigat el!

Între timp, câteva persoane aflaseră de telegrama publicată de Morgen-Blad. Ei o comunicară vecinilor. Toată

lumea află că cercetările canonierei n-au reuşit. Astfel trebuia să se renunţe la găsirea oricărei urme a lui Viken. Nici un membru al echipajului n-a supravieţuit naufragiului! Hulda nu-şi va revedea niciodată logodnicul!

Un incident veni să schimbe această discuţie. Se răspândi zvonul că Sandgoist se decisese să părăsească Drammen şi câţiva pretinseră că-l văzuseră pe străzile din Christiania. Va risca oare să vină în sală? Dacă va face asta, mârşavul, va trebui să se aştepte la o dezlănţuire teribilă împotriva sa. El să asiste la tragerea loteriei!… Dar era atât de necrezut încât nici nu părea posibil. În definitiv, nu era altceva decât o falsă alarmă.

Pe la ora două şi un sfert se iscă un freamăt în mulţime. Profesorul Sylvius Hog ajunse la Universitate. Se ştia cum luase parte la frământările Huldei şi ale lui Joel şi cum, după ce fusese salvat de copiii cucoanei Hansen, căuta să-şi plătească datoria de recunoştinţă. Imediat i se făcu loc. Un murmur de simpatie, căruia Sylvius Hog îi răspunse cu înclinări ale capului, trecu prin asistenţă şi se transformă apoi în aclamaţii.

Dar profesorul nu era singur. Când cei mai aproape de el se traseră înapoi să-i facă loc, se văzu că era cu o fată la braţ, în timp ce un tânăr îi urma pe amândoi. Un tânăr şi o fată! Fu ca o zguduire electrică. Acelaşi gând se aprinse în toate aceste capete, ca o scânteie în tot atâtea acumulatoare.

— Hulda, Hulda Hansen…!

Acesta fu numele pe care toţi îl rosteau.

Da! Era Hulda, atât de emoţionată că nu se putea ţine pe picioare. Ar fi căzut dacă nu era sprijinită de braţul lui Sylvius Hog. Dar profesorul o ţinea bine pe eroina acestei manifestări, de la care lipsea Ole Kamp! Cât de mult ar fi dorit să fi rămas în mica ei cameră din Dai! Cum simţea nevoia să fugă de această mulţime curioasă, oricât de simpatică ar fi fost! Dar Sylvius Hog a vrut ca ea să vină, şi a venit.

— Faceţi loc! Faceţi loc! se striga din toate părţile.

Şi lumea se dădea la o parte înaintea lui Sylvius Hog, a Huldei şi a lui Joel. Câte braţe nu se întinseră pentru a le strânge mâinile! Câte cuvinte calde şi primitoare nu fură rostite la trecerea lor. Iar Sylvius Hog încuraja toate aceste manifestări!

— Da, este dânsa, prieteni!… E mica mea Hulda pe care am adus-o din Dai, zise el.

Apoi, arătând spre Joel:

— Şi el este Joel, curajosul ei frate! Şi adăugă:

— Dar, mai ales, vă rog să nu-i striviţi!

Şi în timp ce mâinile lui Joel răspundeau la toate aceste semne de simpatie, acele ale profesorului, mai puţin viguroase, erau zdrobite de atâtea strângeri. În acelaşi timp ochii îi străluceau, căci lacrimi de emoţie i se adunaseră sub pleoape. Dar – fenomen demn de atenţie doctorilor de ochi – aceste lacrimi erau luminoase.

Le trebui un sfert de oră pentru a traversa curtea Universităţii şi a ajunge în marea sală, până la scaunele ce fuseseră rezervate pentru profesor. În fine făcându-şi loc cu oarecare greutate, Sylvius Hog se aşeză între Hulda şi Joel.

La ora două şi jumătate, o uşă se deschise în spatele estradei din fundul sălii. Preşedintele apăru, demn, serios, având un aer dominator şi ţinând capul sus, ca oricare om chemat să prezideze. Doi asesori, nu mai puţin gravi, îl urmau. Apoi se văzură intrând şase fetiţe cu panglici şi flori, toate blonde şi cu ochi albaştri, cu mâinile trandafirii, în care se puteau recunoaşte imediat acele mâini ale neprihănirii, făcute pentru tragerea numărului din urnă.

Această intrare fu salutată de o rumoare a sălii, care arăta mai întâi plăcerea la vederea directorilor loteriei din Christiania, apoi nerăbdarea pe care o stârniseră fiindcă nu apăruseră mai devreme pe estradă. Erau şase fetiţe, deoarece existau şase urne puse pe o masă şi din care trebuiau să se tragă cele şase numere pentru fiecare câştig.

Cele şase urne conţineau fiecare zece numere 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0, reprezentând unităţile, zecile, sutele, miile, zecile de mii şi sutele de mii ale unui milion. Dacă nu exista a şaptea urnă pentru a forma milioanele, e că, după felul în care se desfăşura această tragere, era stabilit că, dacă ieşeau deodată cele şase zerouri, ele reprezentau numărul de un milion – ceea ce făcea ca toate biletele vândute să aibă şansa de câştig.

Totodată se hotărâse ca numerele să fie scoase succesiv din urne, începând cu aceea care se găsea la stânga publicului. Numărul câştigător se va forma astfel sub ochii spectatorilor, mai întâi cu cifra de la coloana sutelor de mii, apoi a zecilor de mii şi aşa mai departe, până la coloana unităţilor. Graţie acestei reguli, se poate închipui cu ce emoţie va vedea fiecare crescându-i şansele, după ieşirea fiecărui număr.

La ora trei fix, preşedintele făcu semn cu mâna şi declară şedinţa deschisă. Această declaraţie fu primită cu un murmur îndelungat, după care se făcu puţină linişte.

Preşedintele se sculă. Foarte emoţionat, pronunţă micul discurs obişnuit, în care părea că regretă că nu este câte un mare premiu pentru fiecare număr. Apoi ordonă să se tragă numerele la prima serie. Ea era compusă, cum se ştie, din nouăzeci de câştiguri, ceea ce cerea o bună bucată de timp.

Cele şase fetiţe începură deci să lucreze cu mişcări automate, fără ca nerăbdarea publicului să fie pusă la încercare. E drept că importanţa câştigurilor crescând cu fiecare tragere, creştea şi emoţia şi nimeni nu se gândea să părăsească locul, nici măcar cei cărora le ieşise de acuma numărul cu un câştig.

Această serie ţinuse o oră, fără să se fi produs vreun incident. Ceea ce se putuse însă observa era că numărul 9672 încă nu ieşise, ceea ce nu-i lua putinţa să mai câştige marele premiu de o sută de mii de mărci.

— Iată un semn bun pentru Sandgoist! zise un vecin profesorului.

— Totuşi, ar fi de mirare ca să câştige lozul cel mare! răspunse un altul, cu toate că are acel număr faimos!

— În adevăr, faimos! răspunse Sylvius Hog. Dar nu mă întrebaţi de ce!… Aş fi în stare să vă spun!

Apoi începu tragerea pentru a doua serie, care se compunea din nouă câştiguri.

Devenea din ce în ce mai palpitant, căci al nouăzeci şi unulea câştig era de o mie de mărci, al nouăzeci şi doilea de două mii de mărci şi aşa mai departe până la al nouăzeci şi nouălea, care era de nouă mii de mărci. A treia serie, nu s-a uitat, se compunea numai din lozul cel mare.

Numărul 72521 câştigă cinci mii de mărci. El aparţinea unui brav marinar din port, care fu aclamat de toată asistenţa şi care suportă cu demnitate aceste urale.

Un alt număr, 823752, câştigă şase mii de mărci. Şi cât de mare fu bucuria lui Sylvius Hog când Joel îi spuse că el aparţinea fermecătoarei Siegfrid din Bamble!

Deodată se produse un incident şi tot publicul trecu printr-o emoţie care-l făcu să murmure. Pe când se extrăgea al nouăzeci şi şaptelea câştig – acela de şapte mii de mărci, s-a crezut un moment că Sandgoist va fi alesul soartei pentru acest premiu.

În adevăr, numărului ieşit, 9627, nu-i mai trebuia decât patruzeci şi cinci de puncte ca să fie acela al lui Ole Kamp!

În următoarele două trageri ieşiră numere foarte îndepărtate: 775 şi 76287. A doua serie a tragerii se terminase. Nu mai rămânea de tras decât ultimul loz de o sută de mii de mărci.

Agitaţia spectatorilor era teribilă, şi ar fi foarte greu să se descrie gradul la care ajunsese.

La început a fost un murmur lung care se întinse din marea sală până în curte şi de aici până în stradă. Trecuseră câteva minute fără ca el să fi încetat. Cu toate acestea se stinse încetul cu încetul şi-i urmă o tăcere mormântală. S-ar fi spus că întreaga asistenţă încremenise. Era în această linişte un fel de stupoare – fie-ne permisă

această comparaţie – una din acele uimiri pe care lumea o resimte în momentul când apare un condamnat la locul execuţiei. Dar de data aceasta, incriminatul,încă necunoscut, nu era condamnat decât să câştige o sută de mii de mărci şi nu să-şi piardă capul, decât numai de bucurie.

Joel, cu braţele încrucişate, privea în gol, fiind cel mai puţin emoţionat din toată această mulţime. Hulda, şezând, se-nchisese în sine şi nu se gândea decât la sărmanul ei Ole! Îl căuta instinctiv cu privirea, ca şi cum ar fi trebuit să apară în ultimul moment!

Sylvius Hog, dânsul... Dar mai bine să renunţăm a descrie starea în care se afla Sylvius Hog.

— Tragerea câştigului de o sută de mii de mărci! zise preşedintele. Ce voce! Părea că vine din măruntaiele acestui personaj solemn.

Aceasta se datora faptului că avea mai multe bilete care încă nu ieşiseră şi care puteau astfel candida la lozul cel mare. Prima fetiţă trase un număr din urna din stânga şi îl arătă asistenţei.

— Zero, zise preşedintele.

Acest zero nu făcu o impresie prea mare. Aproape spuneai că era aşteptat să apară.

— Zero, anunţă preşedintele, proclamând cifra extrasă de a doua fetiţă.

Două zerouri! Se vedea că şansele creşteau în mod vădit pentru toate numerele aflate între unu şi nouă mii nouă sute nouăzeci şi nouă. Şi biletul lui Ole Kamp, să nu se uite, avea numărul 9672.

Lucru curios, Sylvius Hog începu să se agite pe scaun ea şi cum ar fi fost luat de valuri.

— Nouă, zise preşedintele, anunţând cifra pe care o extrase fetiţa din urna a treia.

«Nouă» era prima cifră a biletului lui Ole Kamp!

— Şase, zise preşedintele.

Şi în adevăr, a patra fetiţă prezenta un «şase» spre toţi ochii care se aţinteau asupra ei, ca tot atâtea revolvere încărcate, ceea ce o cam sperie.

Şansele de câştig erau acum de unu la o sută, pentru toate numerele cuprinse între unu şi nouăzeci şi nouă.

Oare biletul lui Ole Kamp va face să intre în buzunarul ticălosului Sandgoist suma de o sută de mii de mărci? în adevăr, asta ar fi fost prea de tot!

A cincea fetiţă băgă mâna în urnă şi trase a cincea cifră.

— Şapte, strigă preşedintele cu o voce atât de sugrumată, că de-abia fu auzită în primele rânduri.

Dar, dacă nu se auzea vocea, cifra în schimb se vedea. În acest moment cele cinci fetiţe arătau următorul rezultat publicului: 00967 Numărul câştigător se găsea precis între 9670 şi 9679. Biletul lui Ole avea acum o şansă de unu la zece.

Uimirea ajunsese la culme.

Sylvius Hog, în picioare, prinsese mâna Huldei Hansen. Toate privirile se îndreptară către sărmana fată. Sacrificând ultima amintire a logodnicului ei, sacrificase oare şi norocul pe care Ole Kamp îl visase pentru ea şi pentru el?

A şasea fetiţă introduse mâna în urnă cu oarecare greutate. Mititica tremura! în fine, numărul apăru.

— Doi! exclamă preşedintele.

Şi se prăbuşi pe scaunul său, sufocat de emoţie.

— Nouă mii şase sute şaptezeci şi doi, proclamă unul din asesori, cu o voce răsunătoare.

Era numărul biletului lui Ole Kamp, acum în posesiunea lui Sandgoist! Toată lumea ştia acest lucru şi felul cum cămătarul îl dobândise.

Se făcu o linişte profundă, în loc de uralele de care ar fi răsuna întreaga sală a Universităţii, dacă biletul s-ar fi găsit în mâinile Hulde Hansen.

Şi acum, nemernicul de Sandgoist va apare oare, cu biletul în mână pentru a încasa premiul?

— Numărul nouă mii şase sute şaptezeci şi doi câştigă premiu de o sută de mii de mărci!… repetă asesorul. Cine îl reclamă?

Apoi leşină…

— Eu!

Oare cămătarul din Drammen aruncase acum acest cuvânt?

Nu! Era un tânăr, un tânăr palid la faţă, purtând în toată fiinţa lui urmele unor lungi suferinţe, dar viu, viu!

La auzul acestei voci, Hulda se sculă, scoase un ţipăt auzit de toţi, apoi leşină…

Dar tânărul reuşi să dea la o parte lumea şi el fu acela care o primi în braţe pe fata fără cunoştinţă… Era Ole Kamp!

CAPITOLUL XX.

Da! Era Ole Kamp, care supravieţuise ca prin minune naufragiului lui Viken. Şi dacă Telegraf nu-l adusese înapoi în Europa, era pentru că el nu se mai afla atunci prin regiunile vizitate de canonieră.

Şi dacă nu se mai afla acolo, înseamnă că la acea epocă era în drum spre Christiania, pe nava care-l repatria.

Iată ceea ce povestea Sylvius Hog. Iată ceea ce repeta tuturor, care voiau să-l asculte. Şi toţi îl ascultau, puteţi fi siguri! Iată ceea ce povestea cu glas triumfător. Şi cei ce auzeau o spuneau mai departe la alţii care n-aveau norocul să fie lângă el. Şi astfel, aceste ştiri se transmiteau din grup în grup până la lumea de afară, înghesuită în curte şi în străzile învecinate.

În câteva clipe, toată Christiania era la curent că tânărul naufragiat de pe Viken se întorsese şi în acelaşi timp că a câştigat marele loz al loteriei Şcolilor.

Şi era bine că Sylvius Hog fu acela care povestea această întâmplare. Ole n-ar fi putut să o facă, căci Joel îl strângea în braţe să-l înăbuşe, în timp ce Hulda îşi venea în simţiri.

— Hulda… dragă Hulda!… zicea Ole. Da… eu… logodnicul tău… şi în curând bărbatul tău…!

— Începând de mâine, copiii mei, de mâine! exclamă Sylvius Hog. Vom pleca în seara aceasta la Dai. Şi ceea ce până acum nu s-a mai pomenit, se va vedea mâine: un profesor de Drept, un deputat al Storthing-ului jucând la o nuntă, ca cel mai voinic flăcău din Telemark!

Dar cum aflase Sylvius Hog întâmplarea cu Ole Kamp? Foarte simplu, din ultima scrisoare pe care Marina i-o trimisese la Dai. În adevăr această scrisoare – ultima pe care o primise şi de care nu vorbise nimănui – conţinea o a doua, datată din Christiansand. Această a doua scrisoare îi anunţase următoarele: bricul danez Genius, căpitan Kroman, acostase la Christiansand, având la bord pe supravieţuitorii de pe Viken, între alţii şi pe tânărul marinar Ole Kamp. După trei zile acesta sosea la Christiania.

Scrisoarea Marinei adăuga că aceşti naufragiaţi suferiseră atât de mult, încât mai erau încă foarte slăbiţi.

Iată de ce Sylvius Hog nu voise să-i spună nimic Huldei despre întoarcerea logodnicului ei. De asemenea, în răspunsul său, ceruse să se păstreze cea mai mare taină a revenirii naufragiatului, secret care a fost ţinut riguros faţă de public.

Este uşor de explicat de ce Telegraf nu descoperise nici o epavă şi nici un supravieţuitor de pe Viken.

În timpul unei puternice furtuni, Viken, pe jumătate distrus, a fost obligat să o ia spre nord-vest, pe când se găsea la două sute de mile sud de Islanda. În timpul nopţii între 3 şi 4 mai – noapte bântuită de o mare furtună – se ciocni de un enorm aisberg în derivă, care venea din mările Groenlandei. Ciocnirea fu teribilă, atât de puternică încât după cinci minute Viken se scufundă perpendicular.

În acel moment Ole scrisese documentul ştiut. El aşternea pe acel bilet de loterie un ultim rămas bun pentru logodnica sa; apoi îl aruncase în mare după ce-l închisese într-o sticlă.

Cei mai mulţi oameni ai echipajului de pe Viken, inclusiv căpitanul, pieriseră în momentul ciocnirii. Singuri Ole Kamp şi patru dintre camarazii săi putură să sară pe o

sfărâmătură de aisberg, în momentul când Viken era înghiţit de valuri. Dar moartea lor n-ar fi fost decât amânată, dacă îngrozitoarea furtună n-ar fi împins banchiza de gheaţă spre nord-vest. După două zile, istoviţi, morţi de foame, cei cinci supravieţuitori ai naufragiului erau aruncaţi şi lăsaţi în voia soartei în sudul Groenlandei, pe o coastă pustie.

Dacă n-ar fi fost salvaţi după câteva zile, ar fi pierit cu toţii.

Cum ar fi avut ei puterea să ajungă până la locurile de pescuit sau până la aşezările daneze ale golfului Baffin, care se aflau pe cealaltă coastă a insulei?

Tocmai atunci, bricul Genius, care fusese abătut de furtună din drumul său, trecu în dreptul acestui ţărm. Naufragiaţii îi făcură semnale desperate, şi astfel fură aduşi pe vas.

Erau salvaţi.

Totuşi Genius, având în faţă vânturi potrivnice, a suferit mari întârzieri în traversarea relativ scurtă dintre Groenlanda şi Norvegia. Aceasta explică şi de ce a ajuns la Christiansand abia la 12 iulie şi la Christiania în dimineaţa zilei de 15.

Aceasta fu şi ziua în care Sylvius Hog urcase pe nava ce se afla în port. Acolo găsise un Ole încă destul de slăbit. Îi povesti tot ce se întâmplase de la ultima lui scrisoare trimisă din Saint-Pierre MiqueIon… Apoi îl aduse la el acasă, după ce rugase echipajul de pe Genius să păstreze taina asupra salvării, timp de câteva ore. Restul se ştie.

Hotărâseră atunci că Ole Kamp va veni să asiste la tragerea loteriei. Va avea el putere?

Da! Puterea nu-i va lipsi, pentru că Hulda va fi acolo! Dar mai avea vreun interes să fie de faţă la această tragere? Da! De o sută de ori da! Era în interesul lui şi al logodnicei sale.

În adevăr, Sylvius Hog reuşise să recapete biletul de la Sandgoist. El îl răscumpărase la preţul pe care cămătarul din Drammen îl plătise cucoanei Hansen. Şi Sandgoist a fost

foarte fericit să scape de el, acum când nu mai avea cine să-l cumpere.

«Dragul meu Ole, îi spusese Sylvius Hog predându-i biletul, nu era vorba de o şansă de câştig, de altfel puţin posibilă, pe care am vrut s-o înapoiez Huldei, ci de ultimul rămas bun pe care i l-ai trimis când ai crezut că vei muri!»

Ei bine! Trebuie să fim de acord că profesorul Sylvius Hog fusese bine inspirat, mult mai bine decât Sandgoist care se dădu cu capul de perete când află rezultatul tragerii.

Acum se găseau în casa de la Dai o sută de mii de mărci. Da! O sută de mii de mărci din care nu lipsea niciuna, căci Sylvius Hog n-a vrut niciodată să primească înapoi suma pe care o plătise pentru răscumpărarea biletului lui Ole Kamp.

Însemna zestrea, pe care era foarte bucuros s-o ofere în ziua nunţii micii sale Hulda!

Poate se va părea curios că numărul 9672, care atrăsese atât de mult atenţia publicului, a fost tocmai cel care a câştigat marele premiu. Da, recunoaştem că este curios, dar nu imposibil şi, în tot cazul, acesta-i adevărul.

Sylvius Hog, Ole, Joel şi Hulda părăsiră Christiania chiar în seara zilei de 15. întoarcerea se făcu prin Bamble, căci trebuia să i se predea Siegfridei valoarea lozului ce-l câştigase. Trecând din nou prin faţa bisericuţei din Hitterdal, Hulda îşi reaminti gândurile triste care o cuprinseseră cu două zile înainte; dar prezenţa lui Ole o readuse repede la realitatea fericită.

Pe sfântul Olaf! Ce frumoasă era Hulda sub coroniţa strălucitoare, când, după patru zile, ieşea din micuţa capelă din Dai, la braţul soţului ei, Ole Kamp! Şi apoi, ce serbare, căreia i se duse vestea până şi în cele mai îndepărtate aşezări din Telemark! Şi ce bucurie pe toţi: Siegfrid, tatăl ei, fermierul Helmboe, viitorul ei bărbat Joel şi chiar şi cucoana Hansen, pe care n-o mai obseda spectrul lui Sandgoist.

Poate ne vom pune întrebarea dacă toţi aceşti prieteni, toţi aceşti oaspeţi – fraţii Help, fiii lui Help senior, şi atâţia alţii –

veniseră să asiste la fericirea tinerei perechi sau să vadă cum juca Sylvius Hog, profesor de Drept şi deputat în Storthing? E o întrebare. în tot cazul, el dansă cu multă demnitate şi, după ce deschise balul cu scumpa lui Hulda, îl închise cu fermecătoarea Siegfrid.

A doua zi, salutat cu urale de toată valea Vestfjorddal-ului, plecă nu fără să promită solemn să revină pentru nunta lui Joel, care fu celebrată câteva săptămâni mai târziu, spre marea fericire a însurăţeilor. De data aceasta profesorul deschise balul cu fermecătoarea Siegfrid şi îl închise cu scumpa lui Hulda.

De atunci Sylvius Hog n-a mai dansat.

Câtă fericire era acum în această casă din Dai, care fusese atât de greu încercată! Fără îndoială că era opera lui Sylvius Hog, dar profesorul se împotrivea repetând: «Tot eu sunt acela care mai datorez ceva copiilor cucoanei Hansen!»

Cât despre faimosul bilet, îi fu înapoiat lui Ole Kamp, după tragerea câştigurilor.

Acum stă la loc de cinste, într-o ramă mică de lemn, în marea sală a hanului din Dai. Dar ceea ce se poate vedea nu este faţa lozului unde se află tipărit faimosul număr 9672, ci ultimul rămas bun de pe spatele biletului, pe care naufragiatul Ole Kamp îi adresase logodnicei sale Hulda Hansen.

FARUL DE LA CAPĂTUL LUMII.

CAPITOLUL I.

INAUGURARE.

Soarele scăpata în spatele dealurilor care mărgineau spre vest priveliştea. Timpul era frumos. în zare, deasupra mării, despărţită printr-o linie de cer, înspre nord-est şi est, câţiva norişori reflectau ultimele raze care nu vor întârzia să se stingă în umbrele înserării. Amurgul e de lungă durată pe această latitudine de 55 grade a emisferei sudice. În clipa când din discul însângerat nu rămase decât o fâşie, se auzi o lovitură de tun de la bordul canonierei Santa-Fe şi în

vârful brigantinei steagul Republicii Argentina se înălţă fâlfâind în bătaia vântului. În aceeaşi clipă licări lumina farului, construit la o bătaie de puşcă distanţă, în spatele golfului Elgor, unde ancorase Santa-Fe. Doi dintre paznicii farului, lucrătorii de pe mal şi echipajul adunat în prova navei salutară cu îndelungi urale prima lumină aprinsă pe această coastă îndepărtată. Alte două lovituri de tun, care răsunară până departe, răspunseră celei dintâi. După această manifestare, pavilioanele canonierei fură coborâte, conform regulamentului navelor de război, şi liniştea se lăsă din nou pe Insula Statelor, aşezată în punctul unde se unesc apele Atlanticului cu ale Pacificului.

Lucrătorii se îmbarcară neîntârziat la bordul navei Santa-Fe şi nu mai rămaseră pe uscat decât cei trei paznici ai farului.

Unul era de serviciu în camera de cart, ceilalţi doi nu se întorseseră imediat în locuinţa lor şi se plimbau de-a lungul coastei, discutând între ei.

— Ştii, Vasquez, zise cel mai tânăr, mâine canoniera va pleca în larg…

— Da, Felipe, răspunse Vasquez, şi sper că va avea vreme bună până să ajungă în port…

— E cam departe, Vasquez…!

— Nu e mai departe când vii decât atunci când te întorci, Felipe.

— Mă cam îndoiesc, răspunse, Felipe râzând.

— Şi câteodată, băiete, zise Vasquez, faci mai mult la ducere decât la întoarcere, doar dacă vântul nu bate de fiecare dată la fel! La urma urmelor, 1500 de mile nu e cine ştie ce, când nava are maşini şi pânze bune.

— Şi apoi, Vasquez, comandantul Lafayate cunoaşte bine drumul…

— Care e un drum drept, băiete. A luat-o spre sud ca să vină încoace şi o va lua spre nord ca să se întoarcă, şi, dacă vântul continuă să sufle dinspre uscat, va fi la adăpostul coastei şi va naviga ca pe un fluviu.

— Dar pe un fluviu care n-ar avea decât un singur mal, zise Felipe.

— Ce importanţă are, dacă este malul cel bun şi e întotdeauna cel bun când vântul ţi-e prielnic.

— E adevărat, aprobă Felipe, dar dacă mergi împotriva vântului…

— Asta ar însemna ghinion, Felipe, şi cred că nu-l va avea tocmai Santa-Fe. În cincisprezece zile poate să parcurgă cele 1500 mile şi să ancoreze în rada portului Buenos Aires… Dar dacă vântul ar bate dinspre est…

— Atunci n-ar găsi un port de refugiu nici aici, pe coastă şi nici în altă parte, în larg!

— Aşa cum spui, băiete. În Ţara de Foc sau în Patagonia nu te poţi opri. Trebuie să ieşi în larg, căci altfel rişti să te urci pe mal.

— Dar, în sfârşit, Vasquez, după părerea mea, vremea bună va mai ţine.

— Părerea ta este şi a mea, Felipe. suntem aproape de începutul verii… Trei luni bune înaintea ta, e ceva…

— Şi lucrările au fost terminate tocmai la timp.

— Ştiu, băiete, ştiu. La începutul lui decembrie. Sau, cum s-ar spune, începutul lui iunie pentru marinarii din Nord. În acest anotimp bântuie mai rar furtuni din acelea care răstoarnă o navă încărcată tot aşa de uşor cum ţi-ar smulge pălăria din cap… Şi apoi, atâta timp cât Santa-Fe se găseşte în port, poate să se dezlănţuie vântul, furtuna sau vijelia cât i-o plăcea!… Nu-i nici o primejdie ca insula noastră să se scufunde cu far cu tot!

— Desigur, Vasquez. De altfel, după ce va transmite acolo ştiri despre noi, când canoniera se va întoarce cu celălalt schimb…

— Peste trei luni, Felipe…

— Va găsi insula pe locul ei…

— Şi pe noi pe ea, răspunse Vasquez, frecându-şi mâinile după ce trase adânc din pipă, învăluindu-se într-un nor de fum. Vezi, băiete, nu suntem aici la bordul unei nave pe care

vijelia o mână încoace şi încolo, sau dacă vrem s-o numim navă, ea este bine înfiptă în coada Americii şi nu va fi smulsă din ancora sa… Ştiu prea bine că aceste meleaguri sunt primejdioase şi că mările de la capul Horn au, pe drept cuvânt, o tristă faimă. Că naufragiile pe Insula Statelor au fost nenumărate şi că jefuitorii de epave n-ar putea alege un loc mai nimerit pentru a strânge avere! Dar toate acestea se vor schimba, Felipe! Iată că acum Insula Statelor are un far, şi nici un uragan, ori de unde ar sufla el, nu va reuşi să-l stingă! Navele îl vor vedea la timp pentru a-şi găsi drumul!… Se vor călăuzi după lumina sa şi nu vor mai risca să se lovească de stâncile capului San-Juan, de ale lui San-Diego sau Fallows, chiar şi pe nopţile cele mai întunecoase! Noi vom fi aceia care vom avea grijă de far şi o vom face cum trebuie.

Vasquez vorbea cu atâta însufleţire, încât sfârşi prin a-l linişti pe camaradul său. Poate că Felipe nu se gândea cu inima uşoară la lungile săptămâni pe care trebuia să le trăiască pe această insulă pustie, fără să aibă vreo legătură cu semenii săi, până în ziua când le va veni schimbul.

Pentru a termina, Vasquez adăugă:

— Vezi tu, băiete, timp de patruzeci de ani am colindat toate mările vechiului şi noului continent, ca mus, elev marinar, marinar, maistru. Ei bine, acum, când a sosit vârsta să mă pensionez, nu puteam să-mi doresc ceva mai bun decât să fiu paznicul unui far, şi încă ce far! Farul de la Capătul Lumii…!

În adevăr, farul merita o asemenea denumire, aşezat cum era la capătul acestei insule pierdute, atât de departe de orice pământ locuit sau care putea fi locuit!

— Spune-mi, Felipe, zise Vasquez care-şi scutură pipa în căuşul palmei, la ce oră iei locul lui Moriz?

— La zece noaptea.

— Bine, atunci eu voi fi acela care te voi schimba de la două dimineaţa până la răsăritul soarelui.

— În regulă, Vasquez. Aşadar, ceea ce avem mai bun de făcut amândoi acum este să dormim.

— La culcare, Felipe, la culcare!

Vasquez şi Felipe urcară spre mica incintă în mijlocul căreia se găsea farul şi intrară în locuinţa paznicilor, iar poarta se închise în urma lor.

Noaptea fu liniştită. în momentul când se făcu ziuă, Vasquez stinse flacăra care arsese douăsprezece ore. Mareele, în general slabe în Pacific, mai ales de-a lungul coastelor Americii şi Asiei, sunt din contră foarte puternice pe suprafaţa Atlanticului şi violenţa lor este resimţită până în îndepărtatele regiuni ale arhipelagului Magellan.

În acea zi, refluxul începând la şase dimineaţa, canoniera trebuia să profite de el ridicând ancora în zori. Dar nefiind gata cu pregătirile, comandantul se decise să iasă din golful Elgor abia la mareea de seară.

Santa-Fe, navă din marina militară a Republicii Argentina, cu o capacitate de 200 de tone, cu o maşină de 260 cai putere, comandată de un căpitan şi un secund, având 50 de oameni echipaj, cu maistru cu tot, slujea la paza coastelor de la gurile lui Rio de la Plata şi până la strâmtoarea Lemaire din Oceanul Atlantic. În acel timp geniul maritim nu construise încă navele sale rapide, crucişătoarele, torpiloarele şi altele. Astfel că Santa-Fe, sub acţiunea elicei sale, nu depăşea viteza de nouă mile pe oră, viteză suficientă, de altfel, pentru poliţia de coastă a Patagoniei şi a Ţării de Foc, căci apele lor erau străbătute numai de vase de pescari.

În acel an canoniera avea misiunea să urmărească construcţia farului pe care guvernul argentinian hotărâse să-l ridice la intrarea golfului Lemaire.

La bordul său fură transportate personalul şi materialele necesare acestei lucrări, dusă la bun sfârşit după planurile unui priceput inginer din Buenos Aires.

Se împlineau aproape trei săptămâni de când Santa-Fe era ancorată în golful Elgor. După ce debarcase proviziile

pentru patru luni, după ce se convinsese că nimic nu va lipsi paznicilor noului far până în ziua când vor fi schimbaţi, comandantul Lafayate avea să readucă în patrie pe muncitorii trimişi pe Insula Statelor. Dacă anumite împrejurări neprevăzute n-ar fi întârziat terminarea lucrărilor, Santa-Fe ar fi trebuit să fie încă de-acum o lună înapoi în portul său.

De altfel, în tot timpul petrecut aici, comandantul Lafayate putea fi liniştit în acest golf foarte bine apărat contra vânturilor din nord, sud şi vest. Numai vijelia dinspre mare putea să-l stingherească. Dar primăvara se arătase blândă, şi acum, la începutul verii, se putea spera că nu se vor dezlănţui decât mici furtuni trecătoare în regiunile magellanice.

Era ora şapte când căpitanul Lafayate şi secundul său Riegal ieşiră din cabinele lor situate pe duneta, la pupa navei. Marinarii terminau cu spălatul punţii şi oamenii de serviciu împingeau apa spre orificiile de scurgere. În acelaşi timp, maistrul principal lua măsuri ca totul să fie gata pentru ora plecării. Cu toate că trebuiau să ridice ancora abia după-amiază, se scoteau velele din apărători, se curăţau trombele de aer, arama de pe habitaclu şi spiraiuri, se aşeza barca mare pe cavaleţii de pe punte, cea mică rămânând la apă, pentru serviciul curent. La răsăritul soarelui, pavilionul fu ridicat la picul brigantinei. Trei sferturi de oră mai târziu răsunau cele patru bătăi ale clopotului din prova pentru marinarii de cart, care îşi luară în primire posturile. După ce mâncară împreună, cei doi ofiţeri urcară pe dunetă, cercetară cerul destul de senin datorită vântului dinspre uscat şi dădură ordin maistrului să-i debarce.

Comandantul voia să inspecteze pentru ultima oară, în această dimineaţă, farul cu anexele sale, locuinţa paznicilor, magazia de provizii şi combustibil şi să se asigure de buna funcţionare a aparatelor.

Coborî deci pe coastă, însoţit de secund, şi se îndreptă spre incinta farului.

Mergând într-acolo, îşi mărturisi îngrijorarea pentru cei trei oameni care vor rămâne în posomorâta singurătate a Insulei Statelor.

— E în adevăr greu, zise căpitanul. Totuşi trebuie ţinut seama că aceşti oameni vrednici au dus întotdeauna o viaţă aspră, deoarece cea mai mare parte din ei sunt vechi marinari. Pentru ei serviciul la far este într-un fel o odihnă.

— Fără îndoială, răspunse Riegal, dar una este să fii paznic de far pe o coastă populată care comunică uşor cu uscatul şi alta să trăieşti pe o insulă pustie, pe care navele nu fac decât s-o privească în treacăt şi încă de cât mai departe posibil.

— Recunosc, Riegal. Dar oamenii vor fi schimbaţi din trei în trei luni. Vasquez, Felipe şi Moriz îşi vor începe serviciul în perioada cea mai puţin grea.

— În adevăr, domnule comandant, şi nu vor avea de suferit iernile teribile ale capului Horn…

— Teribile, în adevăr, încuviinţă căpitanul. De când am făcut, acum câţiva ani, o recunoaştere în strâmtoare, în Ţara de Foc, în Insula Dezolării, de la capul Virgenes la capul Pilar, nu mai am nimic de învăţat în materie de furtuni! Dar, în fine, paznicii noştri au o locuinţă solidă, pe care vijeliile nu o vor dărâma. Nu le vor lipsi nici alimentele şi nici cărbunii, chiar dacă straja lor la far s-ar prelungi cu două luni. Îi lăsăm sănătoşi şi tot aşa îi vom regăsi, căci dacă aerul este tare, cel puţin e curat la răscrucea dintre Atlantic şi Pacific!… Şi apoi, Riegal, mai e ceva: atunci când autorităţile militare au avut nevoie de paznici pentru Farul de la Capătul Lumii, nu mai ştiau pe cine să aleagă, atâtea cereri erau.

Cei doi ofiţeri sosiră înaintea incintei unde-i aşteptau Vasquez şi camarazii săi. Poarta fu deschisă şi ei se opriră pentru a răspunde salutului reglementar al celor trei oameni.

Comandantul Lafayate, înainte de a le vorbi, îi examina de la picioarele încălţate cu cizme groase până la capetele acoperite de glugile pelerinelor impermeabile.

— Totul a mers bine în noaptea asta? întrebă el adresându-se paznicului şef.

— Bine, domnule comandant, răspunse Vasquez.

— N-aţi văzut nici o navă în larg…?

— Niciuna şi, cum cerul era senin, am fi observat orice lumină, chiar de la patru mile.

— Farul a funcţionat bine?

— Fără întrerupere, domnule comandant, până la răsăritul soarelui.

— N-aţi suferit de frig în camera de cart?

— Nu, domnule comandant. E bine închisă şi vântul nu intră prin ferestrele duble.

— Vom inspecta întâi locuinţa voastră şi apoi farul.

— La ordinele dumneavoastră, domnule comandant, răspunse Vasquez.

Locuinţa paznicilor, construită la baza turnului, avea ziduri groase care puteau înfrunta toate vijeliile magellane. Cei doi ofiţeri inspectară diferitele încăperi destul de bine rânduite. Cei ce rămâneau nu aveau a se teme nici de ploaie, nici de viscolele foarte puternice pe această latitudine aproape polară.

Odăile erau despărţite de un culoar, la capătul căruia se afla o uşă pe unde se intra înăuntrul farului.

— Să urcăm, zise căpitanul Lafayate.

— La ordinele dumneavoastră, repetă Vasquez.

— E suficient să ne însoţeşti numai dumneata.

Vasquez făcu un semn celorlalţi doi paznici să rămână la intrarea pe culoar. Apoi împinse uşa dinspre scară şi cei doi ofiţeri îl urmară.

Această scară îngustă, în spirală, cu trepte de piatră încastrate în zid, nu era întunecoasă. Zece ferestruici o luminau din etaj în etaj.

Când ajunseră în camera de cart, deasupra căreia erau lanterna şi instalaţia de luminat, ofiţerii se aşezară pe o bancă circulară fixată de perete. Prin cele patru ferestre din această cameră se putea privi spre toate punctele orizontului.

Cu toate că briza era uşoară, sufla destul de tare la această înălţime, fără însă a acoperi strigătele ascuţite ale pescăruşilor şi albatroşilor care treceau fâlfâind din aripi.

Căpitanul Lafayate şi secundul său, pentru a privi mai bine insula şi marea din jur, se căţărară pe scăriţa care ducea la galeria ce împrejmuia farul.

Toată partea insulei care se vedea spre vest era pustie, ca şi marea pe care o puteau cerceta de la nord-vest spre sud şi care forma un vast arc de cerc, întrerupt numai spre nord-est de înălţimile capului San-Juan. La poalele turnului se afla golful Elgor, al cărui mal era însufleţit de forfota marinarilor de pe Santa-Fe. Nici o pânză, nici o dâră de fum nu se vedea în larg. Nimic decât imensitatea oceanului. Rămaseră acolo un sfert de oră, apoi ofiţerii, urmaţi de Vasquez, coborâră şi se întoarseră la bordul navei.

După ce prânziră, căpitanul Lafayate şi secundul Riegal veniră din nou pe uscat. În orele care mai rămâneau până la plecare, voiau să cerceteze malul de nord al golfului. De mai multe ori, şi fără pilot – căci se-nţelege de la sine că nu exista pilot pe Insula Statelor – comandantul sosise în timpul zilei pentru a putea ancora în micul golf de la poalele farului. Dar, din prudenţă, făcea întotdeauna o nouă recunoaştere a acestei regiuni puţin sau deloc cunoscută.

Ofiţerii îşi prelungiră deci plimbarea. Traversând istmul îngust care uneşte insula cu capul San-Juan, examinară malul portului natural cu acelaşi nume, care de partea cealaltă a istmului formează o limbă de pământ ca şi a golfului Elgor.

— Portul San-Juan, spuse comandantul, este foarte bun. Peste tot apa este destul de adâncă, chiar şi pentru nave de tonaj mai mare. E în adevăr păcat că intrarea în port este

atât de dificilă. Un far, chiar cu lumină mai slabă, construit în aceeaşi linie cu farul din Elgor, ar permite navelor în dificultate să găsească uşor un adăpost.

— Şi este ultimul care se găseşte după ieşirea din strâmtoarea Magellan, adăugă secundul Riegal.

La ora patru ofiţerii se întoarseră. Suiră la bordul navei după ce îşi luară rămas bun de la Vasquez, Felipe şi Moriz, care rămaseră pe chei aşteptând plecarea ei.

La ora cinci presiunea începu să urce în cazanul canonierei, din al cărei coş se revărsau vârtejuri de fum negru. Marea nu va întârzia să se retragă şi Santa-Fe va ridica ancora imediat ce va începe refluxul.

La şase fără un sfert, comandantul dădu ordin să se vireze ancora şi să se pregătească maşinile.

La prova, secundul supraveghea manevra; ancora fu ridicată la postul ei şi apoi fixată.

Santa-Fe porni, salutată de cei trei paznici. Şi orice ar fi gândit Vasquez, dacă el şi camarazii săi priveau cu emoţie cum se depărta canoniera, ofiţerii şi echipajul încercau o emoţie mult mai profundă, lăsându-i pe cei trei pe această insulă de la capătul Americii.

Santa-Fe înainta cu o viteză medie de-a lungul coastei de nordvest a golfului Elgor. Nu era nici opt când intră în larg. După ce trecu de capul San-Juan, înainta cu toată viteza, lăsând strâmtoarea la vest; iar când se făcu noapte, luminile Farului de la Capătul Lumii apăreau doar ca o stea deasupra orizontului.

CAPITOLUL II.

INSULA STATELOR.

Insula Statelor, denumită şi Pământul Statelor, este situată la capătul de sud-est al noului continent. Este ultima şi cea mai estică din arhipelagul magellanic, pe care erupţiile epocii vulcanice l-au format în regiunile paralelei a 55-a, la mai puţin de 7 grade de Cercul Polar sudic. Scăldată de apele ambelor oceane, este căutată de navele care trec

dintr-unul în celălalt, fie că ele vin din nord-est, fie din sud-vest, după ce au lăsat în urmă capul Horn.

Strâmtoarea Lemaire, descoperită în secolul al XVII-lea de către navigatorul olandez cu acelaşi nume, desparte Insula Statelor de Ţara de Foc, care se află la 25-30 kilometri depărtare. Ea oferă navelor în trecere un drum mai scurt şi mai uşor, scutindu-le de puternica hulă din dreptul Insulei Statelor. Aceasta o mărgineşte la est pe o lungime de circa zece mile de la capul San-Antonio la capul Kempe, şi navele cu aburi sau pânze sunt mai puţin expuse decât dacă trec pe la sudul insulei. Insula Statelor măsoară 39 de mile de la vest la est, de la capul San-Bartolome până la capul San-Juan, pe o lăţime de 11 mile între capul Colnett şi capul Webster. Malul Insulei Statelor este extrem de accidentat, o adevărată succesiune de golfuri, golfuleţe şi intrânduri, din care în unele nu se poate răzbate din cauza unor cordoane de insuliţe şi recife de corali. Astfel că au avut loc multe naufragii pe aceste meleaguri, din cauza ţărmurilor prăpăstioase, cu ieşituri ascuţite, sau mărginite de roci enorme. Chiar pe timp liniştit oceanul se izbeşte de faleză cu o neasemuită furie.

Insula este nelocuită, dar se poate trăi aici, cel puţin în timpul sezonului frumos, adică în cele patru luni – noiembrie, decembrie ianuarie şi februarie – cât ţine vara la această înaltă latitudine. Cirezile şi turmele ar găsi hrană îndestulătoare pe întinsele câmpi din interior, mai ales în regiunea situată la est de Port Parry şi cu prinsă între limba Conway şi capul Webster. când stratul gros de zăpadă se topeşte sub razele soarelui antarctic, iarba se iveşte destul de verde şi solul păstrează până la iarnă o umezeală binefăcătoare Rumegătoarele obişnuite să trăiască în regiunile magellanice a putea să se simtă bine aici. Dar odată cu sosirea frigului cirezile a trebui duse în câmpii mai călduroase, în Patagonia sau chiar în Ţar de Foc.

Totuşi se întâlnesc în stare sălbatică câteva lame, asemănătoare cu înfăţişare cu cerbii şi a căror carne este

destul de bună, când este bir prăjită sau friptă. Aceste animale nu mor de foame în timpul lung perioade de iarnă, pentru că ele ştiu să găsească sub zăpadă rădăcini şi muşchi cu care stomacul lor trebuie să se mulţumească.

Din centrul insulei, într-o parte şi în alta, se întind câmpiile şi pot zări câţiva copaci cu frunzişul rar, mai mult galben decât verde, sunt mai ales fagi antarctici cu trunchiul înalt de vreo şaizeci de picioare, cu crengi orizontale, apoi mărăcini spinoşi de esenţă foarte dură, cu fructe a căror coajă are proprietăţi asemănătoare cu vanilia.

În realitate, aceste câmpii şi pădurici nu acoperă nici măcar un sfert din suprafaţa insulei. Restul cuprinde un podiş stâncos, unde domină cuarţul, trecători adânci, lungi şiruri de blocuri neregulate care s-au împrăştiat în urma erupţiilor foarte vechi, căci acum ai căuta în zadar cratere de vulcani stinşi în această parte a Ţării de Foc sau a Magellaniei. În mijlocul insulei, câmpiile mai întinse capătă aparenţa de stepe când, în timpul celor opt luni de iarnă, nici o ridicătură nu tulbură uniformitatea stratului de zăpadă. Apoi, pe măsură ce te îndrepţi spre vest, relieful este mai variat, falezele litoralului devin mai înalte şi mai abrupte. Aici se ridică munţi în formă de con, cu vârfuri foarte înalte care ajung până la 3000 de picioare deasupra nivelului mării, de unde poţi cuprinde cu privirea întreaga insulă. Acestea sunt ultimele şiruri muntoase ale Anzilor, care constituie de la nord la sud imensul schelet al noului continent.

Desigur că în asemenea condiţii climaterice, expusă asprelor şi teribilelor uragane, flora insulei se reduce la nişte rare specii care nu se aclimatizează deloc cu vecinătatea strâmtorii Magellan, la fel cu cea din arhipelagul Maluinelor la aproximativ o sută de leghe depărtare de Ţara de Foc. Sunt plante ca drobul, cebareea, broniul, iarba-şarpelui, năgara – foarte decolorate. Prin păduri, între ierburile câmpiei, aceste floricele palide îşi arată corolele care se vestejesc înainte de se nasc. La

poalele stâncilor de pe litoral, pe povârnişurile unde se strânge puţin humus, un naturalist ar putea să mai găsească ceva muşchi şi la adăpostul copacilor nişte rădăcini comestibile, urmele unor azalee de pildă, pe care triburile din Ţara de Foc le consumă în loc de pâine; dar care sunt foarte puţin hrănitoare. În zadar ai căuta un curs regulat de apă pe suprafaţa Insulei Statelor.

Nici un râu sau pârâu nu izvorăşte din acest sol de piatră. Dar zăpada se strânge în straturi groase; ea durează opt luni pe an şi în timpul anotimpului cald – mai bine zis mai puţin friguros – se topeşte sub razele oblice ale soarelui şi întreţine o umiditate permanentă. Atunci se formează mici bălţi şi lacuri, pe ici pe colo, unde apa se păstrează până la primul îngheţ. De aceea, în momentul când începe această povestire, pâraie de apă cădeau din înălţimile de lângă far şi şerpuind sprinţare se pierdeau în limanul Elgor sau în portul San-Juan.

Dacă fauna şi flora se găsesc atât de slab reprezentate pe insulă, în schimb peştele se află în abundenţă pe tot litoralul. Astfel că, în ciuda primejdiilor prin care trec ambarcaţiunile în strâmtoarea Lemaire, oamenii din Ţara de Foc fac câteodată un pescuit bogat.

Speciile sunt foarte variate. Sezonul cel mare de pescuit ar putea chiar să atragă numeroase vase, căci atunci aceste meleaguri sunt străbătute de cetacee, balene, caşaloţi ca şi de foci şi morse. Marile animale marine au fost vânate cu atâta cruzime, încât ele se refugiază acuma în mările antarctice unde pescuitul este pe cât de greu, pe atât de primejdios.

E uşor de înţeles că pe toate malurile insulei, pe prundişuri, printre stânci, mişună scoici, iar alte specii de crustacee comestibile se strecoară cu miile printre recife.

Cât despre păsări, ele sunt nenumărate.

Totuşi nu trebuie crezut după această descriere a Insulei Statelor că ea ar fi stârnit râvna chilienilor sau a Republicii Argentina. În definitiv, insula nu este decât o stâncă enormă

pe care nu se poate locui. A cui era ea în anii când începe această povestire?… Tot ce se poate spune este că făcea parte din arhipelagul magellanic care ţinea de cele două republici de la capătul continentului american.

În timpul sezonului frumos, oamenii din Ţara de Foc se opreau rareori pe insulă, doar când vremea rea îi obliga să-şi găsească aici adăpost. Cât despre navele comerciale, un mare număr preferau să meargă prin strâmtoarea Magellan, trecută pe toate hărţile maritime şi pe care o puteau străbate fără pericol, pentru a intra dintr-un ocean în celălalt, fie că veneau din est sau din vest, mai ales datorită dezvoltării navigaţiei cu aburi. Singurele bastimente care luau cunoştinţă de Insula Statelor erau cele ce se pregăteau să depăşească sau depăşiseră capul Horn. E de remarcat că Republica Argentina a avut o iniţiativă fericită construind Farul de la Capătul Lumii şi toate naţiunile trebuie să-i fie recunoscătoare. În adevăr, nici o lumină nu exista la acea epocă prin meleagurile Magellaniei, de la intrarea în strâmtoarea Magellan la capul Virgenes, pe Atlantic, şi până la ieşirea din strâmtoare, la capul Pilar, din Pacific. Farul de pe Insula Statelor avea să aducă foloase incontestabile navigaţiei prin aceste regiuni. Nici măcar la capul Horn nu era un far care ar fi putut evita multe catastrofe, asigurând navelor care veneau din Pacific un plus de siguranţă la intrarea în strâmtoarea Lemaire.

Guvernul argentinian decisese deci construirea acestui far în fundul golfului Elgor. După un an de lucrări desfăşurate în bune condiţii, inaugurarea se făcuse la 9 decembrie 1859.

La o sută cincizeci de metri de limanul golfului, solul avea o ridicătură pe o suprafaţă de patru-cinci sute de metri pătraţi, cu o înălţime de treizeci-patruzeci de metri. Un zid de pietre închise această terase stâncoasă, care trebuie să servească drept temelie turnului. Farul se ridică în mijlocul terasei, înconjurat fiind de anexele formate din locuinţe şi magazii.

Anexele cuprindeau: 1) camera paznicilor, mobilată cu paturi, dulapuri, mese şi scaune şi încălzită de o sobă cu cărbuni, al cărei burlan ieşea deasupra acoperişului; 2) sala comună, având şi ea o sobă de încălzit şi care servea ca sufragerie, cu o masă în mijloc, lămpi atârnate de tavan, dulapuri în perete – care conţineau diverse instrumente ca: lunetă, barometru, termometru, apoi lămpile de schimb ale farului – şi, în fine, o pendulă aşezată pe un perete lateral; 3) magazia unde se găseau provizii pentru un an – cu toate că aprovizionarea şi schimbarea oamenilor se făceau la fiecare trei luni – plină cu diferite conserve, carne sărată, corned-beaf, slănină, legume uscate, pesmeţi, ceai, cafea, zahăr, butoiaşe de wisky şi rachiu, medicamente uzuale; 4) magazia cu rezerva de ulei pentru lămpile farului; 5) magazia unde se găsea combustibilul, în cantitate suficientă, pentru nevoile paznicilor pe toată durata iernii antarctice. Acesta era ansamblul de construcţii, alcătuind o clădire circulară.

Turnul, foarte solid, era construit cu materiale de pe insulă. Pietrele dure, prinse între ele cu buloane de fier, asamblate cu mare precizie şi îmbucate una în alta în «coadă de rândunică», formau un zid capabil să reziste celor mai puternice furtuni, uraganelor atât de frecvente în această regiune care se găseşte la răscrucea dintre două oceane, cele mai mari de pe glob. Aşa cum spusese Vasquez, vântul nu va disloca acest turn. Felinarul străjuit de el şi de camarazii lui va fi bine păzit, în pofida vijeliilor magellanice!

Turnul avea 32 metri şi, adăugind şi înălţimea terasei, lumina se găsea la 223 de picioare deasupra nivelului mării. Putea fi deci zărită din larg de la o distanţă de 15 mile, distanţă pe care o străbate raza vizuală de la această înălţime. Dar în realitate nu se vedea la mai mult de 10 mile. La acea epocă nu existau încă faruri funcţionând cu hidrogen carburat sau cu lumină electrică. De altfel, pe această insulă îndepărtată care comunica greu cu statele

apropiate, se impunea sistemul cel mai simplu, care necesita şi un minimum de reparaţii. S-a adoptat atunci luminatul cu ulei, înzestrat cu toate perfecţionările pe care le posedau atunci ştiinţa şi industria.

Vizibilitatea la zece mile era suficientă. Le rămânea navelor care veneau din nord-est şi din sud-est destule posibilităţi să ajungă la strâmtoarea Lemaire sau să se îndrepte spre sudul insulei. Toate primejdiile puteau fi evitate, urmând cu exactitate instrucţiunile publicate de autorităţile maritime: având farul în nord-nord-vest în al doilea caz şi la sud-sud-vest în primul caz, capul San-Juan şi limba de pământ Several sau Fallows vor fi depăşite la timp, unul la babord şi celălalt la tribord, pentru ca nava să nu fie deviată de vânt sau curenţii de apă. între altele, dacă o navă ar fi constrânsă să se oprească în golful Elgor, ceea ce se întâmpla rar, orientându-se după far va avea toate şansele să poată ancora. La întoarcere, Santa-Fe va putea deci cu uşurinţă să ajungă la liman chiar şi în timpul nopţii. Golful, având o lungime de circa trei mile până la capul San-Juan şi puterea luminii fiind de zece mile, canoniera va avea înaintea sa şapte mile până la primele limbi de pământ ale insulei.

Se înţelege de la sine că Farul de la Capătul Lumii avea o lumină fixă. Nici o teamă să fie confundat cu o altfel de lumină de către căpitani, pentru că nu exista alta în aceste regiuni, nici măcar la capul Horn. Nu s-a găsit deci necesar să o deosebească, fie prin eclipse, fie prin clipiri, ceea ce permitea să fie înlăturat un mecanism delicat, ale cărui eventuale reparaţii ar fi fost foarte anevoioase pe această insulă locuită numai de trei paznici.

Părăsind insula pe un timp senin, comandantul canonierei putu în adevăr să constate că nimic nu mai era de refăcut la instalaţia şi buna funcţionare a farului. Era limpede că bunul mers depindea acum numai de punctualitatea şi vigilenţa paznicilor. Cu condiţia de a ţine lămpile în perfectă stare, de a reînnoi cu grijă fitilurile, de a fi atenţi la

introducerea uleiului în proporţii potrivite, de a regla tirajul întinzând sau scurtând manşoanele sticlelor ce le înconjurau, de a aprinde luminile seara şi a le stinge la răsăritul soarelui şi de a nu slăbi nici un moment supravegherea farului, farul era menit să aducă cele mai mari servicii navigaţiei de pe meleagurile îndepărtate ale oceanului Atlantic. Nimeni nu se îndoia de altfel de bunăvoinţa şi zelul lui Vasquez şi al celor doi camarazi ai săi. Aleşi în urma unei selecţii riguroase dintr-un mare număr de candidaţi, toţi trei dăduseră dovadă de conştiinciozitate, curaj şi rezistenţă în posturile ce le ocupaseră anterior.

Trebuie să repetăm că siguranţa celor trei paznici părea absolută, cu toate că Insula Statelor era izolată, la 1500 mile de Buenos Aires, singurul loc de unde puteau să le vină proviziile şi ajutoarele. Cei câţiva locuitori din Ţara de Foc şi din insulele arhipelagului, care soseau câteodată în sezonul cald, nu rămâneau multă vreme şi pe deasupra aceşti sărmani oameni erau complet inofensivi. După ce terminau să pescuiască, erau grăbiţi să facă drumul întors prin strâmtoarea Lemaire şi să ajungă la ţărmurile Ţării de Foc sau ale insulelor arhipelagului.

Alţi străini nu fuseseră văzuţi pe aici niciodată. Coastele insulei erau prea temute de navigatori, pentru ca vreo navă să caute un adăpost pe care l-ar fi găsit mai uşor şi mai sigur în alte puncte ale Magellaniei.

Cu toate acestea, toate precauţiunile fuseseră luate în eventualitatea sosirii unor indivizi suspecţi în golful Elgor. Anexele farului aveau porţi solide, care se închideau pe dinăuntru, şi nu s-ar fi putut forţa gratiile ferestrelor de la magazii şi locuinţe. De asemenea, Vasquez, Moriz şi Felipe posedau carabine şi revolvere pentru care aveau destule muniţii.

În fine, la capătul culoarului care ducea la intrarea turnului se pusese o uşă de fier care nu putea fi cu nici un chip forţată sau spartă. Cum ar fi fost deci posibil să

pătrunzi în interiorul turnului prin ferestruicile înguste ale scării, apărate şi ele prin cruci de fier, şi cum s-ar fi putut ajunge la galeria care înconjura lanterna, altfel decât să te fi cățărat pe lanţul paratrăsnetului?

Astfel au fost făcute lucrările de mare importanţă ale farului, care fură duse la bun sfârşit pe Insula Statelor prin grija guvernului Republicii Argentina.

CAPITOLUL III.

CEI TREI PAZNICI.

În această epocă, din noiembrie până în martie, în regiunile arhipelagului Magellan este cea mai activă navigaţie. Marea este totdeauna furtunoasă. Dar dacă nimic nu poate opri şi linişti valurile mari care vin din ambele oceane, starea vremii este mai puţin schimbătoare şi uraganele care o tulbură din când în când, răscolind marea până în zonele cele mai depărtate, sunt trecătoare. Navele cu aburi şi cele cuvele profită de acest timp mai blând pentru a face ocolul capului Horn. Trecerea navelor spre strâmtoarea Lemaire sau pe la sud de Insula Statelor nu poate însă schimba monotonia lungilor zile ale acestui anotimp. Aici navele n-au fost niciodată numeroase şi au devenit şi mai rare încă de când s-a dezvoltat navigaţia cu aburi şi s-au perfecţionat hărţile maritime, care au făcut mult mai puţin primejdioasă strâmtoarea Magellan, drum şi mai scurt şi mai uşor.

Totuşi, această monotonie, inerentă vieţii în faruri, nu o resimt prea mult oamenii însărcinaţi de obicei cu paza. Ei sunt în cea mai mare parte marinari sau pescari încercaţi. Acest fel de oameni nu stau să numere zilele şi orele; ei ştiu să-şi caute de lucru şi să se distreze. Serviciul nu se mărgineşte numai la a asigura aprinderea farului în amurg şi stingerea lui la răsăritul soarelui. Lui Vasquez şi camarazilor săi li se dăduse şi sarcina de a supraveghea cu grijă apropierea navelor de golful Elgor, de a merge de mai multe ori pe săptămână la capul San-Juan, de a inspecta coasta până la punctul Several, fără însă a se îndepărta mai

mult de trei-patru mile. Trebuiau să ţină la zi Jurnalul farului, să noteze toate întâmplările ce ar putea surveni – trecerea vaselor cu aburi sau vele, căror ţări aparţineau, denumirea lor, înălţimea mareelor, direcţia şi forţa vântului, schimbarea vremii, durata ploilor, frecvenţa furtunilor, variaţiile de presiune şi temperatură şi alte fenomene, ceea ce ar fi permis să se stabilească harta meteorologică a acestor regiuni.

Vasquez, argentinian de origine, ca şi Felipe şi Moriz, fusese numit şef al pazei farului din Insula Statelor. Avea vârsta de 47 de ani, o sănătate de fier, era foarte rezistent, cum îi şade bine unui marinar care a străbătut în toate sensurile cea mai mare parte a celor 180 paralele. Hotărât, energic, era obişnuit cu primejdiile şi în mai multe împrejurări ştiuse să facă faţă situaţiei, chiar cu riscul vieţii. Datora funcţia de şef al echipei nu numai vârstei, ci şi caracterul său ferm care inspira o încredere totală. Fără să fi ajuns la un grad mai mare decât cel de maistru principal în marina de război a Republicii, el a părăsit serviciul fiind stimat de toţi. Astfel, când solicită acest loc în Insula Statelor, autorităţile maritime i-l încredinţară fără nici o ezitare.

Felipe şi Moriz erau de asemenea marinari, unul de 40 şi altul de 37 de ani. Vasquez îi cunoştea de mult pe ei şi familiile lor şi îi propusese autorităţilor. Primul rămăsese neînsurat, ca şi dânsul. Singurul căsătorit, Moriz, n-avea copii, iar nevasta lui, pe care o va revedea peste trei luni, avea o slujbă la un mic hotel din portul Buenos Aires.

După trei luni, Vasquez, Felipe şi Moriz se vor reîmbarca pe Santa-Fe, care va aduce alţi trei paznici în Insula Statelor, pe care-i vor schimba tot ei, trei luni mai târziu. Îşi vor relua serviciul în iunie, iulie şi august, adică în mijlocul iernii.

Din ziua de 10 decembrie serviciul fu organizat reglementar. În fiecare noapte lămpile funcţionau sub supravegherea unuia din paznici rămas în camera de cart,

în timp ce ceilalţi doi se odihneau în dormitor în timpul zilei, aparatele erau cercetate, curăţate, înzestrate cu fitiluri noi, la nevoie, încât să emită puternicele lor raze de lumină, după asfinţitul soarelui.

Între timp, conform ordinelor primite, Vasquez şi camarazii lui coborau până la mare, prin golful Elgor, fie pe jos de-a lungul unui mal sau altuia, fie în ambarcaţiunea lăsată la dispoziţia lor, un fel de şalupă cu o mică punte, având o randă şi un foc, şi care se adăpostea într-u mic golfuleţ unde era apărată de malurile înalte contra vântului de est singurul primejdios.

E de la sine înţeles că atunci când Vasquez, Felipe şi Moriz făcea aceste recunoaşteri în golf sau prin împrejurimi, unul din ei rămânea totdeauna de gardă pe galeria superioară a farului. În adevăr, se putea întâmpla ca vreo navă să treacă prin dreptul Insulei Statelor şi să dorească să le facă cunoscută matricola sa. Era deci necesar ca unul din paznici să fie la post. De pe terasă nu se putea privi decât spre est nord-est. În celelalte direcţii, malurile stăvileau vederea la câteva sute de stânjeni de incintă. De aici nevoia ca cineva să fie în permanenţă în camera de cart, pentru a putea comunica cu navele.

Primele zile după plecarea canonierei nu se întâmplă nimic. Timpul rămase frumos şi temperatura destul de ridicată. Termometrul arăta câteodată zece grade peste zero. Vântul sufla din larg, îndeobşte ca o briză uşoară, între răsăritul şi apusul soarelui; apoi seara bătea dinspre uscat, adică spre nord-est, şi venea din vastele câmpii ale Patagoniei şi ale Ţării de Foc. Plouase însă câteva ore şi, cum căldura creştea, erau de aşteptat în curând furtuni care să schimbe situaţia atmosferică. Sub influenţa razelor solare, care aveau o putere mai mare, începuse să se arate flora. Pe câmp, în jurul incintei, mantia de zăpadă pierise şi ieşise la iveală un covor de un verde palid. în pădurea de fagi antarctici ai fi avut plăcerea să te întinzi sub frunzişul nou. Pârâul alerga umflat de ape spre limanul din vale.

Muşchiul şi lichenii reapăreau la poalele arborilor şi împodobeau povârnişurile stâncilor; ca şi scoicile comestibile, atât de bune ca remediu contra scorbutului. În fine, dacă nu primăvara – căci acest frumos cuvânt nu e cunoscut în arhipelagul Magellan – vara era cea care mai domnea câteva săptămâni pe cel mai îndepărtat hotar al continentului american.

În acest sfârşit de zi, înainte de a se aprinde farul, Vasquez, Felipe şi Moriz, toţi trei pe galeria circulară, stăteau ca de obicei de vorbă. Şeful pazei conducea şi întreţinerea conversaţia.

— Ei bine, băieţi, spuse el după ce-şi umplu pipa, exemplu urmat şi de ceilalţi doi, a început să vă placă noua voastră existenţă?… începeţi să vă obişnuiţi cu ea?

— Desigur, Vasquez, răspunse Felipe. Nu te poţi nici plictisi, nici obosi foarte tare într-un timp atât de scurt.

— În adevăr, adăugă Moriz, cele trei luni vor trece mai repede decât aş fi crezut…

— Da, băiatule, vor zbura ca o corvetă cu velele întinse!

— Fiindcă veni vorba de nave, zise Felipe, n-am văzut azi niciuna, nici măcar la orizont…

— Vor veni, Felipe, vor veni, replică Vasquez făcând palma pâlnie şi uitându-se prin ea ca printr-o lunetă. Degeaba s-a mai ridicat acest frumos far pe Insula Statelor – un far care trimite razele sale la zece mile în larg – dacă nici o navă nu va profita de existenţa lui.

— De altfel, farul nostru este cu totul nou, spuse Moriz.

— Aşa cum spui, băiete, replică Vasquez, şi trebuie timp pentru ca să afle căpitanii că această coastă este acum luminată. Când vor şti, nu vor ezita să se apropie de ea şi să intre în strâmtoare, spre binele lor! Dar nu e totul să afli de far, trebuie să fii şi sigur că este aprins totdeauna, de la apusul soarelui până în zori.

— Vestea nu se va răspândi, remarcă Felipe, decât după întoarcerea lui Santa-Fe la Buenos Aires.

— E adevărat, băiete, spuse Vasquez, şi când raportul căpitanului Lafayate va fi publicat, autorităţile se vor grăbi să-l aducă la cunoştinţa tuturor cercurilor maritime. Dar chiar acuma mulţi navigatori trebuie că ştiu ce s-a făcut aici.

— Iar drumul lui Santa-Fe, care n-a plecat decât de cinci zile, va dura…

— Cât va dura, îl întrerupse Vasquez. Cred că nu mai mult de o săptămână! Timpul e frumos, marea calmă, vântul prielnic… Canoniera are vânt bun în vele, întinse zi şi noapte şi, cu ajutorul maşinilor, m-ar mira dacă n-ar face opt-nouă noduri.

— În momentul de faţă trebuie să fi trecut de strâmtoarea Magellan şi să fi lăsat în urmă capul Vírgenes cu cel puţin cincisprezece mile.

— Mai mult ca sigur, băiete, zise Vasquez. în momentul acesta navighează de-a lungul coastei Patagoniei şi poate să se întreacă în iuţeală cu caii patagonezi. Deşi, cine poate să ştie dacă în acea ţară oamenii şi animalele aleargă ca o fregată de primă mână cu velele în vânt?

Era de înţeles de ce aceşti vrednici marinari se gândeau tot timpul la Santa-Fe. Nava, care tocmai îi părăsise, nu era ea oare ca o parte din pământul patriei lor unde se ducea? Aşa că o vor însoţi cu gândul până la sfârşitul călătoriei.

— Ai avut noroc astăzi la pescuit? îi spuse Vasquez lui Felipe.

— Destul noroc, Vasquez, am prins cu undiţa o duzină de guvizi şi cu mâna un crab de vreo trei livre, care se strecura printre stânci.

— E foarte bine, spuse Vasquez, şi nu-ţi fie frică că vei sărăci golful. Peştii, cu cât prinzi mai mulţi, cu atât se înmulţesc mai tare, cum s-ar zice, şi asta ne va permite să economisim proviziile noastre de carne uscată şi de slănină sărată! Cât despre legume…

— Eu, zise Moriz, am coborât până la pădurea de fagi. Am dezgropat câteva rădăcini şi vă voi face o mâncare tot aşa

de grozavă ca a priceputului bucătar de pe canoniera.

— Va fi binevenită, declară Vasquez, căci nu trebuie să mănânci prea multe conserve, chiar din cele mai bune! Nimic nu-i mai sănătos decât ce e proaspăt vânat, pescuit sau cules!

— Eh, făcu Felipe, dacă ne-ar pica vreo rumegătoare dinăuntrul insulei… o pereche de lame sau altceva.

— N-ar fi rău un fileu sau o pulpă de lama, replică Vasquez. O bucată bună de vânat cărui stomac nu i-ar place? Aşa că, dacă se va prezenta ocazia, vom căuta să nu o pierdem. Dar, băieţi, fiţi atenţi să nu vă îndepărtaţi de incintă ca să vânaţi un animal mare sau mic. Important este să te conformezi instrucţiunilor de a nu fi departe de far, în afară de cazul când te duci să vezi ce se întâmplă în golful Elgor şi în larg, între capul San-Juan şi capul Diegos.

— Totuşi, reluă Moriz, mare iubitor de vânătoare, dacă ar apare o pradă frumoasă în bătaia puştii…

— La o bătaie de puşcă, la două sau chiar la trei, nu zic nu, răspunse Vasquez. Dar ştiţi, lama este prea sălbatică pentru a căuta înalta societate… adică pe a noastră, şi aş fi foarte surprins să zăresc măcar o pereche de coarne deasupra stâncilor, în dreptul pădurii de fagi sau pe lângă incinta farului!

În adevăr, de la începutul lucrărilor nu se văzuse nici un animal în apropierea golfului Elgor. Secundul de pe Santa-Fe, un adevărat Nemrod1, încercase de mai multe ori, dar în zadar, să vâneze lama. Încercările sale rămăseseră infructuoase, cu toate că înaintase cam şase mile în interior. Dacă vânatul mare nu lipsea, el nu se lăsa însă văzut decât la distanţe prea mari spre a putea fi nimerit. Poate, dacă ar fi trecut înălţimile de după portul Parry, dacă ar fi ajuns până la celălalt capăt al insulei, secundul ar fi avut şanse mai mari. Dar acolo unde se ridicau vârfurile înalte de munţi, în partea occidentală, urcuşul ar fi fost foarte anevoios, astfel că nici el, nici altul din echipajul navei

Santa-Fe n-au mers niciodată până în împrejurimile capului San-Bartolome.

În timpul nopţii de 16 spre 17 decembrie, Moriz făcând de gardă în camera de cart de la ora 6 la 10, o lumină apăru în larg înspre est, la cinci-şase mile depărtare. Era limpede că era lumina unei nave, prima care se arăta în apele insulei, de la terminarea farului.

Moriz se gândi pe bună dreptate că acest lucru i-ar putea interesa şi pe camarazii lui care nu dormeau încă şi se duse să-i înştiinţeze. Vasquez şi Felipe urcară imediat cu el şi, cu luneta la ochi, se aşezară înaintea ferestrei deschise spre est.

— Este o lumină albă, zise Vasquez.

— Atunci nu este o lumină de poziţie, zise Felipe, pentru că nu este nici verde, nici roşie.

Observaţia era justă. Nu erau lumini de poziţie care se aşează, după culoare, una la tribord şi una la babord.

— Şi dacă e albă, adăugă Vasquez, e cea de la straiul focului, ceea ce înseamnă că nava se apropie de insulă.

Asupra acestui lucru nu încăpea îndoială. Era sigur vorba de un vapor care se îndrepta spre capul San-Juan. Va trece oare prin strâmtoarea Lemaire, sau o va lua pe la sud? Aceasta era întrebarea pe care şi-o puneau paznicii.

Urmăriră deci mersul navei, pe măsură ce se apropia, şi după o jumătate de oră se dumeriră de direcţia urmată.

Nava, lăsând farul la babord spre sud-vest, se îndrepta direct spre strâmtoare. Putură observa lumina sa roşie în momentul când trecea în dreptul portului San-Juan, apoi dispăru în noapte.

— Iată prima navă care a descoperit Farul de la Capătul Lumii! exclamă Felipe.

— Da, dar nu va fi ultima! zise Vasquez.

A doua zi dimineaţă, Felipe semnală un velier mare care apărea la orizont. Cerul era senin, fără nici o urmă de negură, ceea ce permitea să vezi nava de la cel puţin zece mile depărtare. Chemaţi, Vasquez şi Moriz urcară până la

galeria farului. Se putea vedea nava în dreptul ultimelor faleze ale litoralului, puţin la dreapta golfului Elgor, între capul Diegos şi capul Several.

Înainta repede, cu o viteză de cel puţin 12-13 noduri. Dar cum se îndrepta direct spre Insula Statelor, nu se putea şti dacă va trece pe la nordul sau sudul ei.

Ca oameni ai mării pe care asemenea chestiuni îi interesau foarte mult, Vasquez, Felipe şi Moriz căutau în discuţia lor să stabilească direcţia navei. În cele din urmă Moriz fu cel ce avu dreptate, când susţinuse că velierul nu se îndrepta spre strâmtoare. În adevăr, când era la vreo milă şi jumătate de coastă, întoarse pentru a avea vântul în spate şi a putea trece de capul Several. Era o corabie mare de cel puţin 1800 de tone, un barc cu trei catarge de tipul acelor clippere construite în America, a căror viteză este în adevăr extraordinară.

— Să mi se facă luneta umbrelă, exclamă Vasquez, dacă această navă n-a ieşit de pe şantierele din Noua Anglie!

— Poate ne va transmite matricola, zise Moriz.

— Nu şi-ar face decât datoria, răspunse şeful pazei.

Aşa se şi întâmplă, în momentul când velierul trecu de capul Several. O serie de pavilioane apărură în vârful brigantinei – semnale pe care Vasquez le descifra imediat, consultând codul ce se afla în camera de cart.

Era Montank din Boston – Noua Anglie – aparţinând Statelor Unite ale Americii. Paznicii îi răspunseră ridicând pavilionul Argentinei în vârful paratrăsnetului şi nu încetară să urmărească nava până în momentul când catargul său dispăru pe după înălţimile capului Webster, de pe coasta sudică a insulei.

— Şi acum, zise Vasquez, drum bun, Montank, şi să-ţi ajute Cerul să nu te prindă vreo vijelie în largul capului Horn.

În timpul zilelor următoare marea rămase aproape pustie. Abia dacă se mai zăriră vreo două pânze la orizont. În dimineaţa zilei de 21, Felipe se plimba fumând pe terasă, când i se păru că zăreşte un animal înspre pădurea de fagi.

După ce privi câteva momente, se duse să ia luneta din sala comună.

Felipe recunoscu fără greutate o lamă mare. Era poate ocazia să dea lovitura.

Îndată Vasquez şi Moriz, pe care-i chemă, ieşiră pe terasă. Se-nţeleseră să pornească la vânat. Dacă reuşeau să doboare lama, aceasta însemna un supliment de carne proaspătă, care ar fi fost o schimbare plăcută a tainului obişnuit.

Iată ce hotărâră: Moriz, înarmat cu o carabină, va părăsi incinta şi va încerca, fără să fie văzut, să facă în aşa fel încât animalul, care stătea nemişcat, s-o apuce spre golf, unde îl va pândi Felipe.

— În orice caz, luaţi seama, băieţi,le spuse Vasquez. Lamele au auzul foarte ascuţit şi adulmecă de la mari distanţe. Dacă îl va vedea sau simţi pe Moriz de foarte departe, va fugi atât de repede că nu veţi mai putea trage asupra ei, şi nici să-i schimbaţi drumul. Lăsaţi-o atunci să scape, căci nu trebuie să vă îndepărtaţi… Ne-am înţeles…?

— Desigur, răspunse Moriz.

Vasquez şi Felipe rămaseră pe terasă şi, servindu-se de lunetă, constatară că lama nu se mişcase din locul unde se arătase la început. Atenţia lor se concentra asupra lui Moriz.

Acesta se îndrepta spre pădurea de fagi. Va înainta neobservat şi poate, fără a speria animalul, să ajungă la stânci, pentru a-i cădea în spate şi a-l face să fugă spre golf. Camarazii îl putură urmări cu privirea până în momentul când ajunse la pădure, în care dispăru.

Trecu o jumătate de oră. Lama stătea tot nemişcată şi Moriz trebuia să se afle pe aproape, pentru a o doborî. Vasquez şi Felipe aşteptau să audă o împuşcătură şi animalul să cadă rănit sau s-o ia la goană.

Totuşi nu fu tras nici un foc de armă şi, spre cea mai mare mirare a lui Vasquez şi Felipe, iată că lama, în loc să fugă, se întinse pe stâncă. Copitele îi atârnau în gol şi trupul istovit

se lăsase la pământ, ca şi cum nu mai avea putere să se ţină pe picioare.

Aproape imediat, Moriz, care reuşise să se strecoare între stânci. Apăru şi se repezi către lama care nu se mişcă; se aplecă asupra animalului, îl pipăi cu mâna şi se ridică brusc.

Apoi, întorcându-se spre far, făcu un gest care era uşor de înţeles. El cerea în mod evident camarazilor săi să vină cât mai repede.

— S-a întâmplat ceva neobişnuit, zise Vasquez. Să mergem, Felipe. Şi amândoi, sărind de pe terasă, alergară spre pădurea de fagi. Nu făcură mai mult de zece minute până acolo.

— Ei bine… şi lama?… întrebă Vasquez.

— Iat-o, răspunse Moriz arătând spre animalul de la picioarele sale.

— E moartă? întrebă Felipe.

— Moartă, răspunse Moriz.

— A murit de bătrâneţe? strigă Vasquez.

— Nu… de pe urma unei răni!

— Rănită, a fost rănită?!

— Da, de un glonte, în coastă!

— Un glonte!… repetă Vasquez.

Nimic mai adevărat. După ce fusese lovită de un glonte, lama se târâse până în acest loc şi căzuse moartă.

— Există deci vânători pe insulă… murmură Vasquez. Nemişcat şi gânditor, privi îngrijorat în jurul lui.

CAPITOLUL IV.

BANDA KONGRE.

Dacă Vasquez, Felipe şi Moriz ar fi mers până-n capătul vestic al Insulei Statelor, ar fi constatat cât de mult se deosebea acest litoral de cel care se întinde între capul San-Juan şi capul Several. Nu erau decât faleze care aveau aproape două sute de picioare înălţime, cele mai multe abrupte, prelungindu-se până sub apele adânci şi care erau fără încetare bătute de valuri, chiar şi pe timp frumos.

În faţa acestor coaste sterpe, ale căror spărturi, crăpături şi falii adăposteau mii de păsări de mare, se aflau o mulţime de bancuri şi recife, o parte văzându-se până la o depărtare de două mile în timpul refluxului. Între ele şerpuiau canale înguste şi treceri practicabile numai pentru ambarcaţiuni uşoare. Ici-colo, fâşii de plajă, nisipuri, unde creşteau câteva plante marine jigărite, presărate cu scoici sfărâmate de iureşul valurilor mari din timpul fluxului. Peşterile nu lipseai în interiorul acestor maluri: grote adânci, uscate, întunecoase, cu intrări înguste care nu erau vânturate de furtuni, nici inundate de hulă, chiar şi în perioada echinoxului. Ajungeai la ele pe nişte cărări întortocheate pline de grohotiş, răscolit câteodată de fluxul marin. Şanţuri greu de trecut te duceau până la creastă, dar pentru a ajunge la podişul din centrul insulei, ar fi trebuit să treci peste creste mai înalte de 900 de metri şi să străbaţi o distanţă nu mai mică de 15 mile. în general, solul era mult mai sălbatic şi pustiu pe aceste locuri decât pe litoralul opus unde se găsea golful Elgor.

Cu toate că vestul Insulei Statelor se afla la adăpost de vânturile din nord-vest, datorită înălţimilor Ţării de Foc şi ale arhipelagului Magellan, marea se dezlănţuia cu tot atâta furie ca şi la capul San-Juan, capul Diegos şi capul Several. Aşa că dacă un far fusese construit pe coasta Atlanticului, un altul ar fi fost la fel de necesar pe coasta Pacificului pentru navele care se îndreptau spre strâmtoarea Lemaire venind de la capul Horn. Poate că guvernul chilian se gândea la acea epocă să urmeze exemplul guvernului argentinian.

În orice caz, dacă astfel de lucrări ar fi fost întreprinse în acelaşi timp la cele două capete ale insulei, n-ar fi fost cu putinţă ca o bandă de răufăcători să se pripăşească în vecinătatea capului San-Bartolome.

Cu câţiva ani înainte, aceşti răufăcători îşi găsiseră sălaş la intrarea golfului Elgor, unde descoperiseră o grotă adâncă, săpată în stânca de pe mal. Grota le oferea un adăpost sigur

şi cum nici o navă nu se oprea la Insula Statelor, se aflau în perfectă siguranţă.

Aceşti indivizi, în număr de doisprezece, aveau un şef cu numele de Kongre, căruia un anume Carcante îi servea de secund.

Nu erau decât o adunătură de indivizi, originari din America de Sud. Cinci dintre ei erau de naţionalitate argentinieni şi chilieni. Cât despre ceilalţi, băştinaşi probabil din Ţara de Foc, fuseseră recrutaţi de Kongre, deoarece trebuiseră numai să traverseze strâmtoarea Lemaire pentru a completa banda de pe insula pe care o cunoşteau, căci veneau acolo la pescuit în timpul sezonului frumos.

Despre Carcante se ştia doar că este chilian, dar era greu de spus în ce oraş sau sat se născuse, sau din ce familie făcea parte. Având vârsta între 31 până la 40 de ani, de statură mijlocie, slab, dar numai vine şi muşchi – şi deci extrem de puternic – viclean, prefăcut, nu s-ar fi dat înapoi niciodată de la jaf sau omor.

Cât despre şeful bandei, nu se ştia nimic. Nu vorbise niciodată despre naţionalitatea sa. Se numea în adevăr Kongre? Nu ştia nimeni. Un astfel de nume este destul de răspândit la indigenii din arhipelagul Magellan şi din Ţara de Foc. în timpul unei călătorii a navelor Astrolabe şi Zelle, căpitanul Dumont d'Urville, la o oprire în portul Peckett din strâmtoarea Magellan, primise la bord un patagonez care se numea astfel. Dar era îndoielnic ca acesta să fie originar din Patagonia. Nu avea faţa îngustă în partea superioară şi lată în partea inferioară cum o au locuitorii din acele regiuni, nici fruntea lor strâmtă şi piezişă, ochii alungiţi, nasul turtit şi statura îndeobşte înaltă. Chipul său era departe de a fi blând ca la mai toate aceste popoare.

Kongre avea un temperament pe cât de energic pe atât de violent. Aceasta se vedea uşor din trăsăturile lui întunecate, pe care nu izbutea să le ascundă o barbă deasă, încărunţită, deşi nu împlinise decât 40 de ani. Era un adevărat bandit,

un răufăcător periculos, făptaşul multor crime, care nu putuse să-şi găsească alt sălaş decât această insulă pustie din care se cunoştea numai coasta.

Dar de când se adăpostiseră aici, cum au putut Kongre şi tovarăşii săi să-şi ducă viaţa? Acest lucru îl vom explica pe scurt.

Când Kongre şi complicele său Carcante fugiseră din Punta-Arenas, portul principal în strâmtoarea Magellan, în urma nelegiuirilor pentru care trebuiau să atârne în ştreang, ei se refugiară în Ţara de Foc, unde era greu să fie urmăriţi. Acolo aflară de la populaţie cât de frecvente erau naufragiile pe Insula Statelor, care încă nu avea nici un far. Fără îndoială că malurile ei fuseseră acoperite de tot felul de epave şi sfărâmături, dintre care unele desigur aveau o mare valoare. Kongre şi Carcante se gândiră atunci să organizeze o bandă de jefuitori ai epavelor, împreună cu doi sau trei ticăloşi ca dânşii întâlniţi în Ţara de Foc. Li se asociară alţi zece patagonezi de aceeaşi teapă. O ambarcaţiune indigenă îi transportă pe celălalt mal al strâmtorii Lemaire. Dar deşi Kongre şi Carcante fuseseră marinari şi navigaseră mult timp prin meleagurile nesigure din Pacific, nu putură evita o catastrofă. O furtună îi aruncă spre est şi valurile spumegânde sfărâmară ambarcaţiunea de stâncile capului Calnett, în momentul când încercaseră să intre în apele liniştite ale portului Parry.

Atunci porniră pe jos spre golful Elgor. Nu fură decepţionaţi în planurile lor. Plajele între capul San-Juan şi capul Several erau acoperite cu sfărâmăturile unor naufragii mai vechi sau mai recente, cu baloturi de mărfuri încă intacte, cu lăzi cu provizii care puteau să asigure hrana bandei pe multe luni. Găsiră revolvere şi puşti uşor de reparat, muniţii bine păstrate în cutiile lor metalice, lingouri de aur şi argint de mare valoare – provenind de la bogatele transporturi australiene – mobile, scânduri, lemne de tot felul, ici şi colo câteva resturi de schelete, dar nici un supravieţuitor al catastrofelor maritime.

De altfel, primejdioasa Insulă a Statelor era cunoscută de navigatori. Orice navă pe care furtuna o izbea de această coastă se pierdea cu tot ce avea pe ea, oameni şi mărfuri.

Kongre şi tovarăşii săi nu se aşezară în fundul golfului Elgor, ci la intrarea lui, ceea ce convenea mai bine planurilor lor de a supraveghea capul San-Juan. Întâmplarea îi făcu să descopere o peşteră a cărei deschizătură se ascundea în dosul unor tufişuri dese de plante marine, alge şi varec, şi care era destul de încăpătoare pentru toată banda. Aşezată în spatele unor stânci ale falezei de pe malul de nord al golfului, se afla la adăpost de vântul din larg. Transportară aşadar aici din resturile naufragiilor tot ce putea servi ca mobilă, paturi, haine, o cantitate mare de conserve de carne, lăzi cu pesmet, butoiaşe cu rachiu şi vin.

O a doua grotă, lângă prima, servea să se depoziteze tot ce avea o valoare deosebită, ca aur, argint sau bijuterii preţioase găsite pe plajă. Dacă mai târziu Kongre va reuşi să pună mâna pe vreo navă atrasă mişeleşte în golf, atunci va încărca toată prada şi se va întoarce în acele insule ale Pacificului în care săvârşise primele piraterii.

Până atunci, căci ocazia încă nu se ivise, răufăcătorii nu putuseră părăsi Insula Statelor. E adevărat că timp de doi ani averea lor nu încetă să sporească. Avură loc alte naufragii, din care traseră mari foloase. Şi după exemplul jefuitorilor de epave de pe anumite coaste periculoase din Lumea Veche şi Nouă, de multe ori provocară ei aceste catastrofe. Noaptea, când se dezlănţuiau furtunile din est, dacă o navă ajungea în dreptul insulei, o atrăgeau cu focuri aprinse în direcţia recifelor, şi dacă prin minune unul din naufragiaţi scăpa de furia valurilor, el era imediat masacrat. Aşa se desfăşurau acţiunile criminale ale acestor bandiţi, a căror existenţă nu era cunoscută.

Totuşi, banda continua să fie prizonieră pe insulă. Kongre a putut provoca naufragiul câtorva nave, dar n-a reuşit să le atragă în golful Elgor pentru a pune mâna pe ele. Pe de altă

parte, nici o navă n-a venit să se adăpostească înăuntrul golfului, puţin cunoscut de căpitani, şi chiar dacă ar fi întrebat, ar fi trebuit să aibă un echipaj prea slab ca să nu se apere de cei cincisprezece bandiţi. Timpul trecea şi grota se umplea de lucruri de mare valoare. E lesne de închipuit furia lui Kongre şi a bandei sale. De altfel, acesta era veşnicul subiect de discuţie între Carcante şi şeful lui.

— Să eşuăm pe această insulă, ca o navă oarecare, repeta dânsul, când avem o încărcătură care valorează mai mult de o sută de mii de piaştri…!

— Da, răspundea Kongre, va trebui să plecăm cu orice preţ!

— Când şi cum? întreba Carcante.

Şi această întrebare rămânea totdeauna fără răspuns.

— Proviziile noastre se vor termina, bombănea Carcante. Când găseşti ce să pescuieşti, lipseşte vânatul!… Şi ce ierni petrecem pe această insulă! Mii de draci! Şi când mă gândesc la ce o să mai avem de îndurat!

La toate acestea, ce putea să spună Kongre! Era puţin vorbăreţ şi nu prea prietenos. Dar fierbea de furie când se vedea atât de neputincios! Nu, nu putea face nimic… nimic! Nu neapărat o navă ancorată pe care bandiţii să o captureze, ci chiar o mică ambarcaţiune din Ţara de Foc, ce s-ar fi aventurat în estul insulei, ar fi fost de ajuns dacă ar fi putut Kongre pune mâna pe ea cu uşurinţă. Şi dacă nu el, cel puţin Carcante şi unul din chilieni s-ar fi servit de ea spre a ajunge în strâmtoarea Magellan, unde s-ar fi prezentat ocazia să plece la Buenos Aires sau Valparaiso. Cu bani, care nu le lipseau, ar fi cumpărat o navă de 150-200 tone, pe care Carcante cu câţiva marinari ar fi adus-o în golful Elgor. Această navă odată ajunsă în liman, s-ar fi descotorosit de echipaj aşa cum ştiau… Apoi, întreaga bandă s-ar fi îmbarcat cu bogăţiile strânse, cu destinaţia insulele Solomon sau Noile Hebride.

Aşa stăteau lucrurile când, cu 15 luni înainte de această povestire, situaţia se schimbă brusc.

La începutul lui octombrie 1858, un vapor sub pavilion argentinian apăru în dreptul insulei şi începu manevra pentru a pătrunde în golful Elgor.

Kongre şi asociaţii săi recunoscură imediat o navă de război, contra căreia nu puteau întreprinde nici o acţiune. După ce înlăturară orice urmă a prezenţei lor şi camuflară intrările celor două grote, se retraseră în interiorul insulei pentru a aştepta plecarea navei.

Era Santa-Fe care venea din Buenos Aires, având la bord un inginer însărcinat cu construirea unui far pe Insula Statelor şi care trebuia să stabilească locul pe care avea să fie clădit.

Canoniera nu rămase decât câteva zile în golful Elgor şi apoi plecă fără să fi observat vizuina lui Kongre şi a bandei sale.

Cu toate acestea, Carcante, care se strecurase noaptea până la liman, putuse afla motivul pentru care Santa-Fe acostase pe Insula Statelor. Un far urma să fie construit înăuntrul golfului Elgor! Se părea că banda era nevoită să-şi părăsească sălaşul, şi ar fi făcut-o desigur dacă ar fi putut. Kongre luă deci singura hotărâre posibilă în această împrejurare. El cunoştea partea de vest a insulei în jurul capului San-Bartolome, unde se găseau alte caverne care puteau să-i asigure un refugiu. Fără a pierde nici o zi, deoarece canoniera trebuia să revină cu o echipă de muncitori pentru a începe lucrul, el începu să transporte tot ce era necesar pentru a putea trăi timp de un an, fiind convins, pe bună dreptate, că la această depărtare de capul San-Juan nu avea să se teamă că va fi descoperit. Totuşi, îi lipsea timpul să golească ambele grote. Trebuie deci să se mulţumească să scoată cea mai mare parte din provizii – conserve, băuturi – aşternuturi de pat, haine şi alte câteva lucruri de valoare, apoi, astupând cu grijă intrările cu pietre şi ierburi uscate, le lăsă pe celelalte în plata Domnului.

Cinci zile după plecarea lor, Santa-Fe apăru din nou la intrarea golfului Elgor şi apoi ancoră în liman. Muncitorii coborâră pe uscat şi debarcară materialele transportate. Aleseră ca teren o mică înălţime şi lucrările începură de îndată, şi se isprăviră după cum se ştie.

Iată de ce banda Kongre fusese nevoită să se refugieze la capul San-Bartolome. Un pârâu format de topirea zăpezilor le furniza apa necesară. Pescuitul şi într-o oarecare măsură vânatul le îngădui să economisească proviziile cu care veniseră din golful Elgor.

Dar cu câtă nerăbdare aşteptau Kongre, Careante şi tovarăşii lor ca farul să fie terminat şi Santa-Fe să plece, pentru a nu se întoarce decât peste trei luni, cu schimbul!

Era de la sine înţeles că şi Kongre, şi Careante voiau să afle tot ce se făcea în fundul golfului. Fie că mergeau de-a lungul coastei de la sud la nord sau că se apropiau prin interiorul insulei, fie că-i urmăreau de pe înălţimile care mărginesc partea de sud a portului New-Year, ei putură să-şi dea seama de mersul lucrărilor şi să ştie când se vor termina. Kongre propuse atunci să pună în aplicare planul pe care-l pregătise de multă vreme. Cine ştie dacă acum, când golful era luminat, vreo navă nu se va opri, navă pe care apoi o va putea fura după ce va fi masacrat întregul echipaj?

Cât despre o excursie pe care ofiţerii canonierei ar vrea s-o facă la extremitatea sudică a insulei, Kongre gândea că n-avea de ce să se teamă Nimeni nu va fi ispitit, cel puţin în acest an, să se aventureze până la capul San-Bartolome prin podişurile golaşe sau râpele aproape de neumblat, căci toată această regiune muntoasă nu putea fi străbătută decât cu preţul unor eforturi imense. Comandantul canonierei – e drept – putea să facă înconjurul insulei. Dar era foarte puţin probabil să caute să debarce pe coasta plină de stânci, şi în orice caz banda va lua toate măsurile să nu fie descoperită.

De altfel, acest lucru nu se întâmplă până în luna decembrie, iar lucrările farului erau pe sfârşite. Paznicii rămâneau singuri şi Kongre va fi înştiinţat de plecarea navei atunci când farul îşi va trimite în noapte primele sale raze.

În ultimele săptămâni, câte unul din bandă observa ce se petrece, de pe vreo înălţime de unde se putea vedea turnul, de la o distanţă de şapte-opt mile, cu ordinul de a se întoarce imediat când se va aprinde lumina farului pentru întâia dată.

Careante fu acela care în noaptea de 9 spre 10 decembrie aduse această veste la capul San-Bartolome.

— Da, exclamă el, găsindu-l pe Kongre în cavernă, diavolul a aprins în sfârşit lumina acestui far, pe care tot diavolul o va stinge.

— Nu vom avea nevoie de el! răspunse Kongre, a cărui mână se întinse ameninţător spre est.

După câteva zile, la începutul săptămânii următoare, vânând pe lângă portul Parry, Careante se întâmplă să nimerească o lamă. Se ştie că animalul îi scăpă şi veni să se prăbuşească acolo unde-l văzuse Moriz, pe râpa de lângă pădurea de fagi. Din acea zi, Vasquez şi echipa sa, dându-şi seama că nu mai sunt singurii locuitori ai insulei, începură să supravegheze mai atent împrejurimile golfului Elgor.

Sosise deci momentul când Kongre avea să părăsească capul San-Bartolome, pentru a se întoarce la capul San-Juan. Bandiţii hotărâră să lase materialele lor în cavernă. Vor lua cu ei numai alimente pentru drumul de trei-patru zile ce-l aveau de făcut, socotind că se vor aproviziona din depozitele farului. Era 22 decembrie. Plecând în zori şi urmând o potecă ştiută doar de ei, puteau străbate în prima zi o treime de distanţă. La sfârşitul acestei etape, în timpul căreia parcurgeau zece mile de teren muntos, halta avea să se facă la adăpostul copacilor sau într-o văgăună oarecare.

După haltă, a doua zi, înainte de răsăritul soarelui, Kongre va începe a doua etapă aproape la fel cu cea dintâi, apoi,

după încă o zi de mers, va ajunge la golful Elgor în a treia seară.

Kongre credea că în serviciul farului fuseseră lăsaţi numai doi oameni, pe când în realitate erau trei. Dar nu avea nici o importanţă. Vasquez, Moriz şi Felipe nu se vor putea împotrivi bandei, neavând nici o bănuială că răufăcătorii se află în apropierea incintei. Doi vor fi ucişi în locuinţă şi al treilea va fi răpus cu uşurinţă în camera de cart. Kongre va deveni astfel stăpânul farului. Va avea apoi tot timpul să aducă materialele de la capul San-Bartolome şi să le depoziteze din nou în grota din golful Elgor.

Acesta era planul întocmit de temutul bandit. Nu se îndoia că va reuşi pe deplin. Dar şansa îl va favoriza oare după aceea? Iată ce nu mai era atât de sigur. În adevăr, lucrurile nu mai depindeau de el. Va trebui ca o navă să ancoreze în golful Elgor. E adevărat că acest popas va fi cunoscut de navigatori după călătoria lui Santa-Fe. Deci se putea foarte bine ca o navă de tonaj mijlociu să prefere să se refugieze în golful luminat de far decât să străbată prin strâmtoare, sau ocolind pe la sud insula, o mare dezlănţuită. Kongre se hotărâse ca, într-un asemenea caz, să pună mâna pe nava care-i dădea posibilitatea atât de mult aşteptată, să fugă în Pacific, scăpând de pedeapsa pentru crimele săvârşite. Dar trebuia ca totul să se petreacă înainte de întoarcerea canonierei pentru schimbarea paznicilor. Dacă nu ar fi putut părăsi insula în timp util, Kongre şi ai lui trebuiau să se întoarcă la capul San-Bartolome. Şi atunci nu va mai fi acelaşi lucru. Când comandantul Lafayate va afla de dispariţia celor trei paznici ai farului, nu va avea nici o îndoială că au fost victimele unei răpiri sau ale unui asasinat. Se vor întreprinde cercetări şi canoniera nu va pleca decât după ce îi va căuta de la un capăt la altul al insulei. Cum ar putea atunci banda să scape de această urmărire şi cum va putea supravieţui dacă situaţia s-ar prelungi? În caz de nevoie, guvernul argentinian va trimite neîndoielnic şi alte nave. Şi chiar dacă ar reuşi Kongre să

pună mâna pe o ambarcaţiune a friegienilor – şansă puţin probabilă – strâmtoarea va fi supravegheată în aşa fel, încât nu va mai putea s-o traverseze pentru a se refugia în Ţara de Foc. Îi va ajuta oare norocul pe bandiţi să poată părăsi insula la timp?

În seara zilei de 22, Kongre şi Carcante se plimbau discutând la extremitatea capului San-Bartolome şi, după obiceiul marinarilor, scrutau cerul şi marea. Carcante zise:

— E deci stabilit că vom lăsa tot materialul la capul San-Bartolome?

— Da, răspunse Kongre. Va fi mai uşor să-l ridicăm mai târziu… când vom fi stăpâni acolo… şi când…

Nu apucă să termine. Cu ochii îndreptaţi spre largul mării, se opri şi zise:

— Carcante… priveşte acolo… în dreptul capului… Carcante privi marea în direcţia indicată.

— Ah, făcu el, dacă nu mă înşel, este o navă…!

— Care vrea să ajungă la insulă, spuse Kongre, şi se ţine aproape de coastă, căci are vântul din faţă.

În adevăr, o navă, cu toate pânzele întinse, manevra la vreo două mile de capul San-Bartolome.

Cu toate că avea vântul din faţă, nava înainta puţin câte puţin şi, în caz că voia să treacă prin strâmtoare, avea să intre în ea înainte de a se întuneca.

— E o goeletă, zise Carcante.

— Da… o goeletă de 150-200 tone, răspunse Kongre, Nu încăpea îndoială că goeletă voia mai degrabă să treacă prin strâmtoare decât să o ia pe la capul San-Bartolome. Totul era dacă va ajunge în apropierea lui înainte să se lase întunericul. Cu vântul care sufla, nu risca să fie aruncată de curent pe recife?

Toată banda se strânse la extremitatea capului.

Nu era pentru prima oară, de când se aflau aici, ca o navă să apară la o distanţă atât de mică de insulă. Se ştie că, în asemenea împrejurări, jefuitorii căutau s-o atragă în

dreptul stâncilor, prin focuri amăgitoare. Şi de data aceasta cineva propuse să se recurgă la acest mijloc.

— Nu, răspunse Kongre, nu trebuie ca această goeletă să se sfărâme. Să încercăm să punem mâna pe ea… Vântul şi curentul îi sunt potrivnice… Noaptea va fi neagră. Va fi imposibil să pătrundă în strâmtoare. Mâine ea va mai fi în dreptul capului şi vom vedea ce vom face…

O oră mai târziu, nava dispăru în beznă fără ca vreo lumină să arate prezenţa sa în larg.

În timpul nopţii, vântul se schimbă şi începu să bată dinspre sud-vest. A doua zi în zori, când Kongre şi însoţitorii săi ieşiră pe ţărm, zăriră goeletă eşuată pe recifele capului San-Bartolome.

CAPITOLUL V.

GOELETA MAULE.

Kongre cunoştea ca nimeni altul meseria de marinar. Dacă a avut vreodată comanda unei corăbii, se punea întrebarea – ce fel de navă şi în ce mări? Singur Carcante, marinar ca şi dânsul, altădată secundul său în cursul acestei vieţi rătăcitoare dusă pe Insula Statelor, ar fi putut s-o spună. Dar nu o spunea.

Desigur că nu era calomnie să arunci în faţă celor doi ticăloşi numele de pirat. Această viaţă de criminali trebuie c-au dus-o şi în insulele Solomon sau în Noile Hebride, unde navele mai erau atacate destul de des la acea dată. Şi fără îndoială că, după ce scăpaseră de expediţiile Angliei, Franţei şi Americii în aceste părţi ale oceanului Pacific, ei s-au refugiat în arhipelagul Magellan, apoi pe Insula Statelor, unde au devenit jefuitori de epave.

Cinci sau şase din însoţitorii lui Kongre şi Carcante fuseseră şi ei pescari sau marinari ai flotei comerciale, şi deci erau obişnuiţi cu marea. Cât despre fuegieni, ei vor putea completa echipajul dacă banda va reuşi să pună mâna pe goeletă. Această goeletă, după cum arătau coca şi arborada, n-avea mai mult de 150-160 de tone. O rafală din vest o împinsese în cursul nopţii pe un banc de nisip

presărat cu roci, pe care s-ar fi putut sfărâma. Dar coca părea că nu fusese avariată. Înclinată la babord, cu etrava întoarsă oblic spre uscat, stătea cu tribordul către larg. În această poziţie se vedea toată puntea. Arborada era intactă, de asemenea şi velele strânse pe jumătate, afară de cele mici care fuseseră strânse complet.

În seara precedentă, când goeletă fusese văzută în dreptul capului San-Bartolome, ea lupta cu un vânt din nord-est destul de puternic şi cu o viteză destul de mică încerca să ajungă la intrarea strâmtorii Lemaire. În momentul când Kongre şi ai săi o pierduseră din ochi din cauza întunericului, vântul avea tendinţa să slăbească şi curând nu mai suflă destul de tare pentru a permite unei nave să înainteze cu viteza obişnuită. Probabil că, târâtă de curenţi în direcţia recifelor, se apropiase prea mult de coastă şi nu mai putuse să-şi reia direcţia spre larg când, în timpul nopţii, vântul îşi schimbă direcţia brusc, cum se-ntâmplă în aceste regiuni. Orientarea vergilor arăta că echipajul făcuse toate eforturile pentru a veni în vânt. Dar fără îndoială că fusese prea târziu, pentru că până la urmă goeletă eşua pe bancul de nisip.

În ceea ce privea pe căpitan şi echipajul său, nu se puteau face decât presupuneri. Dar probabil că, văzându-se împinşi de vânt şi de curenţi spre o coastă periculoasă, plină de recife, au coborât cu barca pe mare, fiind siguri că nava lor se va sfărâma de stânci şi că vor pieri astfel cu toţii. Inspiraţia se dovedi nefericită. Rămânând la bord, căpitanul şi oamenii săi ar fi scăpat teferi. Dar nu mai încăpea îndoială că pieriseră, căci barca se vedea cu chila în sus la două mile distanţă spre nord-est, împinsă de vânt în golful Franklin.

Nu era greu să urce la bordul goeletei cât timp marea mai scădea. Pornind de la capul San-Bartolome, puteai, sărind din stâncă în stâncă, să ajungi până la locul unde eşuase nava, care era la o depărtare de cel mult o jumătate de milă. Acest lucru îl făcură Kongre şi Carcante, însoţiţi de doi

din oamenii lor. Ceilalţi rămaseră pe mal pentru a observa dacă nu se mai zărea vreun supravieţuitor al naufragiului.

Când Kongre şi ai lui ajunseră pe bancul de nisip, goeleta era în întregime pe uscat. Dar cum apa trebuia să urce cu şapte-opt picioare la următoarea maree, nu încăpea nici o îndoială că nava va putea pluti din nou dacă fundul ei nu era avariat. Kongre nu se înşelase când evaluase nava ca având 160 de tone. Făcând înconjurul ei, văzu partea din spate pe care sta scris: Maule, Valparaiso. Goeleta care eşuase pe Insula Statelor în noaptea de 22 spre 23 decembrie era deci o navă chiliana.

— Asta-i tocmai ce ne trebuie, zise Carcante.

— Dacă goeleta n-are o spărtură în cocă, îşi dădu cu părerea unul din bandiţi.

— O spărtură sau orice altă avarie se repară, se mulţumi să răspundă Kongre.

Merse apoi să cerceteze carena. Bordajul părea că nu avusese de suferit. Etrava puţin îngropată în nisip era parcă neatinsă, iar cârma se afla la locul ei. Cât despre partea de cocă culcată pe nisip, neputând fi cercetată din exterior, nu se cunoştea starea ei. După două ore de plutire pe mare, Kongre va şti la ce să se aştepte.

— La bord! spuse el.

Dacă înclinarea navei făcea uşoară îmbarcarea prin babord, ea nu permitea însă mersul pe punte. Trebuia să te târăşti urcând de-a lungul parapetului. Kongre şi ceilalţi îl trecură, sprijinindu-se de şartul catargului mare.

Zdruncinătura din timpul eşuării nu fusese prea puternică şi, în afară de câteva obiecte neamarate, totul era la locul său. Goeleta nu avea forme prea fine, coca ei era destul de plată şi, ca urmare, nu era prea înclinată şi era sigur că se va ridica singură în timpul fluxului, dacă în urma vreunei avarii nu se va umple cu apă.

Prima grijă a lui Kongre fu să se strecoare până la comandă, a cărei uşă o deschise cu oarecare greutate. Găsi cabina căpitanului. Intră sprijinindu-se de pereţi, luă

hârtiile de bord din sertarul unui dulap şi se întoarse pe punte unde îl aştepta Carcante.

Amândoi examinară jurnalul de bord şi aflară următoarele: Goeleta Maule din Valparaiso, Chile, având 157 de tone, căpitan Pailha, cu şase oameni echipaj, plecase cu lest la 23 noiembrie, cu destinaţia insulele Falkland. După ce trecuse cu bine capul Horn, Maule se pregătea să intre în strâmtoarea Lemaire, când eşua pe recifele Insulei Statelor. Nici căpitanul Pailha şi nici vreunul din oamenii echipajului n-au scăpat din naufragiu, căci, dacă vreunul din ei ar fi supravieţuit, trebuia să se fi salvat pe capul San-Bartolome. Dar, deşi de două ore se făcuse ziuă, nimeni nu apăruse până acum.

După cum se vede, goeleta nu avea nici o încărcătură, deoarece plecase spre Maluine cu lest la bord. Dar esenţial pentru Kongre era să aibă la dispoziţie o navă pentru a părăsi insula, cu stocul de pradă, şi va avea această navă dacă reuşea s-o pună pe Maule pe linia de plutire.

Ar fi trebuit să deplaseze lestul ca să poată examina interiorul calei. Lestul se compunea din fier vechi, aruncat grămadă. Pentru a-l scoate, se cerea un anumit timp şi goeleta ar fi fost prea expusă dacă vântul s-ar fi înteţit din larg. Era mai bine dacă putea fi mişcată de pe bancul de nisip la ora fluxului. El nu va întârzia şi în puţin timp marea va urca.

Kongre îi spuse lui Carcante:

— Vom pregăti totul pentru a mişca nava de îndată ce va avea destulă apă sub chilă. E posibil să nu aibă o avarie mare şi să nu intre multă apă.

— Vom şti în curând, răspunse Carcante, căci marea începe să urce; apoi ce vom face, Kongre?

— Vom scoate nava în afara recifelor şi o vom duce de-a lungul istmului până la golfuleţul Pinguinilor, în faţa cavernelor. Acolo nu va atinge fundul nici la mareea cea mai joasă, căci nu calcă mai mult de şase picioare.

— Şi apoi? întrebă Carcante.

— Vom îmbarca tot ce am adus din golful Elgor…
— Şi mai departe?… zise Carcante.
— Vom vedea, răspunse Kongre.

Începură să lucreze în aşa fel ca să nu piardă următoarea maree, ceea ce ar fi întârziat cu 12 ore recuperarea goeletei. Trebuia cu orice preţ să fie ancorată în golfuleţ înainte de prânz. Acolo va fi pe linia de plutire şi în relativă siguranţă, dacă timpul se menţinea frumos.

În primul rând Kongre, ajutat de tovarăşii săi, ridică ancora din tribord care fu fixată în afara bancului de nisip, întinzându-se lanţul pe toată lungimea lui. În felul acesta, îndată ce chila va pluti deasupra nisipului, va fi posibil ca goeleta să fie trasă până la locul unde apa e adâncă. Înainte ca mareea să scadă, se va putea ajunge la golfuleţ, şi după-amiază se va putea examina cala.

Aceste măsuri luate fără şovăire au fost puse în aplicare până în momentul când începu fluxul. Bancul de nisip avea să fie acoperit în curând de apă.

Apoi Kongre, Carcante şi şase oameni urcară la bord, pe când ceilalţi se îndreptară spre ţărm. Acum trebuia aşteptat, nu era altceva de făcut.

De multe ori vântul se înteţeşte odată cu fluxul, bătând din larg, şi acest lucru era de temut, căci goeleta ar fi putut să se-mpotmolească mai adânc în bancul de nisip. Cum ea se găsea aproape de mal, mareea n-ar mai fi fost suficientă pentru a o degaja, dacă ar mai fi fost împinsă spre uscat chiar cu numai o jumătate de cablu.

Dar se părea că împrejurările favorizau planurile lui Kongre. Vântul bătea acum spre sud, astfel că el ajută la degajarea navei.

Kongre şi oamenii săi erau la prova, care trebuia să plutească mai curând decât pupa. Cum se putea spera pe drept cuvânt, goeleta putea să se rotească pe chilă şi n-ar mai fi fost nevoie decât să virezi cabestanul ancorei pentru a abate etrava spre larg; apoi, trasă de lanţul lung de aproape 160 de metri, nava ar fi ajuns în elementul ei. Între

timp, marea urca încetul cu încetul. Anumite zvâcniri indicau că nava simţea acţiunea mareei. Fluxul venea cu valuri mari dar domoale, niciunul nu se spărgea în larg. Kongre nu şi-ar fi putut dori împrejurări mai fericite. Deşi era acum sigur că va degaja goeleta, punând-o apoi în siguranţă într-unui din adânciturile golfului Franklin, o eventualitate îl mai îngrijora. Oare coca lui Maule nu fusese găurită la babord, în partea care se aflase îngropată în bancul de nisip şi care nu putuse fi cercetată? Dacă avea acolo o spărtură, n-ar fi avut suficient timp s-o găsească sub lest şi s-o astupe. Atunci goeleta n-ar putea să se ridice, cala s-ar umple cu apă şi ar fi nevoiţi s-o abandoneze, iar prima furtună ar distruge-o.

Aceasta este marea lor grijă. E lesne de înţeles cu câtă nerăbdare urmăreau bandiţii creşterea fluxului. Dacă vreo bucată din bordaj era desfăcută sau călăfătuirea distrusă, apa nu va întârzia să năvălească în cală şi Maule nu se va putea ridica din nisip.

Dar încetul cu încetul spiritele se potoliră. Marea creştea. Cu fiecare moment, coca intra tot mai mult în apa care urca în jurul navei, fără a pătrunde în interior. Câteva zguduituri arătară că era intactă şi puntea îşi recăpăta orizontalitatea normală.

— Nici o gaură de apă! Nici o gaură! exclamă Carcante.

— Atenţie la cabestan! comandă Kongre.

Manivelele erau gata. Oamenii nu aşteptau decât un ordin ca să le manevreze. Kongre, aplecat peste copastie, urmărea cum apa urca încontinuu, de două ore şi jumătate. Etrava începea să se urnească din loc şi partea dinainte a chilei nu mai atingea nisipul. Dar etamboul rămânea încă înfundat în nisip şi cârma nu se mişca liberă. Va mai trebui o jumătate de oră ca şi partea dinapoi a navei să fie degajată.

Kongre vru atunci să grăbească operaţia de ridicare şi, tot rămânând în prova, strigă:

— Vira!

Manivelele, împinse puternic, nu putură decât să întindă lanţul, dar etrava nu se întoarse spre larg.

— Atenţie! strigă Kongre.

Era de temut în adevăr ca ancora să nu derapeze, şi ar fi fost greu să fie fixată din nou.

Goeleta se ridicase complet şi Carcante, examinând cala, se asigură că nu intrase apa. Aşadar, chiar dacă exista vreo avarie, cel puţin bordajul nu era spart. Se putea deci spera că Maule nu avusese de suferit nimic nici în timpul eşuării, nici în cele 12 ore cât stătuse pe bancul de nisip. În aceste condiţii, staţionarea navei în golfuleţul Pinguinilor nu avea să dureze mult timp. Va fi încărcată în această după-masă şi mâine va putea să navigheze pe mare. De altfel, trebuia profitat de starea vremii. Vântul le era prielnic fie că nava se va îndrepta spre strâmtoarea Lemaire, fie că va merge de-a lungul coastei meridionale a Insulei Statelor, pentru a trece în Atlantic.

La ora nouă mareea trebuia să înceteze şi se ştie că mareele în timpul primului pătrar de lună nu sunt prea puternice. Dar, avându-se în vedere faptul că goeleta nu călca prea mult la apă, se putea spera că va reîncepe să plutească.

În adevăr, puţin după ora opt şi jumătate, pupa începu să se ridice. Maule nu mai suferi nici o avarie, datorită bancului de nisip şi mării calme.

Kongre, după ce examina situaţia, ajunse la concluzia că putea din nou încerca să tragă nava pe lanţul ancorei, spre larg. La ordinul său, oamenii începură să vireze şi, după ce traseră vreo douăzeci de metri de lanţ, prova navei fu în sfârşit îndreptată spre larg. Ancora era bine înfiptă. Ghearele ei intraseră în crăpăturile rocilor şi mai curând s-ar fi rupt decât să se desprindă la tracţiunea cabestanului.

— Haide, băieţi! strigă Kongre.

Şi toată lumea puse umărul, chiar şi Carcante, în timp ce Kongre, aplecat peste balustradă, observa pupa goeletei. Urmară câteva momente de dezamăgire, căci jumătate din

chilă se freca încă de nisip. Kongre şi ceilalţi începură să fie din nou îngrijoraţi. Marea nu va mai urca decât încă douăzeci de minute şi trebuia ca goeleta să fie pusă pe linia de plutire înainte, căci altfel ar rămâne ţintuită până la mareea viitoare. Mareea urma să fie în scădere încă două zile şi nu va începe să crească decât peste patruzeci şi opt de ore.

Sosise momentul să se facă o sforţare supremă.

E lesne de închipuit furia acestor oameni, sau chiar turbarea lor, dacă s-ar fi dovedit neputincioşi.

Să ai sub picioare nava pe care o doreai de atâta vreme, care îţi asigură libertatea şi te scapă de pedeapsă, şi să nu poţi să o smulgi de pe acest banc de nisip…!

Şi înjurăturile, blestemele izbucniră pe când gâfâiau la cabestan, cu teama ca ancora să nu se rupă sau să derapeze! Va trebui atunci să aştepte fluxul de seară, pentru a putea fixa din nou ancora sau pentru a o adăuga pe cea de-a doua. Dar cine putea şti ce o să se mai întâmple sau ce condiţii atmosferice vor fi după 24 de ore!

Şi în adevăr, câţiva nori destul de negri se arătară spre nord-est. E drept că, dacă ar urma să rămână pe loc, situaţia navei nu s-ar înrăutăţi, căci bancul de nisip se găsea adăpostit de faleza înaltă a litoralului. Dar marea nu va deveni furioasă şi valurile nu vor desăvârşi ceea ce eşuarea începuse cu o noapte înainte?

Şi apoi, aceste vânturi de nord-est, chiar dacă sunt mai domoale, nu vor ajuta trecerea prin strâmtoare. În loc să aibă vântul plin în vele, Maule va fi forţat să navigheze cu vânt de bulină câteva zile şi, când e vorba de navigaţie, o întârziere poate avea consecinţe foarte grave.

Marea era acum liniştită şi în câteva minute refluxul se va face simţit. Bancul de nisip era încă acoperit. Câteva vârfuri de recife începeau să se arate, totuşi. Extremitatea capului San-Bartoiome nu se mai vedea şi pe plajă apăreau ultimele bălţoace în urma mareei care scădea.

Era evident că marea începea să se retragă încet şi că stâncile vor începe în curând să apară în jurul bancului de nisip.

Atunci se auziră noi înjurături. Oamenii, istoviţi, gâfâind, erau gata să se dea bătuţi, socotind că nu mai puteau reuşi. Kongre sări la ei, cu ochii scoşi din orbite, spumegând de furie. Apucând un topor, ameninţa să-l lovească pe primul care şi-ar părăsi postul şi toţi ştiau foarte bine că nu va şovăi să o facă.

Se apucară, aşadar, din nou de lucru la manivele şi eforturile lor întinseră lanţul aproape să se rupă, strivind căptuşeala de aramă a nării ancorei.

În fine se auzi un zgomot. Piedica de siguranţă a cabestanului intrase în locaşul său. Goeleta făcuse o mică mişcare către larg. Echea cârmei redeveni mobilă, indicând că aceasta se degajă încetul cu încetul din nisip.

— Ura! Ura! strigară oamenii, simţind că nava se eliberează. Chila alunecase pe nisip. Rotirea cabestanului se acceleră şi în câteva minute, trasă de ancoră, goeleta sfârşi prin a pluti în afara bancului.

Imediat Kongre se repezi la timonă, lanţul slăbi, ancora derapă şi fu ridicată la post. Nu mai trebuia decât să treacă printre recife pentru a intra în golful Franklin.

Kongre puse să se ridice focul mare care era suficient pentru mersul navei. Marea o înconjura din toate părţile. O jumătate de oră după ce ocolise ultimele stânci de-a lungul malului, goeleta ancoră în golfuleţul Pinguinilor, la două mile depărtare de capul San-Bartolome.

CAPITOLUL VI.

ÎN GOLFUL ELGOR.

Operaţiunea de readucere pe linia de plutire reuşise din plin. Dar asta încă nu era totul. Goeleta nu se prea afla în siguranţă în acest adăpost săpat în ţărmul capului San-Bartolome. Era prea expusă la furtunile de nord-vest şi la hula din larg. În sezonul mareelor înalte ale echinoxului, n-ar fi putut rămâne aici nici 24 de ore.

Kongre ştia acest lucru. Aşa că intenţia sa era să părăsească acest adăpost în timpul refluxului de a doua zi, de care voia să se folosească pentru a străbate în parte strâmtoarea Lemaire.

Înainte de asta, trebuia totuşi neapărat să cerceteze în amănunt nava şi să verifice starea interioară a cocii. Cu toate că avea siguranţa că apa nu pătrundea, se putea totuşi ca nu bordajul, ci scheletul să fi suferit din cauza eşuării şi să fie necesare anumite reparaţii în vederea unei călătorii mai lungi.

Kongre puse imediat oamenii să deplaseze lestul care umplea cala până la partea superioară a varangelor. Nu va trebui neapărat descărcat, ceea ce va economisi timp şi muncă, şi mai ales timpul, atât de important în situaţia puţin sigură în care se afla Maule. Mai întâi, fierul vechi din care era format lestul fu transportat în cală dinspre prova spre pupa, pentru a se putea cerceta partea dinainte a bordajului interior. Această cercetare fu făcută în mod minuţios de Kongre şi Carcante, ajutat de un chilian numit Vargas, care lucrase altădată ca dulgher în atelierele de construcţii din Valparaiso şi cunoştea bine această meserie.

Nu se constată nici o avarie în toată partea cuprinsă între etravă şi călcâiul catargului de mizenă. Varangele, coastele şi bordajul erau în stare bună; întărite cu aramă, nu se resimţiseră de şocul produs de eşuarea pe bancul de nisip.

După ce lestul fu apoi împins din nou în faţă, coca fu găsită neatinsă şi de la catargul de mizenă până la catargul mare. Pontilii nu erau îndoiţi sau deformaţi şi scara care ducea spre puntea centru nu fusese deplasată.

Se ocupară apoi de a treia porţiune a calei, de catargul mare până la etambou. Aici găsiră o avarie de oarecare importanţă. Deşi nu exista o spărtură, coastele din babord aveau o adâncitură pe o lungime de un metru şi jumătate. Aceasta probabil se făcuse din cauza izbiturii de un vârf de stâncă, înainte ca goeleta să fi fost împinsă pe bancul de nisip. Dacă bordajul nu cedase complet, dacă umplutura de

cârlţi rămăsese pe loc, ceea ce împiedicase apa să pătrundă în cală, totuşi această avarie prezenta o anumită gravitate şi orice marinar trebuia să ţină seamă de ea.

O reparaţie se impunea deci în momentul când nava trebuia să iasă în larg, în afară de cazul când ar fi fost vorba de o scurtă traversare pe timp frumos. De altfel, mai mult ca sigur că o asemenea reparaţie, ţinea o săptămână întreagă dacă existau materialele şi uneltele necesare.

Când Kongre şi ai lui ştiură despre ce este vorba, blestemele, îndreptăţite de situaţia în care se aflau, urmară uralelor care însoţiseră repunerea pe linia de plutire a navei Maule. Oare goeleta nu le va putea servi la nimic? Oare nu vor putea părăsi Insula Statelor?

Kongre interveni atunci zicând:

— Avaria este în adevăr gravă… în starea actuală nu putem să ne încredem în Maule, care pe timp de furtună ar risca să se spargă… sunt de parcurs sute de mile înainte de a ajunge în insulele Pacificului! Ar însemna să riscăm să ne scufundăm pe drum. Dar această avarie se poate repara şi o vom repara.

— Unde? întrebă unul din chilieni, care nu-şi ascundea îngrijorarea.

— Nu aici, în orice caz, spuse un alt bandit.

— Nu, răspunse hotărât Kongre. în golful Elgor.

În adevăr goeleta putea să străbată distanţa până la golf în 48 de ore. Nu aveau decât să navigheze de-a lungul litoralului insulei, pe la sud sau pe la nord. În grota unde se afla toată prada, dulgherul va avea la dispoziţie lemnul şi uneltele necesare acestei reparaţii. Chiar dacă era nevoie de 15 zile, de trei săptămâni, Maule va putea aştepta. Timpul bun trebuia să mai dureze cel puţin două luni şi în felul acesta Kongre şi banda sa vor putea să părăsească Insula Statelor la bordul unei nave care, odată reparaţiile făcute, oferea toate garanţiile de securitate. În plus, Kongre avusese întotdeauna intenţia să rămână câtva timp în golful Elgor după ce va părăsi capul San-Bartolome. N-ar fi vrut

cu nici un preţ să piardă obiectele de tot felul lăsate în grotă, când lucrările farului îl obligaseră să se refugieze în celălalt capăt al insulei. Astfel planurile sale nu vor fi modificate şi doar oprirea în golf va fi mai îndelungată.

Din nou încrezători în soarta lor, bandiţii făcură pregătirile necesare pentru ca nava să plece a doua zi, în timpul mareei înalte.

Cât despre prezenţa paznicilor farului, ea nu-i neliniştea pe piraţi, în câteva cuvinte, Kongre arătă ce soartă le pregătea.

— Înainte de sosirea goeletei, îi zise el lui Carcante între patru ochi, eram decis să pun stăpânire pe baia Elgor. Intenţiile mele nu s-au schimbat. Numai că, în loc să ajung neobservat acolo, prin insulă, vom ajunge pe calea mării, la vedere. Goeleta va ancora în golfuleţ. Vom fi primiţi fără să stârnim bănuieli şi apoi… Un gest, pe care Carcante îl înţelese, sfârşi gândul lui Kongre. Şi în adevăr, acest ticălos avea toate şansele să reuşească. Doar printr-o minune Vasquez, Moriz şi Felipe puteau să scape de soarta care-i ameninţa.

După-amiaza fu destinată pregătirilor de plecare. Kongre dădu ordin să se pună la loc lestul şi se ocupă de încărcatul proviziilor, armelor şi a altor obiecte aduse la capul San-Bartolome.

Totul se făcu cu repeziciune. De la plecarea din golful Elgor – adică de mai bine de un an – Kongre şi oamenii săi se hrăniseră îndeosebi din rezervele lor şi nu mai rămăsese din ele decât o cantitate foarte mică, pe care o aşezară în cambuză. Cât despre rufe, haine, unelte, obiecte de aur şi argint, ele fură depuse în bucătărie în cazarma echipajului, în magazia de la pupa şi în cala vasului, unde aveau să fie depozitate şi lucrurile aflate în caverna din dreptul golfului.

Pe scurt, se munci în aşa fel încât, la ora patru după-masă, toată încărcătura era la bord. Goeleta putea pleca imediat, dar Kongre se feri să navigheze noaptea de-a lungul unui litoral plin de recife. Nu ştia nici dacă va trece prin

strâmtoarea Lemaire, pentru a ajunge în dreptul capului San-Juan. Aceasta depindea de direcţia vântului. Da, va trece, dacă va bate din sud, şi nu va trece dacă va bate din nord, cu tendinţa de a se înteţi. Atunci era mai bine să înconjoare insula pe la sud, ceea ce ar face ca goeleta să fie apărată de coastă. În plus, oricare ar fi drumul ales, această traversare – după părerea lui – nu trebuia să dureze mai mult de vreo treizeci de ore, adăugându-se şi oprirea din timpul nopţii. Seara nu aduse nici o schimbare a vremii. Nici urmă de negură la apusul soarelui şi linia orizontului care despărţea cerul de mare era aşa de desluşită, că o rază verde traversă spaţiul când discul soarelui dispăru îndărătul zării.

Se părea deci că noaptea va fi calmă, şi chiar aşa se întâmplă. Cea mai mare parte a oamenilor o petrecură la bord, unii în cazarmă, alţii în cală. Kongre ocupa cabina căpitanului Pailha, la dreapta, şi Carcante pe cea a secundului, în stânga careului.

La prima oră a dimineţii, Kongre ajunse cu o barca la mal şi, în dreptul capului San-Bartolome, se urcă printr-o viroagă, pe coama falezei.

De la această înălţime, privirea sa putea cuprinde marea pe o vastă întindere. Numai spre est câmpul vizual era închis din cauza şirului de munţi care se ridicau între capul San-Antonio şi capul Kempe.

Marea, calmă în regiunea din sud, era destul de agitată la intrarea în strâmtoare, pentru că vântul devenea mai tare şi mai rece.

În rest nu se vedea în larg nici o pânză sau urmă de fum şi goeleta nu va întâlni cu siguranţă nici o navă în scurta traversare până la capul San-Juan.

Kongre se hotărî imediat. Fiindu-i teamă că vine furtuna şi nevrând să supună goeleta la mari eforturi, expunând-o hulei din strâmtoare, totdeauna puternică în timpul refluxului, se decise să facă drumul de-a lungul coastei meridionale a insulei şi să ajungă la baia Elgor, trecând pe

la capurile Kempe, Webster, Several şi Diegos. Pe la sud sau pe la nord, distanţa era aproape aceeaşi.

Kongre coborî, reveni pe mal, apoi plecă spre grotă, unde constată că nici un obiect nu fusese uitat. Nimic nu va da în vJleag, deci, prezenţa unui grup de oameni la capătul de vest al Insulei Statelor.

Se făcuse ceva mai mult de ora şapte. Refluxul care începea va ajuta la ieşirea din golfuleţ.

Ridicară ancora, ridicară vela trincă şi focul, suficiente să scoată goeleta din zona bancurilor de nisip, cu briza care bătea din nord-est.

Kongre ţinea timona în timp ce Carcante veghea în prova. Zece minute fură destul pentru a degaja nava dintre grămezile de recife şi goeleta începu să simtă, puţin ruliul mării.

Din ordinul lui Kongre, Carcante desfăşură mizena şi brigantina, care înseamnă la o goeleta vela cea mare, apoi ridică vela gabie. Cu velele întinse, Maule o porni în larg spre sud-vest, pentru a trece de capul San-Bartolome.

După o jumătate de oră, Maule ocolise stâncile. Întoarse apoi mult şi luă direcţia spre est, în aşa fel încât să aibă vântul cât mai din spate. Vântul îi era favorabil la adăpostul coastei meridionale a insulei, de care nava nu se îndepărta la mai mult de trei mile.

Între timp, Kongre şi Carcante putură să constate că această navă uşoară se comportă bine la toate vitezele. Desigur că vara nu era nici un pericol să te aventurezi cu ea în apele Pacificului, după ce-ai lăsat în urmă ultimele insule ale arhipelagului Magellan.

Kongre ar fi putut să ajungă la intrarea băii Elgor în aceeaşi seară, dar preferă să se oprească într-un punct oarecare al litoralului, înainte de apusul soarelui. Nu forţă deci velele, se sluji numai de o parte din ele şi se mulţumi cu o viteză de cinci-şase mile pe oră.

În această primă zi, Maule nu întâlni nici o altă navă şi când se lăsă noaptea, se opri la est de capul Webster, după

ce făcuse cam o jumătate de drum. Aici se îngrămădeau stânci uriaşe şi se vedeau cele mai înalte maluri ale insulei. Goeleta ancoră la un cablu de mal, într-o adâncitură adăpostită de o limbă de pământ; o navă nu putea fi mai bine aşezată înăuntrul unui port şi chiar al unui bazin portuar. Desigur că dacă vântul începea să bată din spre sud, Maule ar fi fost foarte expus în acest loc, unde marea, când se umflă în timpul furtunilor polare, este tot aşa de agitată ca la capul Horn.

Dar vremea rămânea frumoasă, vântul bătea de la nord-est şi norocul continua să favorizeze planurile lui Kongre şi ale oamenilor săi!

Noaptea de 25 spre 26 decembrie fu una dintre cele mai liniştite. Vântul, care încetase către ora zece seara, începu din nou să sufle dis-de-dimineaţă, pe la ora 4.

La prima licărire a zorilor, Kongre luă măsuri de plecare. Se întinseră velele care fuseseră strânse în timpul nopţii. Cabestanul readuse ancora la post şi goeleta se puse în mişcare.

Capul Webster se prelungeşte în mare cu patru-cinci mile de la nord spre sud. Goeleta trebuia deci să urce pentru a ajunge la coasta care merge spre est şi care până la capul Several, are o lungime de aproape douăzeci de mile.

Maule îşi reluă drumul în aceleaşi condiţii ca în ziua precedentă îndată ce ajunse lângă litoral, unde regăsi aceleaşi ape liniştite la adăpostul malurilor înalte.

Ce coastă îngrozitoare! Şi mai înfricoşătoare chiar decât cea din strâmtoare! O îngrămădire de blocuri imense într-un echilibru nesigur, multe din ele umplând plajele până la distanţa acoperită de maree – enormă întindere de recife negre, care nu lăsau nici un loc liber între ele nu numai pentru o navă de mic tonaj, dar nici măcar pentru ca o simplă barcă să poată acosta.

Goeleta mergea cu jumătate din vele, la vreo trei mile de litoral. Kongre, necunoscând această coastă, se temea, pe drept cuvânt, să se apropie prea tare. Pe de altă parte,

nevrând să solicite prea mult goeleta, o menţinea în apele liniştite pe care nu le putea întâlni mai în larg.

Pe la ora zece, ajuns în dreptul intrării golfului Blossom, nu mai putu să evite complet hula. Vântul bătând spre golful care intra adânc în insulă, ridica valuri mari pe care Maule le primea în coastă, gemând. Kongre menţinu viteza pentru a depăşi capul care limitează golful spre est, apoi, acest punct odată trecut, strânse vântul la maximum şi cu murele la babord se îndreptă în larg.

Kongre apucase el însuşi timona şi, cu velele întinse, căuta să se slujească de vânt cât mai mult. Abia pe la patru după-masă socoti că urcase în vânt destul pentru ca să-şi atingă ţinta în linie dreaptă. Manevrând apoi pentru a avea vântul cât mai în spate, schimbă murele şi luă direcţia spre golful Elgor, lăsând în acel moment în urmă capul Several, la patru mile spre nord-est. De la această distanţă coasta se putea vedea toată, până la capul San-Juan.

În acelaşi timp, în spatele capului Diegos apărea turnul Farului de la Capătul Lumii, pe care Kongre îl vedea pentru prima oară. Cu luneta găsită în cabina căpitanului Pailha, putu chiar să-l zărească pe unul din paznici care, de pe galerie, cerceta marea. Soarele mai trebuia să rămână trei ore deasupra orizontului şi fără îndoială că goeleta va putea ancora înainte de căderea nopţii.

Era sigur că nava fusese reperată de paznici şi că sosirea sa în apele Insulei Statelor era semnalată. Atâta timp cât Vasquez şi camarazii săi îl văzuseră îndreptându-se spre larg, putuseră crede că nava mergea spre Maluine. Dar de când venea cu vântul din tribord, nu mai aveau probabil nici o îndoială că voia să intre în golf.

Puţin îi păsa de altfel lui Kongre că Maule fusese zărită şi nici că se bănuia că va ancora aici. Aceasta nu schimba cu nimic planurile sale.

Spre satisfacţia lui, ultima parte a călătoriei se făcea în condiţii favorabile. Vântul bătea ceva mai tare din est. Cu

velele braţate la maximum, goeleta nu mai trebuia să înfrunte valurile cele mari pentru a trece de capul Diegos.

Împrejurarea era cât se poate de fericită, căci coca, în starea în care era, nu ar fi suportat diverse manevre care puteau s-o şubrezească, ba chiar să-i facă vreo spărtură înainte de a fi intrat în golf.

Aşa se şi întâmplă. Când Maule era la vreo două mile de golf, unul din oamenii echipajului, ducându-se în cală, urcă înapoi strigând că apa pătrundea printr-o crăpătură în bordaj.

Era exact în locul unde coca cedase la ciocnirea cu o stâncă. Dacă bordajul rezistase până aici, crăpase acum pe o întindere de câteva degete. De fapt, avaria nu avea mare importanţă. Deplasând lestul, Vargas reuşi să astupe fără mare greutate crăpătura cu nişte câlţi. Dar bineînţeles că mai târziu era necesară o reparaţie făcută cu grijă, în starea în care rămăsese după eşuarea de la capul San-Bartolome, goeleta nu avea nici o şansă să înfrunte apele Pacificului.

Era ora şase când Maule apăru la o milă şi jumătate de gura Căii Elgor. Kongre dădu ordin să se strângă velele superioare de care nu mai avea nevoie. Fură lăsate numai gabierul, focul mare şi brigantina. Cu aceste vele, Maule va ajunge fără greutate să ancoreze în golfuleţul din fundul băii Elgor, sub comanda lui Kongre care cunoştea perfect drumul şi care ar fi putut sluji ca pilot şi altor vase.

De altfel, la ora şase jumătate seara se proiectă pe apă un fascicol de raze luminoase. Se aprinsese farul şi prima navă căreia avea să-i lumineze calea prin acest golf era o goeletă chiliana, căzută în mâinile unei bande de piraţi.

Era aproape şapte şi soarele tocmai scăpata după înălţimile Insulei Statelor – când Maule lăsa la tribord capul San-Juan. Golful se deschidea în faţa sa. Kongre intră cu vântul din pupa.

Kongre şi Carcante, trecând în dreptul cavernelor, constataseră că intrările lor nu fuseseră descoperite, căci

mai erau astupate cu pietre şi cu o perdea de mărăcini. Nimic deci nu trădase prezenţa lor pe această parte a insulei şi vor găsi prada la locul ei, aşa cum o lăsaseră.

— Totul merge bine, zise Carcante către Kongre, în spatele căruia se afla.

— Şi în curând va merge şi mai bine! răspunse Kongre.

După douăzeci de minute, Maule ar fi ajuns la locul unde trebuia să ancoreze.

În acest moment nava fu «interceptată» de doi oameni care tocmai coborâseră de pe terasă pe faleză.

Erau Felipe şi Moriz. Ei pregătiră şalupa pentru a urca la bordul goeletei. Vasquez era de serviciu în camera de cart.

Când goeleta ajunse în mijlocul golfului, brigantina şi gabierul fuseseră strânse şi Maule nu mai avea altă velă întinsă decât focul mare, pe care Carcante o cobora.

În momentul când aruncară ancora, Moriz şi Felipe săriră pe puntea navei.

La ordinul lui Kongre, primul fu izbit cu toporul în cap şi căzu. în acelaşi timp, două focuri de revolver doborâră pe Felipe lângă camaradul său. Amândoi muriră pe loc. Printr-una din ferestrele camerei de cart, Vasquez auzi focurile de armă şi văzu cum sunt ucişi camarazii săi.

Aceeaşi soartă îl aştepta şi pe el dacă îl prindeau bandiţii. De la aceşti asasini nu te puteai aştepta la milă. Sărmanul Felipe, sărmanul Moriz, el nu avusese ce face pentru a-i salva şi rămăsese acolo sus, înspăimânat de această crimă oribilă, săvârşită în câteva clipe!

După primul moment de uimire, îşi recapătă sângele rece şi examina repede situaţia. Trebuia să nu cadă cu nici un preţ în mâinile acestor ticăloşi. Poate că nu ştiau de existenţa lui, dar era de presupus că, manevra de ancorare odată terminată, mai mulţi dintre ei se vor gândi să urce în far cu scopul de a-i stinge luminile şi de a împiedica astfel intrarea altor nave în golf, cel puţin până a doua zi dimineaţă.

Fără întârziere, Vasquez părăsi camera de cart şi se repezi pe scările ce duceau la locuinţa de jos.

Nu era nici un moment de pierdut. Se şi auzea zgomotul şalupei depărtându-se de goeletă şi aducând câţiva oameni din echipaj care să debarce pe ţărm.

Vasquez luă două revolvere pe care şi le puse la brâu, băgă câteva provizii într-un sac pe care-l luă în spate şi apoi ieşi din dormitor, coborî repede panta incintei şi, fără a fi fost văzut, dispăru în întuneric.

CAPITOLUL VII.

GROTA.

Ce noapte groaznică va petrece nenorocitul de Vasquez şi în ce situaţie jalnică se găsea! Camarazii săi fuseseră masacraţi, apoi aruncaţi peste bord şi cadavrele lor erau acum târâte în larg de reflux! Nu se gândea că şi el ar fi avut aceeaşi soartă dacă nu era de pază la far. Se gândea numai la camarazii pe care-i pierduse. «Sărmanul Moriz, sărmanul Felipe, îşi spunea, s-au dus să-şi ofere serviciile lor acelor ticăloşi, cu toată încrederea, şi li s-a răspuns cu focuri de revolver! Nu-i voi mai vedea, iar ei nu-şi vor mai vedea ţara şi familia! Şi soţia lui Moriz… care-l aştepta peste două luni… când va afla de moartea lui…!».

Vasquez era zdrobit. Simţea o dragoste sinceră pentru cei doi paznici, el, şeful lor… îi cunoştea de mulţi ani!… La sfaturile lui ceruseră să fie luaţi la far… Şi acum rămăsese singur!… Singur!

Dar de unde oare venea această goeletă şi ce fel de echipaj de bandiţi avea la bordul său? Sub ce pavilion mergea şi de ce se oprise în golful Elgor?… O cunoşteau?… Şi ce veniseră să facă aici?… De ce nici nu debarcaseră bine că şi stinseseră farul? Voiau deci să împiedice ca vreo navă să-i urmărească în golf?… Aceste întrebări se perindau prin mintea lui Vasquez, fără să le poată găsi vreun răspuns.

Nici nu se gândea la primejdia care-l pândea. Cu toate acestea, răufăcătorii îşi vor da seama în curând că dormitorul trebuia să fi fost ocupat de trei paznici… Vor

începe atunci să-l caute pe al treilea! Şi nu vor reuşi în cele din urmă să-l descopere?

Din locul unde se refugiase pe malul golfului, la mai puţin de 200 de paşi de ancoraj, Vasquez vedea mişcându-se lumina felinarelor, când la bordul goeletei, când pe terasa farului sau prin ferestrele dormitorului. Asculta cum se strigau acei oameni cu voce tare în limba lor maternă. Erau oare compatrioţi, chilieni, peruvieni, bolivieni sau mexicani, care toţi vorbeau limba spaniolă, sau poate brazilieni?

În fine, pe la ora zece, luminile se stinseră şi nici un zgomot nu mai tulbură liniştea nopţii.

Totuşi, Vasquez nu putea rămâne pe loc. Când se va face ziuă, va fi descoperit. Cum nu putea aştepta nici o milă de la aceşti bandiţi, trebuia să ajungă undeva unde nu aveau să-l găsească. În ce parte să-şi îndrepte paşii? Spre interiorul insulei unde ar fi oarecum în mai mare siguranţă? Sau, dimpotrivă, spre intrarea în golf, în speranţa că va fi luat de vreo navă care ar trece pe lângă ţărm? Dar fie în interior, fie pe litoral, cum va putea să-şi asigure existenţa până în ziua când va veni schimbul? Proviziile sale se vor termina repede, înainte de 48 de ore nu-i va mai rămâne nimic. Cum să-şi mai procure hrană? Nici măcar nu luase o unealtă de pescuit! Şi cum să-şi facă foc, prin ce mijloc? Va fi oare nevoit să se hrănească numai cu scoici?

Energia lui obişnuită îl ajută. Trebuia să ia o hotărâre şi o luă. Aceea de a ajunge pe litoralul capului San-Juan, pentru a-şi petrece noaptea. Când vor veni zorile, va vedea ce mai are de făcut.

Vasquez părăsi deci locul de unde observa goeleta. Nu se mai auzea nici un sunet, nu se mai zărea nici o lumină. Răufăcătorii se ştiau în siguranţă în golf şi probabil că nimeni nu sta de pază la bord.

Vasquez o porni pe malul nordic de-a lungul falezei. Nu mai auzea decât clipocitul mării care se retrăgea şi din când în când strigătul vreunei păsări întârziate care se întorcea la cuibul ei.

Era ora 11 când se opri la extremitatea capului. Acolo, pe mal, nu găsi un alt adăpost decât o adâncitură îngustă, unde rămase până se făcu ziuă.

Înainte ca soarele să lumineze orizontul, Vasquez coborî pe malul mării şi se uită dacă nu vine cineva dinspre far sau dinspre cotitura falezei unde începea capul San-Juan.

Tot litoralul era pustiu pe ambele maluri ale golfului. Nici o ambarcaţiune nu se vedea, cu toate că acum echipajul goeletei avea două la dispoziţia sa barca de pe Maule şi şalupa farului. Nici o navă nu apărea în largul insulei.

Vasquez se gândi cât de periculoasă devenea navigaţia în apropierea Insulei Statelor din cauză că nu mai funcţiona farul. În adevăr, navele din larg nu vor mai putea să-şi dea seama de poziţia lor. Cu credinţa de a găsi luminile farului din fundul băii Elgor, ele se vor îndrepta liniştite către vest şi vor risca să se izbească de această coastă periculoasă, cuprinsă între capul San-Juan şi Capul Several.

— Ticăloşii au stins luminile farului! exclamă Vasquez. Şi cum n-au interes, nu le vor aprinde din nou!

Stingerea farului era în adevăr un fapt foarte grav, de natură să provoace naufragii din care bandiţii să se înfrupte în timpul şederii lor în golf. Nu vor mai avea nevoie, ca altădată, să atragă cu focuri de pe uscat navele, căci acestea, nebănuind nimic, vor veni să găsească farul.

Vasquez, aşezat pe o stâncă, se gândea la tot ce se petrecuse în ajun… Se uita dacă trupurile nefericiţilor săi camarazi nu erau târâte de curenţi… Nu, refluxul îşi desăvârşise opera şi fuseseră înghiţiţi de adâncurile mării.

Situaţia i se înfăţişa în toată realitatea ei înfricoşătoare. Ce putea să facă? Nimic… nimic, în afară de a aştepta întoarcerea canonierei Santa-Fe. Dar mai trebuiau să treacă două luni ca ea să-şi facă apariţia la intrarea băii Elgor. Admiţând că Vasquez n-ar fi fost descoperit înainte, cum va putea el să-şi procure hrana? Un adăpost va găsi întotdeauna în interiorul vreunei grote a falezei şi, de altfel, timpul frumos trebuia să se prelungească cel puţin până la

sosirea schimbului. Dacă nenorocirea s-ar fi întâmplat iarna, Vasquez n-ar fi putut rezista la aceste temperaturi joase care fac ca termometrul să arate 30 până la 40 de grade sub zero. Ar fi murit de frig înainte de a fi murit de foame.

În primul rând Vasquez începu să caute un adăpost. Locuinţa arătase cu siguranţă piraţilor că serviciul la far era încredinţat unui număr de trei paznici. Fără îndoială că vor voi cu orice chip să scape de cel de-al treilea, care fugise, şi nu vor întârzia să-l caute în împrejurimile capului San-Juan.

Vasquez îşi recăpătase întreaga energie. Desperarea nu putuse copleşi mult timp acest caracter atât de călit.

După câteva căutări, găsi în fine o crăpătură îngustă, cu adâncimea de zece picioare şi cu lăţimea de cinci-şase, în apropierea colţului pe care faleza îl făcea cu plaja capului San-Juan. Un nisip moale acoperea solul, care era în afara pericolului de a fi atins de cele mai multe maree şi care era ferit şi de şfichiuirea puternică a vânturilor din larg. Vasquez intră în această văgăună unde puse cele câteva lucruri luate din locuinţa farului, precum şi puţinele provizii din sac. Cât despre apa dulce, un mic râu, alimentat de topirea zăpezilor şi care curgea de la poalele falezei spre golf, îi putea astâmpăra setea. Vasquez îşi potoli foamea cu pesmeţi şi o conservă de carne. când voi să iasă pentru a bea puţină apă, auzi la mică distanţă un zgomot şi se opri. «sunt ei», îşi zise.

Culcându-se în dreptul peretelui, pentru a putea vedea fără a fi văzut, privi în direcţia golfului.

Patru oameni într-o barcă erau duşi de curent. Doi stăteau în faţă. Ceilalţi doi, din care unul ţinea cârma, se aflau în spate. Era barca goeletei şi nu şalupa farului.

«Ce caută aici? se întrebă Vasquez. Mă caută pe mine…?». După modul cum navigase goeleta în golf, era sigur că aceşti ticăloşi cunoşteau bine locurile şi că nu era prima oară când puneau piciorul pe pământul insulei… Desigur,

nu pentru a cerceta coasta veniseră până aici!… «Dacă nu vor să mă prindă pe mine, care este atunci scopul lor?»

Vasquez urmărea oamenii. După părerea lui, acela care era la cârma bărcii, cel mai în vârstă din cei patru, trebuia să fi fost şeful, căpitanul goeletei. N-ar fi putut spune de ce naţionalitate era, dar i se păru, după înfăţişare, că atât el cât şi însoţitorii lui aparţineau rasei spaniole din America de Sud.

În acest moment ambarcaţiunea se găsea aproape de intrarea băii, după ce plutise de-a lungul malului nordic, la o sută de paşi de crăpătura unde se ascundea Vasquez. Paznicul nu o pierdea din ochi.

Şeful făcu un semn şi lopeţile încetară să vâslească. O întoarcere a cârmei, profitând de mersul încetinit al bărcii, o făcu să acosteze la mal.

Cei patru oameni debarcară de îndată, după ce unul din ei înfipse cangea în nisip.

Iată cuvintele care ajunseră la urechile lui Vasquez:

— Aici este?

— Da, caverna este acolo. Douăzeci de paşi înainte de colţul pe care-l face faleza.

— Mare noroc că nu au descoperit-o oamenii de la far!

— Niciunul, din cei care au lucrat 15 luni la construcţia farului!

— Erau prea ocupaţi în interiorul golfului.

— Apoi deschizătura era atât de bine astupată, încât era greu s-o observi.

— Să mergem, zise şeful.

Doi din cei ce-l însoţeau urcară împreună cu dânsul pieziş pe plaja, lată în acest loc de vreo sută de paşi.

Din ascunzişul său, Vasquez le urmărea toate mişcările şi era atent să nu piardă nici un cuvânt. Sub paşii lor, nisipul plin de scoici scârţâia. Dar zgomotul acesta încetă şi Vasquez nu-l mai văzu decât pe omul care se tot învârtea pe lângă ambarcaţiune.

«Au pe-acolo vreo cavernă», îşi zise el.

Vasquez nu se mai îndoia că goeleta a adus o bandă de paraziţi ai mărilor, de piraţi stabiliţi pe Insula Statelor încă înainte de începerea lucrărilor. Să fi ascuns oare în această cavernă prăzile lor?… Şi le vor duce acum la bordul goeletei?

Deodată îi veni gândul că ar trebui să se găsească acolo o rezervă de provizii, de care el ar putea profita. O rază de speranţă îi încălzi sufletul. Îndată ce barca va porni spre locul unde nava ancorase, va ieşi din ascunzătoare, va căuta intrarea în cavernă, unde va găsi cu ce să trăiască până la sosirea canonierei! Şi va avea grijă, dacă avea posibilitatea să supravieţuiască cele câteva săptămâni, să împiedice plecarea de pe insulă a acestor ticăloşi!

Da! Să mai fie pe insulă când Santa-Fe va reveni, şi atunci comandantul Lafayate să facă dreptate!

Dar i se va îndeplini oare dorinţa? Gândindu-se bine, Vasquez îşi zicea că goeleta trebuie să fi intrat în golful Elgor numai pentru două-trei zile. Adică timpul necesar pentru a încărca lucrurile ascunse în cavernă, după care va părăsi Insula Statelor pentru a nu se mai întoarce niciodată.

Vasquez va fi însă în curând lămurit în această privinţă.

După o oră petrecută în interiorul cavernei, cei trei oameni reapărură şi se plimbară pe plajă. Din crăpătura unde se adăpostise, Vasquez putea să audă vorbele ce le schimbau între ei cu voce tare şi de care el putea să se folosească neîntârziat.

— Vrednicii constructori nu ne-au furat nimic în timpul şederii lor aci!

— Maule, când o va porni, va încărca toate lucrurile.

— Şi provizii suficiente pentru traversare, ceea ce ne scoate din toate buclucurile.

— În adevăr, nu am fi putut să ne asigurăm hrana şi băutura până-n insulele Pacificului, cu ceea ce am găsit pe goeletă!

— Imbecilii! în cincisprezece luni n-au fost în stare să găsească comorile noastre, nici să ne descopere pe capul

San-Bartolome!

— Le mulţumim din tot sufletul! N-ar mai fi avut rost să atragem atâtea nave pe recifele insulei, pentru a pierde apoi tot ce-am adunat!

Ascultând aceste cuvinte pe care ticăloşii le rosteau râzând în hohote, Vasquez, cuprins de furie, era ispitit să se arunce asupra lor cu revolverul în mână şi să le găurească ţeasta la toţi trei. Dar se stăpâni. Era mai bine să nu piardă nimic din convorbirea lor. El află în felul acesta ce făcuseră bandiţii pe această parte a insulei şi nu fu surprins când adăugară:

— Cât despre acest faimos Far de la Capătul Lumii, pe care căpitanii îl caută acum, va fi ca şi cum ar fi orbi…!

— Şi ca orbii vor continua să se îndrepte spre insulă, unde navele lor nu vor întârzia să fie sfărâmate.

— Vreau să sper că, înainte de plecarea goeletei Maule, una sau două nave vor naufragia pe stâncile capului San-Juan! Trebuie să încărcăm bine goeleta, de vreme ce diavolul ne-a trimis-o.

— Şi diavolul a potrivit bine lucrurile!… O navă bună care ne soseşte la capul San-Bartolome, fără echipaj – căpitan sau marinari – de care, de altfel, ne-am fi descotorosit…

Astfel i se dezvălui lui Vasquez că goeleta se chema Maule, în ce condiţii căzuse în mâinile bandiţilor la capătul vestic al insulei şi cum pieriseră mai multe nave cu tot ce aveau în ele, atrase de aceşti jefuitori de epave pe recifele insulei.

— Şi acum, Kongre, întrebă unul din cei trei oameni, ce vom face?

— Ne vom întoarce pe Maule, Carcante, răspunse Kongre, în care Vasquez recunoscuse, cu drept cuvânt, pe şeful bandei.

— Nu începem să mutăm lucrurile din cavernă?

— Nu înainte să fi reparat avariile, şi sigur că asta va dura mai multe săptămâni…

— Atunci să luăm în barcă, zise Carcante, câteva unelte.

— Da… şi să ne întoarcem când va fi nevoie. Vargas va găsi aici tot ce are nevoie pentru lucrări.

— Să nu pierdem timpul, zise Carcante. Mareea va veni în curând.

— Desigur, răspunse Kongre, când goeleta va fi reparată, vom încărca totul la bord. Nu avem să ne temem că cineva o să ne jefuiască.

— Eh, Kongre, să nu uităm că la far erau trei paznici şi că unul din ei ne-a scăpat.

— Nu mă îngrijorează deloc, Carcante. Nu vor trece nici două zile şi va muri de foame, afară doar dacă va putea să se hrănească cu muşchi şi scoici… De altfel, vom închide bine şi intrarea în cavernă.

— Oricum, zise Carcante, e păcat că avem de făcut reparaţii. Altfel, Maule ar fi putut pleca chiar mâine… E drept că, în timpul cât vom mai rămâne, poate că o navă va veni să se sfarme de coastă, şi asta fără ca măcar să avem nevoie s-o atragem… Şi dacă ea va fi pierdută, noi nu vom pierde!

Kongre şi oamenii săi ieşiră din cavernă ducând cu ei unelte, scânduri de bordaj şi bucăţi de lemn pentru repararea coastelor. Apoi avură grijă să astupe intrarea, după care coborâră la barcă şi plecară în momentul când fluxul ajungea în golf.

Barca porni pe dată şi, cu ajutorul lopeţilor, nu întârzie să dispară la o cotitură a malului.

Când nu mai era primejdie să fie văzut, Vasquez ieşi pe plajă. Ştia acum tot ce voia şi, între altele, două lucruri importante: primul, că putea să-şi procure provizii suficiente pentru câteva săptămâni, al doilea că goeleta avea avarii, ale căror reparaţii aveau să ţină vreo cincisprezece zile sau chiar mai mult, dar în nici un caz atâta pentru a mai fi găsită la întoarcerea canonierei.

Cât despre a-i întârzia plecarea când goeleta va fi gata de drum, cum putea Vasquez să se gândească la aşa ceva? Dar… dacă vreo navă ar trece la mică distanţă de capul

San-Juan, ar putea să-i transmită semnale, la nevoie ar putea să ajungă înotând până la ea… O dată ajuns la bord, ar pune pe căpitan la curent cu situaţia… şi dacă acest căpitan ar dispune de un echipaj destul de numeros, el nu va ezita să intre în golful Elgor şi să pună mâna pe goeletă… Dacă răufăcătorii s-ar refugia atunci în interiorul insulei… n-ar mai putea s-o părăsească şi, la întoarcerea canonierei Santa-Fe, comandantul Lafayate va şti cum să-i prindă sau să-i nimicească până la ultimul!… Dar se va arăta oare o asemenea navă în dreptul capului San-Juan?… Şi dacă ar trece vreuna, vor fi zărite semnalele lui Vasquez…?

În ceea ce-l privea pe el personal, deşi Kongre ştia despre existenţa unui al treilea paznic, nu-i era nici o teamă, va şti el cum să scape de cercetările bandiţilor. Important era pentru moment să-şi asigure hrana până la sosirea canonierei. Şi se îndreptă, fără să mai aştepte, spre grotă.

CAPITOLUL VIII.

VASUL MAULE ÎN REPARAŢIE.

Reparaţiile de la coca navei Maule erau o treabă destul de grea. Dar dulgherul Vargas era bun meseriaş şi nu-i vor lipsi nici uneltele, nici materialele; deci lucrarea se va executa în bune condiţiuni.

În primul rând, trebuia descărcat lestul din goeletă, apoi ea va trebui trasă pe plajă, unde va fi aşezată pe tribord, pentru ca reparaţiile să poată fi făcute în exterior, înlocuindu-se coastele şi bordajul avariat. Se putea ca să dureze destul de mult, dar Kongre avea timp, căci calcula că vremea bună va mai ţine încă cel puţin două luni. Cât despre sosirea schimbului, ştia la ce să se aştepte.

În adevăr, jurnalul farului găsit în locuinţa paznicilor îl lămurise. Schimbul trebuind să se facă trimestrial, canoniera Santa-Fe nu va reveni în golful Elgor înaintea primelor zile din Martie, şi acum nu se aflau decât în ultimele zile ale lui decembrie.

În acelaşi timp, în jurnal erau trecute numele celor trei paznici. Moriz, Felipe şi Vasquez. De altfel, lucrurile din cameră arătau că ea fusese locuită de trei inşi. Unul dintre ei putuse deci să scape de soarta nefericită pe care o avuseseră camarazii săi. Unde se refugiase? Kongre nu se prea sinchisea. Singur, fără resurse, fugitul va pieri curând de mizerie şi foame.

Dacă timp pentru repararea goeletei era suficient, trebuia totuşi ţinut seama de unele întârzieri posibile, şi iată că fură nevoiţi să întrerupă lucrul pe care abia îl începuseră.

Nici nu se terminase bine descărcarea goeletei pe care Kongre hotărâse s-o tragă pe uscat a doua zi, când, în noaptea de 3 spre 4 ianuarie, se produse o bruscă schimbare atmosferică.

În timpul acestei nopţi, nori mari se strânseseră la sud. în timp ce temperatura se ridica până la 16 grade, barometrul arătă deodată furtună. Fulgerele brăzdau cerul. Vântul se dezlănţui cu o violenţă extraordinară, marea spumegând trecea peste recife şi valuri mari se spărgeau de faleză. Noroc că Maule era ancorată în baia Elgor, bine adăpostită contra acestui vânt sălbatic din sud-est. Pe un astfel de timp, orice navă de mare tonaj – cu vele sau aburi – trecea prin primejdia de a fi aruncată pe coastele insulei. Mai ales o navă mică, cum era Maule. Atât de îngrozitoare era puterea acestei furtuni şi a valurilor din larg, că o adevărată hulă cuprinse tot golfuleţul. În timpul mareei înalte, apele creşteau atât de mult, încât plaja era complet inundată. Valurile ajungeau la locuinţa paznicilor şi stropeau până la pădurícea de fagi, situată la o jumătate de milă distanţă.

Toate sforţările lui Kongre şi ale oamenilor săi erau îndreptate spre menţinerea navei în locul ancorat. De multe ori ancora aluneca, nava fiind ameninţată să eşueze pe ţărm. Trebuiră să lase o a doua ancoră, pentru a o putea întări pe prima. De două ori crezură că se va produce un dezastru total. Între timp, supraveghind zi şi noapte nava

Maule, banda se instalase în anexele farului, unde n-aveau a se teme de furtună. Aşternutul din cabine şi din cazarma echipajului a fost adus şi se găsi destul loc pentru toţi cei 15 oameni. Nu locuiseră niciodată mai bine în tot timpul şederii lor în Insula Statelor.

Cât despre provizii, n-aveau nici o grijă. Acelea care se aflau în depozitul farului ar fi ajuns, chiar dacă trebuiau hrăniţi de două ori pe atâţi oameni. Şi, de altfel, în caz de nevoie, s-ar fi putut recurge la rezervele din grotă. De altfel, aprovizionarea goeletei era asigurată pentru lunga traversare prin apele Pacificului.

Vremea rea ţinu până la 12 ianuarie şi nu se schimbă decât în noaptea de 12 spre 13. O săptămână întreagă pierdură, căci nu se putuse lucra deloc. Chiar Kongre considera că era prudent să se aducă din nou pe navă o parte din lestul descărcat, căci goeleta juca pe valuri ca o barcă. A fost destul de greu să fie ferită de rocile de fund de care se putea izbi, ca şi de cele de la intrarea în baia Elgor.

Vântul îşi schimbă direcţia în cursul nopţii şi începu să bată din vest-sud-vest. Marea deveni foarte agitată la capul San-Bartolome şi vântul sufla cu furie. Dacă Maule ar mai fi fost ancorată lângă cap, ar fi fost cu siguranţă sfărâmată.

În timpul acestei săptămâni o navă trecu prin dreptul Insulei Statelor. Era ziuă. Nu putuse deci să-şi dea seama de starea farului şi să constate că nu era luminat între apusul şi răsăritul soarelui. Venea din nord-est şi-şi strânsese o parte din vele în strâmtoarea Lemaire; se vedea la catarg pavilionul francez. De altfel, trecea la trei mile de coastă şi trebuia să priveşti cu luneta pentru a-i desluşi naţionalitatea. Deci, dacă Vasquez îi transmise semnale din capul San-Juan, ele nu puteau fi observate – şi chiar nu fură văzute, căci un căpitan francez n-ar fi ezitat să trimită o barcă pentru a aduce la bord un naufragiat. În dimineaţa zilei de 13, lestul de fier vechi fu din nou debarcat, pus grămadă pe nisip, la adăpostul mareei, şi cercetările în interiorul calei putură să fie mai complet făcute decât la

capul San-Bartolome. Dulgherul constată avarii mult mai grave decât se presupusese. Maule suferise mult în timpul traversării, în luptă cu o mare dezlănţuită. Se produsese o spărtură la pupa. Nava n-ar fi putut naviga mai departe de baia Elgor. Era deci nevoie să fie trasă pe uscat, pentru a se putea înlocui două varange, trei coaste şi bordajul de lemn pe o lungime de aproape şase picioare.

Se ştie că materialele nu lipseau, căci în grotă se găseau obiecte de toate felurile şi pentru toate nevoile. Dulgherul Vargas, ajutat de tovarăşii lui, nu se îndoia nici un moment că va termina la vreme lucrarea. Dacă nu izbutea, i-ar fi fost imposibil goeletei, incomplet reparată, să se aventureze în Pacific. Ceea ce trebuia considerat ca un noroc era că velatura, catargele şi greementul nu suferiseră nici o avarie.

Primul lucru era ca goeleta să fie trasă pe nisip şi aşezată pe tribord. Această operaţiune nu putea fi făcută decât la maree. Aşadar, o nouă întârziere de două zile de aşteptare, până la mareea înaltă a lunii pline, care să permită ca goeleta să fie dusă destul de departe pe plajă, pentru a putea rămâne pe uscat până la o nouă lună plină.

Kongre şi Carcante profitară de această întârziere pentru a se întoarce la grotă – şi de data asta o făcură cu şalupa farului, mai mare decât barca goeletei. Cu ea se puteau aduce o parte din obiectele de valoare, aurul şi argintul, bijuterii şi alte materiale preţioase, care vor fi depozitate în magaziile anexei. Şalupa plecă în dimineaţa zilei de 14 ianuarie. Refluxul se făcea simţit de vreo două ore şi şalupa se putea întoarce cu fluxul de după-masă.

În timp ce şalupa cobora dusă de curent, Kongre cercetă cu atenţie cele două maluri ale golfului. Unde s-ar fi putut ascunde cel de-al treilea paznic care scăpase de masacru? Cu toate că pentru el acest lucru nu putea fi un subiect de îngrijorare, ar fi fost mai bine dacă l-ar fi înlăturat, ceea ce şi voia să facă la prima ocazie.

Uscatul era tot atât de pustiu ca şi golful. Nu era animat decât de zborul şi strigătele a mii de păsări care-şi aveau cuibul pe faleză.

Către ora 11, şalupa acosta în dreptul grotei, după ce viteza ei fusese mărită nu numai de reflux, dar şi de o briză prielnică.

Kongre şi Carcante debarcară, lăsând de pază doi dintre oameni şi se îndreptară spre cavernă, ieşind de acolo o jumătate de oră mai târziu.

Lucrurile păreau să fie în starea în care le lăsaseră. De altfel, erau acolo atâtea obiecte de tot soiul, aruncate unele peste altele, încât ar fi fost greu, chiar şi la lumina unui felinar, să-ţi dai seama dacă lipsea ceva.

Kongre şi însoţitorul său scoaseră două lăzi bine închise, provenite de la naufragiul unei corăbii englezeşti cu trei catarge, şi care conţineau o mare sumă de monezi de aur şi de pietre preţioase. Le puseră în şalupă şi se pregăteau să plece, când Kongre îşi arătă dorinţa să meargă până la capul San-Juan. De acolo ar putea cerceta litoralul la sud şi la nord. Împreună cu Carcante urcară deci pe faleză şi coborâră capul până la extremitatea sa.

Din acest loc se putea vedea pe de-o parte malul care mergea până-n strâmtoarea Lemaire pe o distanţă de două mile, iar pe de alta, malul până la capul Several.

— Nimeni! zise Carcante.

— Nu… nimeni! răspunse Kongre.

Amândoi reveniră apoi la şalupă şi, cum începea fluxul, ea luă cursul curentului. Înainte de ora trei erau înapoi, în fundul băii Elgor.

După două zile, în dimineaţa de 16, Kongre şi oamenii săi aduseră goeleta pe uscat. La ora 11 trebuia să fie mareea ce mai înaltă şi toate dispoziţiunile fuseseră date în consecinţă. O parâmă fixată pe mal va ajuta la trasul goeletei pe plajă, când apa va fi suficient de înaltă.

În sine, această operaţiune nu prezenta nici o dificultate sau risc şi mareea făcea toată treaba.

Când marea se linişti, se trase parâma şi Maule fu adusă cât mai departe posibil deasupra plajei.

Nu mai era de aşteptat decât refluxul. Către ora unu apa începu să se retragă, se iviră treptat stâncile cele mai apropiate de faleză şi chila goeletei atinse nisipul. La ora trei era complet aşezată pe uscat şi îşi arăta tribordul. Putea deci să se pună pe lucru. Numai că, neputând fi adusă goeleta la poalele falezei, lucrarea va fi întreruptă câteva ore pe zi, pentru că nava va pluti la revenirea mareei. Dar, pe de altă parte, cum, începând de la această dată, mareea va pierde mereu din înălţime, întreruperea lucrului va scade din ce în ce şi două săptămâni vor putea munci fără pauză.

Dulgherul se puse pe treabă.

Partea de bordaj avariată fu scoasă cu uşurinţă, după ce fură înlăturate foile de aramă cu care era acoperit. Această operaţiune lăsa libere coastele şi varangele care trebuiau înlocuite. Lemnul adus de la grotă – plăci şi scânduri curbe – va ajunge şi nu va mai fi nevoie să dobori un arbore din pădurea de fagi, să-l tai, să-l fasonezi, ceea ce ar fi constituit o muncă foarte grea.

În următoarele 15 zile, Vargas şi ceilalţi făcuseră o treabă foarte bună, fiind ajutaţi şi de un timp frumos. Mai greu era să scoţi varangele şi legăturile dintre ele, care trebuiau îndepărtate şi înlocuite. Aceste diverse piese erau prinse în aramă şi fixate cu cepuri de stejar. Totul ţinea bine şi fără îndoială că goeleta Maule ieşise dintr-unul din cele mai bune şantiere de construcţii din Valparaiso. Vargas putu, cu destule eforturi, să termine această primă parte a lucrului său – şi sigur că fără uneltele de tâmplărie adunate în cavernă n-ar fi putut face cine ştie ce.

Se înţelege că în primele zile, din cauza apelor crescute ale mării, lucrul a trebuit să fie întrerupt temporar. Mai târziu însă mareea deveni atât de slabă, că abia atingea marginea înclinată a plajei. Chila nu mai avea contact cu apa şi se putea lucra în interiorul cocii. Dar era totuşi

important să se repare bordajul înainte ca marea să înceapă din nou să urce.

Din prudenţă, fără a desprinde căptuşeala de alamă, Kongre puse să se refacă toate cusăturile sub linia de plutire. Se refăcu călăfătuiala cu gudronul şi câlţii luaţi de la epave.

Lucrarea continuă în aceste condiţii până la sfârşitul lunii ianuarie, aproape fără întrerupere. Timpul rămânea favorabil. Plouase dacă nu zile întregi, dar destule ore, adesea cu găleata; în general însă nu au fost ploi de durată.

În această perioadă au fost văzute în preajma Insulei Statelor două nave.

Prima era un steamer englez venit din Pacific, care, după ce trecu de strâmtoarea Lemaire, luă direcţia nord-est, pentru a se îndrepta apoi spre vreun port european. Trecuse în timpul zilei, în dreptul capului San-Juan. Se ivi după răsăritul soarelui şi nu mai fu zărit după apusul lui. Căpitanul navei nu putuse deci constata că farul era stins.

A doua navă era o corabie mare cu trei catarge, dar nu se putu desluşi cărei ţări aparţinea. Tocmai se lăsa noaptea, când se arătă la capul San-Juan, pentru a naviga apoi pe lângă coasta orientală a insulei până la capul Several. Carcante, care stătea de veghe în camera de cart, nu-i zări decât lumina verde de la tribord. Dar căpitanul şi echipajul corăbiei, dacă navigau pe mare de mai multe luni, nu puteau şti că farul fusese între timp terminat.

Corabia mergea destul de aproape de coastă ca oamenii să poată să observe semnalele, ca de exemplu un foc aprins la extremitatea capului.

Vasquez căutase oare să le atragă atenţia?… Oricum ar fi fost, nava dispăruse spre sud la răsăritul soarelui. Şi alte nave şi corăbii mai fură văzute la orizont, în drumul lor spre insulele Maluine. Probabil însă că nici nu ştiau de existenţa Insulei Statelor.

În ultima zi a lunii ianuarie, în momentul când mareele deveneau foarte mari din cauza lunii pline, timpul suferi,

mari schimbări. Vântul de la est se înteţi şi bătea direct spre intrarea golfului Elgor.

Dacă reparaţiile nu se isprăviseră încă, cel puţin coastele, varangele şi bordajul – acum înlocuite – făceau etanşă coca vasului Maule. Nu aveai să te temi că apa va pătrunde în interiorul calei.

Avuseseră noroc, căci, timp de 48 ore, în plin flux, marea se ridica în jurul cocii şi goeleta se redresa, fără ca totuşi chila să se desprindă din nisip.

Kongre şi oamenii lui trebuiră să ia toate măsurile ca să evite noi avarii care ar fi putut să le întârzie plecarea. Printr-o întâmplare fericită, goeleta continua să se ţină bine. Ea se înclina într-o parte şi în alta destul de tare, dar nu risca să fie aruncată pe stâncile golfului.

De altfel, de la 2 februarie mareea începu să scadă şi Maule se imobiliza din nou pe plajă. Fu atunci posibilă călăfătuirea cocii şi în partea ei superioară, şi ciocanul de lemn se auzea bătând de dimineaţă până seara.

Astfel, încărcarea mărfurilor din cavernă nu va fi aceea care va întârzia plecarea. Şalupa vasului făcea dese drumuri la grotă, cu oamenii care nu lucrau cu Vargas. Ei erau însoţiţi când de Kongre, când de Carcante.

Cu fiecare drum, ambarcaţiunea aducea o parte din obiectele ce trebuiau încărcate în cala goeletei. Aceste obiecte erau depuse în mod provizoriu în magazia farului. Astfel încărcarea lor se va face mai uşor şi mai sistematic, decât dacă goeleta le-ar fi luat direct din faţa grotei sau de la intrarea golfului, unde operaţiunea putea fi stânjenită de vânt. Pe această coastă, care se prelungea de la capul San-Juan, nu exista alt adăpost decât golfuleţul de la poalele farului.

Câteva zile încă şi, cu reparaţiile definitiv terminate, Maule va fi în măsură să iasă în larg şi lucrurile vor fi încărcate pe navă.

În adevăr, pe 12, ultimele cusături ale punţii şi cocii fuseseră călăfătuite. Maule fusese chiar revopsită,

folosindu-se câteva oale cu vopsea găsite pe navele eşuate. Kongre schimbă cu această ocazie numele goeletei, pe care, în onoarea secundului său, o botează Carcante. Avusese grijă şi să controleze toate piesele de pe punte şi se făcură mici reparaţii la vele care, de altfel, fuseseră probabil noi când nava părăsise portul Valparaiso.

Goeleta era deci gata să fie ancorată în golfuleţ încă de la 12 februarie şi ar fi putut fi imediat încărcată, dacă, spre marele necaz al lui Kongre şi al oamenilor săi, atât de grăbiţi să părăsească Insula Statelor, n-ar fi trebuit să aştepte luna nouă, ca să vină mareea pentru a repune nava pe apă. Această maree avu loc la 14 februarie. În acea zi chila navei se ridică din nisip şi goeleta alunecă uşor în apa adâncă, unde urma numai să se facă încărcarea lucrurilor. Fără evenimente neprevăzute, Carcante va putea porni în câteva zile, să iasă din golful Elgor şi, trecând prin strâmtoarea Lemaire, să brăzdeze, cu toate velele întinse, apele Pacificului.

CAPITOLUL LX.

VASQUEZ.

De când goeleta ancorase în golful Elgor, Vasquez rămăsese pe litoralul capului San-Juan, de care nu voia să se îndepărteze. Dacă vreo navă ar fi făcut escală în golf, ar fi putut să-i semnaleze prezenţa sa.

Atunci ar fi fost luat la bord şi l-ar fi putut preveni pe căpitan de pericolul de a naviga în direcţia farului; l-ar fi încunoştiinţat că o bandă de răufăcători pusese stăpânire pe el şi, dacă acest căpitan n-ar fi avut destui oameni să pună mâna pe bandiţi sau să-i alunge în interiorul insulei, ar fi avut cel puţin timp să întoarcă nava spre larg.

Dar cât de vagă era această eventualitate! De ce vreo navă ar face nesilită escală în acest golf, abia cunoscut de navigatori?

Ar fi fost un noroc ca o asemenea navă să se îndrepte spre arhipelagul Maluinelor, un drum de numai câteva zile, şi astfel să prevină repede autorităţile engleze de cele ce se

petreceau pe Insula Statelor. Atunci o navă de război ar fi putut să sosească imediat în baia Elgor, înainte de plecarea goeletei Maule, să-i nimicească până la unul pe Kongre şi ceata lui şi să pună imediat farul din nou în funcţiune. Pentru aceasta, se gândea Vasquez, va trebui oare să aştepte întoarcerea canonierei Santa-Fe? încă două luni?… Până atunci goeleta va fi departe… Şi unde ar mai putea fi găsită în mijlocul tuturor insulelor din Pacific…?

După cum se vede, bravul Vasquez, uitând de sine, se gândea tot timpul la camarazii săi asasinaţi fără milă şi la faptul că aceşti răufăcători ar putea să rămână nepedepsiţi după ce ar părăsi insula. De asemenea, îşi punea problema gravelor pericole care ameninţau navigaţia prin aceste locuri, de când fusese stins Farul de la Capătul Lumii.

Altminteri, de la venirea piraţilor la grotă, avea asigurate resursele de hrană, cu condiţia să nu fie descoperită ascunzătoarea sa.

Grota, foarte mare, pătrundea adânc în interiorul falezei. Aici se adăpostise banda timp de mai mulţi ani. Aici strânsese de pe toate epavele aur, argint şi obiecte preţioase, rămase după reflux de la navele eşuate pe litoral. Aici Kongre şi oamenii săi trăiseră luni îndelungate, hrănindu-se mai întâi din proviziile ce le aveau în momentul debarcării lor, apoi din cele procurate de un număr mare de naufragii, din care multe fuseseră provocate de ei.

Din aceste provizii, Vasquez nu luă decât strictul necesar, în aşa fel încât Kongre şi ceilalţi să nu poată observa vreo lipsă: el se rezumă la o lădiţă cu pesmeţi, un butoiaş cu carne conservată, o sobiţă pentru gătit, un ceainic, o ceaşcă, o cuvertură de lână, o cămaşă şi ciorapi de schimb, o manta de ploaie, două revolvere cu 20 de gloanţe, un amnar, un felinar şi nişte iască. Mai luă şi două livre de tutun de pipă. De altfel, după cele auzite, reparaţiile goeletei trebuiau să dureze mai multe săptămâni şi va putea eventual să-şi reînnoiască proviziile.

Trebuie spus că, din precauţie, găsind că îngusta grotă pe care o ocupa era prea aproape de cavernă şi fiindu-i teamă să nu fie descoperit, îşi căutase un adăpost mai depărtat şi mai sigur. Îl aflase în spatele litoralului, la vreo cinci sute de paşi depărtare, dincolo de capul San-Juan, în partea de ţărm care mărginea strâmtoarea. Acolo se deschidea o peşteră a cărei intrare nu putea fi văzută, între două stânci înalte care se aflau în josul falezei. Pentru a ajunge acolo trebuia să te strecori printre aceste stânci, pe care abia le deosebeai în grămada de blocuri. În timpul fluxului, marea ajungea aproape de stânci, dar nu se ridica niciodată atâta ca grota să fie inundată, şi pe nisipul fin dinăuntru nu se vedeau nici un fel de scoici şi nici o urmă de umezeală.

S-ar fi putut trece de sute de ori pe dinaintea peşterii, fără să-i bănuieşti existenţa şi a fost o întâmplare că Vasquez o descoperise cu câteva zile înainte. El transportă aici diversele obiecte luate din caverna piraţilor, pe care avea să le folosească. De altfel, Kongre, Carcante sau alţii veneau foarte rar pe această parte a litoralului. Singura dată când sosiseră a fost când luaseră al doilea transport al lucrurilor din grotă. Vasquez îi zărise oprindu-se la capul San-Juan. Culcat între cele două stânci, el nu putea fi văzut şi ei nici nu-l văzură.

E de prisos să spunem că nu se aventurase niciodată afară, fără a lua cele mai mari precauţiuni. Ieşea de preferinţă seara, mai ales când se ducea la grotă. înainte de a trece de colţul falezei de la intrarea în golf, se asigura mai întâi că nici barca, nici şalupa nu se aflau la ţărm.

Dar cât de nesfârşit îi părea timpul în singurătatea lui şi ce amintiri dureroase i se perindau fără încetare prin minte! Acea scenă a măcelului de care scăpase! Felipe şi Moriz căzând sub loviturile asasinilor! O dorinţă nemăsurată îl cuprindea să-l întâlnească pe şeful acestei bande şi să răzbune cu propriile-i mâini moartea nefericiţilor săi camarazi! «Nu… nu! repeta el. Vor fi pedepsiţi, mai

devreme sau mai târziu!… Nu le va fi îngăduit să scape de pedeapsă!… Vor plăti cu viaţa lor crimele săvârşite!»

Uita că şi viaţa lui atârna de un fir, atâta timp cât goeleta se va găsi în golful Elgor.

«Şi totuşi… exclamă el, să nu plece aceşti ticăloşi! Să mai fie aici când va reveni Santa-Fe… Cerul să le împiedice plecarea…!».

Această dorinţă îi va fi îndeplinită? Trebuiau să treacă mai mult de trei săptămâni pentru ca Santa-Fe să fi putut apare în dreptul insulei!

Pe de altă parte, durata rămânerii goeletei în golf îl mira pe Vasquez. Avariile ei erau oare atât de mari încât o lună nu fusese de ajuns să fie complet reparate? Jurnalul farului trebuia să-i fi dezvăluit lui Kongre data când venea schimbul. Ei ştiau, aşadar, că dacă nu plecau înaintea primelor zile ale lunii martie, atunci…

Acum era 16 februarie. Vasquez, plin de nerăbdare şi nelinişte, voia să afle cum stau lucrurile. Când apuse soarele, se îndreptă spre intrarea golfului şi o luă pe malul nordic, în direcţia farului. Cu toate că se întunecase de-a binelea, el putea totuşi să fie întâlnit de careva din bandă care ar fi venit pe acest drum. Se strecură deci de-a lungul falezei cu multă băgare de seamă, scrutând întunericul, oprindu-se şi ciulind urechea dacă nu se auzea vreun zgomot suspect.

Vasquez avea de străbătut aproximativ trei mile pentru a ajunge în fundul golfului. Făcea calea întoarsă spre far pe acelaşi drum pe care fugise după omorârea camarazilor săi. Ca şi atunci, nu fu văzut de nimeni. Pe la ora nouă se opri la vreo două sute de metri de incinta farului şi de acolo zări câteva lumini la ferestrele anexei. Avu o pornire de mânie şi făcu un gest ameninţător, la gândul că aceşti bandiţi se aflau în locul paznicilor pe care-i uciseseră şi al aceluia pe care l-ar mai fi ucis dacă le-ar cădea în mână!

De unde se găsea, Vasquez nu putea să vadă goeleta în întuneric. Trebuia să se apropie cu încă o sută de paşi, fără

a ţine seama de pericolul la care se expunea. Toată banda stătea închisă în locuinţă. Nimeni probabil n-avea să iasă din casă.

Vasquez se apropie şi mai mult. Se strecură până la malul micului golf. Goeleta fusese scoasă de pe bancul de nisip cu o seară înainte. Acum, ancorată, se legăna pe apă.

Ah! Dac-ar fi putut, dacă n-ar fi depins decât de el, cu ce plăcere i-ar fi distrus coca şi ar fi făcut-o să se ducă la fund!

Aşadar avariile erau reparate. Totuşi Vasquez observă că, deşi goeleta plutea, ea ieşea afară din apă cu două picioare mai sus de linia de plutire. Aceasta arăta că nu fusese adus pe navă nici lestul şi nici încărcătura. Era deci probabil că plecarea va mai întârzia cu câteva zile. Dar desigur că acesta va fi ultimul răgaz şi Maule va porni peste 48 de ore, va depăşi capul San-Juan şi va pieri în zare pentru totdeauna. Vasquez nu mai avea decât o mică cantitate de provizii. Astfel că a doua zi se duse la cavernă spre a se reaproviziona.

Era în zori, dar, înţelegând că în această dimineaţă şalupa va veni spre a ridica tot ce trebuia îmbarcat pe goeleta, se grăbi, nu fără a-şi lua toate precauţiile. Vasquez intră deci în cavernă.

Se găseau încă destule lucruri din cele fără prea mare valoare, cu care Kongre n-ar fi vrut să îngreuneze cala goeletei Maule. Dar când Vasquez căută pesmeţi şi carne, avu o mare dezamăgire!

Toate alimentele fuseseră scoase!… Şi peste 48 de ore îi va lipsi hrana!… Vasquez nu avea timp să se lase pradă gândurilor. În acest moment se auzi un zgomot de lopeţi. Şalupa venea, având la bord pe Carcante şi încă doi.

Vasquez se repezi până la intrarea cavernei şi, scoţând capul afară, privi.

Şalupa tocmai acosta. Nu avu timp decât să se tragă înapoi şi să se ascundă în colţul cel mai întunecos, în spatele unui morman de vele şi de obiecte pe care goeleta nu le putea încărca şi care vor rămâne în grotă.

Vasquez era hotărât să-şi vândă scump pielea dacă ar fi fost descoperit. Se va servi de revolverul pe care-l purta la cingătoare. Dar singur contra trei!… Numai doi trecură prin deschizătură, Carcante şi dulgherul Vargas. Deci Kongre nu-i însoţise.

Carcante ţinea un felinar aprins şi, urmat de Vargas, alese diferite obiecte care completau încărcătura goeletei.

Tot căutând, vorbeau între ei. Dulgherul spuse:

— Iată-ne la 17 februarie. E timpul să plecăm.

— Ei bine, vom pleca, răspunse Carcante.

— Chiar mâine?

— Chiar mâine, cred, pentru că suntem gata.

— Dar va trebui să avem o vreme favorabilă, zise Vargas.

— Fără îndoială, şi pare să se cam strice… dar se va schimba.

— Dacă am mai fi reţinuţi aici opt sau zece zile…

— Da, zise Carcante, am risca să înfruntăm schimbul care vine…

— Asta nu! Asta nu! exclamă Vargas. Nu suntem în stare să nimicim o navă de război.

— Nu, ea ne va nimici pe noi, până o să ne facă praf şi pulbere, rosti Carcante scăpând o înjurătură grozavă.

— În fine, spuse celălalt, deocamdată ce-aş vrea este să fiu pe mare la vreo sută de mile de aici!

— Mâine, îţi repet, mâine! strigă Carcante. Afară doar dacă va fi un vânt încât să le smulgă lamelor coarnele!

Vasquez asculta nemişcat aceste vorbe, ţinându-şi răsuflarea, între timp, Carcante şi Vargas căutau cu felinarul în mână. Ei mişcau din loc anumite obiecte, alegeau unele din ele punându-le deoparte. Câteodată se apropiau atât de mult de colţul în care se găsea Vasquez, încât acesta n-avea decât să întindă braţul pentru a le pune revolverul în piept.

Căutarea şi strângerea lucrurilor dură o jumătate de oră. Carcante chemă omul care rămăsese în şalupă. Acesta se

grăbi să sosească şi ajută la transport. Carcante aruncă apoi o ultimă privire în interiorul cavernei.

— E păcat de ce lăsăm, zise Vargas.

— Trebuie, răspunse Carcante. Ah, dacă goeleta ar fi fost de trei sute de tone!… Dar am luat tot ce este mai de preţ şi cred că acolo vom face treabă bună cu ele.

Apoi plecară şi în curând ambarcaţiunea, mergând cu vântul în spate, dispăru dincolo de capătul insulei. Vasquez ieşi şi el şi plecă spre adăpostul lui. Aşadar, după 48 de ore nu va mai avea nimic de mâncare şi nu încăpea îndoială că, dacă Kongre şi ai săi plecau, vor lua cu ei şi toate rezervele farului, astfel că Vasquez nu va mai găsi nimic. Ce va face el ca să poată rezista până la întoarcerea canonierei, care – admiţând că nu va avea nici o întârziere – nu va putea fi aci înainte de 15 zile?

După cum se vede, situaţia era dintre cele mai grele. Nici curajul, nici energia lui Vasquez n-aveau cum s-o îmbunătăţească, decât dacă s-ar fi putut hrăni cu rădăcini din pădurea de fagi sau cu peşte din golf. Dar şi pentru asta trebuia ca goeleta Maule să fi părăsit definitiv Insula Statelor. Dacă vreo împrejurare obliga nava să mai rămână câteva zile în golf, Vasquez avea să moară negreşit de foame în grota sa de la capul San-Juan.

Se făcea ziuă şi cerul devenea tot mai ameninţător. Grămezi de nori deşi, cenuşii, veneau din răsărit. Forţa vântului creştea pe măsură ce bătea dinspre larg. Încreţiturile care brăzdau suprafaţa mării se schimbară în valuri lungi, cu creste încununate de spumă, care în curând se vor sparge cu vuiet de stâncile capului. Dacă acest timp continua, goeleta nu va putea porni cu mareea de a doua zi.

Nici seara nu aduse vreo schimbare în starea atmosferică. Din contră, vremea se înrăutăţi. Nu era vorbă de o furtună a cărei durată să fi fost numai de câteva ore. Se isca un uragan. Aceasta se putea vedea după culoarea cerului şi a mării, după vârtejul norilor, care goneau cu o viteză din ce în ce mai mare, şi viitoarea valurilor răscolite de vânt, care

se izbeau mugind de stânci. Un marinar ca Vasquez nu putea să se înşele. În locuinţa farului, coloana barometrului căzuse cu siguranţă sub gradaţia de furtună.

În acest timp, cu toate că bătea un vânt turbat, Vasquez nu rămase în grotă. Umbla pe plajă privind orizontul care se întuneca treptat. Ultimele raze ale soarelui care cobora spre apus nu dispărură, înainte ca Vasquez să fi observat o umbră neagră care se mişca în larg.

— O navă! exclamă el. O navă care pare că se îndreaptă spre insulă!

Era în adevăr o navă care venea din est, vrând fie să intre în strâmtoare, fie să treacă pe la sud.

Furtuna se dezlănţui atunci cu o violenţă extraordinară. Era mai mult decât o furtună, era un uragan căruia nu-i rezista nimic şi care duce la pieire şi cele mai puternice nave. Dacă n-au «un acoperiş», cum spun marinarii, adică dacă nu dau de o coastă înaltă care să-i apere de vânt, atunci foarte rar scapă de naufragiu.

— Şi farul pe care aceşti ticăloşi nu vor să-l aprindă! Exclamă Vasquez. Această navă, care-l caută, nu-l va zări! Nu va şti că înaintea ei, la numai câteva mile, se află coasta… Vântul o împinge şi se îndreaptă spre stâncile de care se va sfărâma!

Da! Era posibil să se întâmple o nenorocire care să fie provocată de Kongre şi oamenii săi. Desigur că din înălţimea farului ei zăriseră această navă care nu putuse să ţină drumul şi era obligată să navigheze pe o mare dezlănţuită, având vântul în spate. Era mai mult ca sigur că, neputându-se orienta după luminile farului, pe care căpitanul le va căuta zadarnic spre vest, nava nu va putea să treacă de capul San-Juan pentru a intra în strâmtoare, nici de capul Several pentru a trece pe la sudul insulei! Peste cel mult jumătate de oră ea va fi aruncată pe recifele de la intrarea băii Elgor, fără a fi văzut coasta pe care nu avea cum s-o zărească în ultimele ore ale zilei.

Furtuna ajunsese atunci la culme. Noaptea se anunţa groaznică, iar după noapte şi ziua de mâine, căci nu părea posibil ca uraganul să se liniştească în 24 de ore.

Vasquez nu se mai gândea să intre în adăpostul său şi privirile lui nu părăseau orizontul. Dacă nu mai putea desluşi nava în neagra întunecime, câteodată totuşi îi apăreau luminile, când, sub izbiturile valurilor, se apleca fie pe o parte fie pe alta. Cu un asemenea mers, era limpede: cârma nu mai lucra ferm. Abia dacă mai putea să guverneze nava. Poate că aceasta era chiar avariată, poate că nu mai avea arborada întreagă. În orice caz, cu siguranţă că nu mai mergea cu velele ridicate. În mijlocul stihiilor, o navă abia dacă mai putea folosi vela de furtună.

Deoarece Vasquez vedea numai lumini verzi sau roşii, însemna că nava era un velier, un vapor ar fi avut o lumină albă atârnată la catargul prova. Nu avea deci maşini care să-i permită să lupte cu vântul. Vasquez măsura plaja mergând încoace şi încolo, desperat de neputinţa sa de a împiedica naufragiul. Ceea ce ar fi trebuit era ca lumina farului să străbată întunericul… Şi Vasquez privea spre baia Elgor. Mâna sa se întindea zadarnic spre far. Farul nu se va aprinde în noapte aceasta, aşa cum nu se aprinsese de aproape două luni în nopţile precedente şi nava era sortită să piară pe stâncile capului San-Juan, cu oameni şi tot ce avea pe ea.

Atunci, iată ce-i fulgeră lui Vasquez prin minte. Poate că această corabie ar mai putea să ocolească uscatul dacă ar lua cunoştinţă că se apropie de el. Chiar dacă nu va putea face faţă valurilor, poate că, schimbându-şi puţin drumul, va putea să se ferească de litoralul care, între capul San-Juan şi capul Several, nu măsura mai mult de opt mile. Dincolo de el, marea i se va deschide înaintea etravei.

Se găseau pe plajă lemne, resturi de epave, bucăţi de cocă. Dacă transporta câteva din ele la extremitatea capului, putea face un rug şi, băgând ceva varec uscat, ar aprinde un foc, lăsând vântului grija de a-l înteţi. Nu era

oare cu putinţă?… Şi flacăra aceasta nu va fi observată de pe corabie, care, la o milă depărtare de coastă, ar avea încă timpul s-o ocolească…?

Vasquez se puse imediat pe lucru. Strânse mai multe bucăţi de lemne şi le duse la extremitatea capului. Varecul uscat nu lipsea, căci, dacă vântul bătea tot timpul, ploaia încă nu începuse. Apoi, când rugul fu gata, încercă să-l aprindă.

Prea târziu!… O masă enormă apăru atunci în întuneric. Ridicată de valuri uriaşe, era aruncată spre ţărm cu o iuţeală ameţitoare, înainte ca Vasquez să fi putut face cel mai mic gest, corabia ajunse ca o trombă pe bariera de recife. Răsună un bubuit scurt şi înfricoşător şi câteva strigăte de groază care se stinseră imediat. Apoi nu se mai auziră decât şueratul vântului şi urletul mării care se spărgea de ţărm.

CAPITOLUL X.

DUPĂ NAUFRAGIU.

A doua zi la răsăritul soarelui, furtuna se dezlănţuia cu aceeaşi furie. Marea înspumată se întindea albă, până la îndepărtata zare. La extremitatea capului, valurile spumegânde se ridicau până la 15-20 picioare înălţime şi stropii lor, duşi de vânt, zburau deasupra plajei.

Mareea care se retrăgea şi rafalele, întâlnindu-se la intrarea băii Elgor, se ciocneau cu o violenţă deosebită. Nici o navă n-ar fi putut pătrunde sau ieşi. După aspectul cerului, tot atât de ameninţător, era probabil că furtuna va dura câteva zile, ceea ce nu putea mira pe nimeni în aceste regiuni ale arhipelagului Magellan.

Era deci sigur că goeleta nu va putea părăsi golful în dimineaţa aceasta. E uşor de închipuit că un asemenea ghinion stârnea furia lui Kongre şi a bandei sale.

Aceasta era situaţia de care Vasquez îşi dădu seama când se trezi în zori, în mijlocul vârtejurilor de nisip.

Şi iată ce văzu înaintea ochilor.

La vreo două sute de paşi, pe versantul de nord al capului, deci în afara golfului, zăcea nava naufragiată. Era o corabie cu trei catarge, de aproximativ cinci sute de tone. Din arborada ei nu mai rămăseseră decât trei bucăţi rupte la nivelul parapetului; fie că fusese nevoit căpitanul să ordone tăierea catargelor spre a uşura nava, fie că se sfărâmaseră în momentul eşuării. Nici o epavă nu plutea la suprafaţa mării; dar era probabil ca rămăşiţele să fi fost minate de vânt în fundul băii Elgor. Dacă aşa se întâmplase, atunci Kongre aflase că o navă eşuase pe recifele capului San-Juan.

Vasquez trebuia deci să fie prevăzător şi nu înainta decât după ce se asigură că nimeni din bandă nu sosise încă la intrarea golfului.

În câteva minute ajunse la locul catastrofei. Marea fiind joasă, putu să facă înconjurul navei eşuate şi la pupa ei citi: Century-Mobile.

Era deci o corabie americană, având ca port de ataş capitala statului Alabama, din sudul Uniunii, aşezată în golful Mexic.

Century pierise cu tot ce avea pe el. Nu se vedea nici un supravieţuitor al naufragiului, iar din corabie nu mai rămăsese decât o carcasă turtită. În timpul izbiturii, coca se rupsese în două. Hula scosese şi împrăştiase încărcătura. Resturi de bordaj, de schelet, de arboradă se aflau ici-colo, printre stâncile care, cu toată furia valurilor, se vedeau acum datorită refluxului.

Lăzi, baloturi, butoaie erau împrăştiate de-a lungul plajei şi a capului San-Juan.

Coca lui Century aflându-se pe uscat, Vasquez putu să intre înăuntru.

Interiorul era complet distrus. Valurile pustiiseră totul. Ele smulseseră scândurile punţii, distruseseră cabinele dunetei şi teugii, demontaseră cârma, iar ciocnirea cu recifele făcuse restul. Şi nu rămăsese nici un supravieţuitor, ofiţer sau om din echipaj!

Vasquez chemă cu voce tare, fără a obţine vreun răspuns. Pătrunse în fundul calei, dar nu găsi nici un cadavru. Ori aceşti nenorociţi fuseseră măturaţi de pe navă de vreun val năprasnic, ori se înecaseră când Century se sfărâmase de stânci. Vasquez coborî din nou pe plajă, se convinse că nici Kongre sau alţii din bandă nu se îndreptau către locul naufragiului, apoi urcă din nou până la extremitatea capului San-Juan, cu toate că furtuna nu se potolise.

«Poate, gândi el, voi găsi pe vreunul din oamenii de pe Century care mai respiră şi voi putea să-l ajut!»

Căutările lui fură zadarnice. Revenind pe litoral, Vasquez începu să cerceteze resturile de tot felul aruncate de valuri.

«N-ar fi imposibil, gândi el, să dau de o ladă cu conserve care să-mi asigure hrana pe vreo două-trei săptămâni!»

Găsi în adevăr un butoiaş şi o lădiţă, pe care marea le aruncase dincolo de recife. Pe ele se afla scris conţinutul lor. Lădiţa era de pesmeţi, iar butoiaşul de carne conservată. Avea astfel asigurate pâinea şi carnea pentru cel puţin două luni.

Vasquez transportă mai întâi lădiţa până la grota, care se găsea la vreo două sute de metri, apoi rostogoli până acolo şi butoiaşul. Când termină, se întoarse la extremitatea capului pentru a mai arunca o privire asupra golfului. Nu se îndoia că şi Kongre ştia de naufragiu. Cu o seară înainte putuse să vadă, înainte de căderea nopţii, din vârful farului, cum această navă era târâtă spre uscat. Şi cum Maule se găsea în golfuleţ, blocată de furtună, banda va alerga cu siguranţă la intrarea în baia Elgor, să-şi ia partea de pradă din naufragiu. Dacă erau de găsit diverse sfărâmături ale navei, poate unele obiecte de valoare, cum ar fi putut aceşti jefuitori să lase să le scape o asemenea ocazie?

Când ajunse la cotitura falezei, Vasquez fu surprins de violenţa vântului care se învârtejea în golf. Ar fi fost imposibil ca goeleta să înainteze contra lui şi, chiar dacă ar fi ajuns până la capul San-Juan, nu ar fi putut în nici un caz să iasă în largul mării.

Deodată, în timpul unei scurte acalmii, se auziră nişte strigăte. Era o chemare dureroasă a unei voci pe jumătate stinsă.

Vasquez alergă în direcţia acestei voci care venea dinspre prima văgăună unde se refugiase, el, în apropierea cavernei. După numai cincizeci de paşi, zări un om care zăcea Ia poalele unei stânci. Flutura mâna ca pentru a cere ajutor.

Într-o secundă Vasquez fu lângă el.

Omul care zăcea acolo putea avea între treizeci şi treizeci şi cinci de ani şi părea voinic. Îmbrăcat cu haine de marinar, culcat pe partea dreaptă, avea ochii închişi, respiraţia gâfâitoare şi era scuturat de friguri. Dar nu părea să fi fost rănit şi nu se observa nici o urmă de sânge pe hainele sale.

Acest om, poate singurul supravieţuitor de pe Century, nu auzi când Vasquez se apropie de el. Totuşi, când acesta puse mâna pe pieptul său, făcu un efort zadarnic să se ridice şi, foarte slăbit, căzu din nou pe nisip. Dar ochii i se deschiseră o clipă şi buzele sale rostiră cuvintele:

— Ajutor!… Ajutor…!

Vasquez, îngenuncheat lângă el, îl sprijini încet de stânci zicând:

— Prietene… prietene… sunt lângă tine. Priveşte-mă Te voi salva… Nenorocitul putu doar să întindă mâna, apoi leşină.

Trebuia să i se dea imediat îngrijirile pe care le cerea neapărat starea lui de slăbiciune.

«Deie Domnul să nu fie prea târziu!» îşi zise Vasquez.

În primul rând trebuia luat din acest loc. Banda putea în orice moment să sosească cu şalupa sau barca, sau chiar pe jos, de-a lungul ţărmului. Trebuia deci transportat la grotă unde va fi în siguranţă, şi Vasquez făcu acest lucru. După un drum de vreo sută de stânjeni, care fu străbătut într-un sfert de oră, se strecură, cu omul în spate, între cele două stânci şi îl întinse pe o pătură, cu capul pe un pachet de haine.

Omul nu-şi revenise, dar respira. Cu toate că nu avea nici o rană aparentă, nu-şi fracturase oare braţele sau picioarele când fusese rostogolit peste recife? Iată de ce se temea Vasquez, care în acest caz nu ştia ce să-i facă. El îl pipăi, îi mişcă membrele şi i se păru că tot corpul îi era neatins. Vasquez turnă puţină apă într-o ceaşcă, adăugă câteva picături de rachiu pe care le avea în ploscă şi vărsă o înghiţitură între buzele naufragiatului; apoi îi fricţionă braţele şi pieptul, după ce-i schimbase hainele ude cu altele pe care le găsise în caverna piraţilor.

Mai mult nu avea ce să facă.

Avu satisfacţia să vadă că bolnavul îşi recapătă cunoştinţa. El reuşi chiar să se ridice puţin şi, privindu-l pe Vasquez care-l sprijinea cu amândouă braţele, îi zise cu o voce ceva mai puţin slabă:

— Mi-e sete… mi-e sete!

Vasquez îi întinse ceaşca plină de apă amestecată cu rachiu.

— Ţi-e mai bine? întrebă Vasquez.

— Da!… Da!… răspunse naufragiatul.

Şi ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva nedesluşit, întrebă strângând uşor mâna salvatorului său:

— Aici?… Dumneata?… Unde mă găsesc?

Vorbea englezeşte, limbă pe care şi Vasquez o cunoştea, aşa că îi răspunse:

— Eşti în siguranţă. Te-am găsit pe plajă după naufragiul lui Century.

— Century… Da, îmi amintesc…

— Cum te cheamă?

— Davis… John Davis.

— Căpitanul corăbiei?

— Nu… secundul!…Şi ceilalţi…?

— Toţi au pierit, răspunse Vasquez, toţi! Eşti singurul supravieţuitor al naufragiului.

— Toţi…?

— Toţi!

John Davis rămase ca înlemnit după cele aflate. El, singurul supravieţuitor! Şi cum se întâmplase că a putut să supravieţuiască? Deodată înţelese: îşi datora viaţa acestui necunoscut, aplecat cu atâta grijă asupra lui.

— Mulţumesc, mulţumesc!… zise el, cu ochii în lacrimi.

— Ţi-e foame?… Vrei să mănânci?… Puţin pesmet şi carne? Întrebă Vasquez.

— Nu… nu… vreau să mai beau!

Apa proaspătă amestecată cu rachiu îi făcuse foarte bine lui John Davis, căci putu în curând să răspundă la toate întrebările. Iată, în puţine cuvinte, ce povesti:

Century, corabie cu trei catarge, de 500 de tone, din portul Mobile, părăsise coasta americană cu douăzeci de zile înainte. Echipajul său era compus din căpitanul Harry Steward, secundul John Davis şi doisprezece oameni dintre care făceau parte musul şi bucătarul. Vasul era încărcat cu nichel şi marfă scutită de navlu pentru Melbourne, Australia. Drumul fusese foarte bun până la al 55-lea grad latitudine sudică, în Atlantic. Aci se dezlănţui furtuna violentă, care începuse să bântuie în aceste regiuni cu o zi înainte.

Chiar de la început, Century, surprins de vijelie, pierdu, odată cu catargul artimon, toate velele din pupa. Puţin după aceea, un val imens care veni din babord mătură puntea, sfărâmă în parte duneta şi luă cu el doi marinari care nu putură fi salvaţi. Intenţia căpitanului Steward fusese să caute un adăpost în spatele Insulei Statelor, în strâmtoarea Lemaire. Era sigur de latitudinea la care se afla, căci fusese calculată în cursul zilei. Preferase acest drum, decât să fi înconjurat capul Horn şi apoi să o ia spre coasta australiană.

Noaptea furtuna devenise şi mai mare. Toate velele fuseseră strânse afară de focul mic şi de vela-gabier, iar corabia înainta cu vântul din pupa.

În acel moment căpitanul se mai credea în larg, la peste douăzeci de mile de coastă. Socotea că nu era nici un

pericol să înainteze până când va zări farul. Se îndreptase deci mult spre sud, evitând astfel riscul de a se izbi de recifele capului San-Juan, fiind sigur că va intra fără greutate în strâmtoare.

Century continuă deci să meargă cu vântul din pupa, Harry Steward aşteptând să vadă farul abia după o oră, căci ştia că el luminează pe o rază de zece mile.

Dar nu zărise nici o lumină. Pe când el mai credea că este la o bună distanţă de insulă, avu loc o izbitură îngrozitoare. Trei marinari, care lucrau în arboradă, dispărură, odată cu catargul prova şi cu catargul mare. În acelaşi timp valurile sparseră coca şi căpitanul, secundul şi ceilalţi supravieţuitori ai echipajului fură azvârliţi peste bord în mijlocul vârtejului de ape, din care nu mai putea scăpa nimeni.

Astfel Century pierise cu tot ce avea pe el. Singur secundul John Davis scăpase de la moarte, graţie lui Vasquez.

Şi acuma, ceea ce nu înţelegea Davis, era pe ce ţărm eşuase corabia.

El îl întrebă din nou pe Vasquez:

— Unde ne aflăm?

— Pe Insula Statelor.

— Insula Statelor! exclamă John Davis, uluit de acest răspuns.

— Da… pe Insula Statelor, zise Vasquez, la intrarea în baia Elgor.

— Dar farul…?

— Nu era aprins!

John Davis, pe chipul căruia se întipărise cea mai mare surpriză, aştepta ca Vasquez să-l lămurească, dar acesta se ridică brusc ciulind urechea. I se părea că aude un zgomot neobişnuit şi voia să se asigure dacă banda nu dădea târcoale prin împrejurimi. Se strecură deci între cele două stânci şi privi litoralul până la capul San-Juan.

Totul era pustiu. Uraganul nu pierduse nimic din puterea sa. Valurile se rostogoleau cu aceeaşi violenţă fantastică şi nori tot mai ameninţători goneau spre orizont, pe cerul îmbâcsit de ceţuri.

Zgomotul auzit de Vasquez venea de la alunecarea navei Century. Sub puterea vântului, partea dinapoi a corpului ei se răsturnase şi rafalele pătrunzând în interior, o împingeau spre plajă. Ea se rostogolea ca un imens butoi şi în cele din urmă se sfărâmă de colţul falezei. Pe locul sinistrului, acoperit de mii de resturi, nu mai rămăsese decât cealaltă jumătate a corăbiei. Vasquez se întoarse şi se întinse pe nisip alături de John Davis. Secundul îşi revenea în puteri. Ar fi putut să se ridice şi să iasă pe plajă, sprijinindu-se pe braţul tovarăşului său. Dar acesta îl opri şi atunci John Davis îl întrebă de ce în noaptea aceea farul nu fusese aprins.

Vasquez îi povesti faptele îngrozitoare care se petrecuseră, cu şapte săptămâni înainte, în baia Elgor.

— Ticăloşii… ticăloşii! rosti John Davis. Bandiţii sunt acum stăpânii farului, pe care nu-l mai aprind. Ei poartă vina naufragiului lui Century, morţii căpitanului şi a tuturor oamenilor noştri!

— Da, ei sunt acum stăpânii, zise Vasquez, şi, surprinzând conversaţia şefului lor cu unul din bandă, am putut lua cunoştinţă de planurile lor.

— Şi cum se face că goeleta bandiţilor n-a părăsit încă Insula Statelor, cu lucrurile furate? întrebă John Davis.

— Din cauza unor reparaţii importante care i-au reţinut până acum… Dar m-am asigurat eu însumi că reparaţiile sunt terminate, că au încărcat lucrurile şi că plecarea trebuia să aibă loc azi-dimineaţă.

— În ce direcţie…?

— Spre insulele Pacificului, unde aceşti bandiţi cred că vor fi în siguranţă şi vor putea să-şi facă mai departe meseria de piraţi.

— Goeleta nu poate totuşi să iasă în larg cât va dura furtuna…

— Sigur că nu, răspunse Vasquez, şi, după cum se arată vremea, e probabil că această întârziere o să se prelungească o săptămână întreagă.

— Şi tot timpul cât vor fi aci farul nu se va aprinde…?

— Nu, Davis.

— Şi alte nave riscă să naufragieze aşa cum a naufragiat Century?

— Din păcate, acesta este adevărul.

— Nu s-ar putea deci semnala uscatul marinarilor care se apropie în timpul nopţii?

— Da, poate cu focuri aprinse pe plajă, la capul San-Juan. E ceea ce am încercat să lac, ca să avertizez pe Century. Am vrut să aprind sfărâmături de lemn de la epave şi iarbă uscată. Dar vântul sufla cu atâta furie, încât n-am reuşit.

— Ei bine, ceea ce nu ai reuşit singur, Vasquez, o vom face împreună, zise John Davis. Lemnele nu ne vor lipsi. Resturile sărmanei mele corăbii… şi din nefericire ale atâtor altele ne vor servi cu prisosinţă. Căci, dacă plecarea goeletei este întârziată şi dacă farul Insulei Statelor nu poate fi văzut de navele care vin din larg, cine ştie câte naufragii vor mai putea avea loc?

— În orice caz, remarcă Vasquez, Kongre şi banda lui nu-şi pot prelungi şederea pe insulă şi goeleta va pleca, sunt sigur, imediat ce timpul îi va permite să iasă în larg.

— De ce? întrebă Davis.

— Pentru că ei ştiu că schimbul echipei de la far trebuie să se facă în curând.

— Schimbul?

— Da, în primele zile ale lunii martie, şi acum este 18 februarie.

— O navă va sosi în acest schimb?

— Da, canoniera Santa-Fe trebuie să sosească din Buenos Aires… cam pe la 10 martie şi poate chiar mai devreme.

John Davis avu acelaşi gând ca şi Vasquez.

— Ah, dar asta-i eu totul altceva!… Fie ca timpul rău să ţină până atunci şi ca aceşti ticăloşi să se mai afle aici când Santa-Fe va ancora golful Elgor.

CAPITOLUL XI.

JEFUITORII DE EPAVE.

Erau în total vreo doisprezece oameni, împreună cu Kongre şi Carcante, atraşi de pornirea de jaf.

Cu o zi înainte, în momentul când soarele apunea, Carcante văzuse din galeria farului o corabie cu trei catarge care venea din est. Kongre, prevenit, credea că această navă, care fugea din faţa furtunii, voia să ajungă în strâmtoarea Lemaire şi apoi să găsească adăpost lângă coasta occidentală a insulei. Atât cât îi îngădui lumina zilei, el supraveghe mişcarea navei, iar când se lăsă noaptea îi urmări luminile. Reuşi să observe că nava nu mai guverna bine şi speră că va eşua pe această coastă pe care nu o putea vedea. Dacă ar fi aprins farul, orice pericol ar fi fost înlăturat. Dar nici prin gând nu-i trecea să facă aşa ceva şi când luminile de pe Century se stinseră, nu se mai îndoi că nava pierise cu oamenii şi încărcătura sa între capul San-Juan şi capul Several.

A doua zi uraganul bântuia cu aceeaşi furie. Era imposibil să iasă cu goeleta. Era o nouă întârziere, care putea dura câteva zile, şi lucrul devenea periculos, sub ameninţarea continuă a sosirii schimbului. Oricât era de mare necazul lui Kongre şi alor săi, trebuiau totuşi să aştepte cu orice preţ. La urma urmelor, nu era decât 19 februarie. Furtuna se va linişti totuşi până la sfârşitul lunii. La prima înseninare, Carcante va ridica ancora şi va ieşi în larg.

Dar dacă o navă eşuase pe coastă, nu trebuia folosit naufragiul spre a strânge din sfărâmăturile ei ceea ce ar prezenta oarecare valoare, şi astfel să mărească preţul încărcăturii ce va fi transportată de goeletă? Creşterea beneficiului va compensa cel puţin riscul la care se expuneau.

Nici vorbă că asta aveau de făcut. Astfel încât toate aceste păsări răpitoare îşi luară în grabă zborul. Şalupa fu pregătită imediat şi cei 12 oameni, cu şeful lor în frunte, se urcară în ea. Au trebuit să ducă o luptă aprigă, vâslind contra vântului care sufla vijelios şi mâna apele înapoi spre golf. Abia după o oră şi jumătate reuşiră să ajungă la ultimele faleze, dar, cu ajutorul velei, întoarcerea avea să fie mult mai rapidă.

Şalupa acostă pe malul de nord al golfului, în faţa cavernei. Toţi debarcară şi se grăbiră spre locul naufragiului. Atunci izbucniră nişte strigăte, care întrerupseră discuţia între John Davis şi Vasquez.

Acesta se târî numaidecât până la intrarea în grotă, luând seama să nu fie văzut. Peste o clipă, John Davis se strecură lângă el.

— Ah! îi zise Vasquez. Lasă-mă singur!… Ai nevoie de odihnă.

— Nu, răspunse John Davis. Mă simt bine acum. Şi vreau să văd şi eu această ceată de bandiţi.

Secundul de pe Century era un om energic; nu mai puţin hotărât ca Vasquez, unul din acei fii ai Americii cu o voinţă de fier. Sigur că trebuie să fi dus o viaţă aspră, ca naufragiul corăbiei să nu-l fi descumpănit. Totodată era şi un marinar priceput. Servise mai întâi ca subofiţer în flota Statelor Unite înainte de a naviga pe nave comerciale şi, la întoarcerea lui Century la Mobile, când Harry Steward trebuia să iasă la pensie, armatorii hotărâseră să-i încredinţeze pe viitor comanda navei.

Era deci un motiv în plus ca să fie plin de mânie şi ură. Din nava pe care urma să devină căpitan nu mai vedeau acum decât nişte rămăşiţe răzleţe, la cheremul unei bande de jefuitori.

Dacă Vasquez ar fi avut nevoie să fie îmbărbătat de cineva, atunci acesta era omul potrivit!

Dar oricât de decişi şi curajoşi ar fi fost amândoi, ce ar fi putut face contra lui Kongre şi a oamenilor săi?

Adăpostindu-se în spatele stâncilor, Vasquez şi John Davis scrutau cu prudenţă litoralul până la extremitatea capului San-Juan.

Kongre, Carcante şi ceilalţi se opriseră mai întâi în colţul unde uraganul aruncase jumătate din coca navei Century, transformată în sfărâmături de lemne îngrămădite la poalele falezei.

Jefuitorii se aflau la mai puţin de 200 de paşi de grotă, de unde puteai să le vezi feţele cu uşurinţă. Erau îmbrăcaţi cu mantale de cauciuc, strânse pe talie pentru a împiedica vântul să-i pătrundă, şi pe cap cu nişte glugi strânse şi ele sub bărbie. Se vedea că le era greu să reziste rafalelor de vânt. Câteodată trebuiau să se proptească de o stâncă sau de epavă ca să nu fie trântiţi la pământ. Vasquez îi arătă lui John Davis pe cei pe care-i cunoştea de atunci de când îi văzuse la prima lor venire în cavernă.

— Celui înalt, îi zise, de lângă etrava lui Century, îi spune Kongre.

— Şeful lor?

— Da, şeful lor.

— Şi omul cu care vorbeşte?

— E Carcante, secundul… L-am văzut bine de pe far. E unul din cei care i-au lovit pe camarazii mei.

— Şi i-ai crăpa cu plăcere capul? zise John Davis.

— Lui şi şefului său, ca pe al unor câini turbaţi! răspunse Vasquez.

Trecuse aproape o oră înainte ca jefuitorii să fi terminat cercetarea acestei părţi a cocii. Voiseră să scotocească fiecare colţ. Nichelul, care forma încărcătura de pe Century, nu putea să le folosească la nimic şi deci urma să fie lăsat pe plajă. Dar în ceea ce priveşte marfa scutită de navlu, poate că le convenea. În adevăr, fură văzuţi transportând două-trei lăzi şi tot atâtea baloturi, pe care Kongre le încarcă pe şalupă.

— Dacă aceşti netrebnici caută aur, argint, bijuterii de preţ sau piaştri, nu vor găsi nimic din toate astea, zise John

Davis.

— Astea-s bineînţeles pe gustul lor, răspunse Vasquez. Şi aveau din ele în cavernă, căci probabil că navele care au eşuat pe litoral avuseseră la bord anumite cantităţi de lucruri preţioase. Acum goeleta trebuie să aibă o încărcătură de valoare, Davis.

— Înţeleg de ce, replică acesta, sunt acum atât de grăbiţi s-o pună în siguranţă!Dar poate nu vor avea norocul!

— Pentru asta ar trebui ca vremea rea să ţină încă cincisprezece zile, spuse Vasquez.

— Sau să găsim vreun mijloc…

John Davis nu termină ce avea de spus… De altfel, cum puteau împiedica goeleta să iasă în larg îndată ce timpul ar deveni mai blând, după ce furtuna se va potoli şi marea va fi mai liniştită?

Între timp jefuitorii, părăsind jumătatea navei, se îndreptară spre cealaltă jumătate, pe locul unde eşuase, la extremitatea capului. De unde se găseau, Vasquez şi John Davis puteau să-i mai vadă, deşi distanţa era ceva mai mare.

Mareea scădea şi, cu toate că era răscolită de furtună, recifele începură să apară în mare parte. Kongre şi alţi doi-trei oameni intrară pe navă.

— La pupa, sub dunetă, este cambuza, îi spuse Davis lui Vasquez.

Probabil că această cambuză fusese golită de valurile mării. Era totuşi posibil ca o parte din provizii să se mai găsească acolo. În adevăr, mai mulţi oameni scoaseră lăzi cu conserve, câteva butoiaşe şi butoaie, pe care le rostogoliră pe nisip până la şalupă. Găsiră şi baloturi cu îmbrăcăminte între sfărâmăturile dunetei şi le transportară în aceeaşi direcţie.

Cercetările ţinură aproape două ore; apoi Carcante şi doi din oamenii săi, înarmaţi cu topoare, începură să sfărâme partea de la pupa a navei.

— Ce învârtesc pe-acolo? întrebă Vasquez. Oare corabia nu este destul de distrusă? De ce dracu' vor să o facă bucăţele?

— Ceea ce vor e uşor de înţeles, răspunse Davis. Vor să nu mai rămână nimic ce ar putea arăta numele şi naţionalitatea navei. Vor să nu se ştie niciodată că Century a pierit în aceste locuri ale Atlanticului!

John Davis nu se înşelase. După puţin timp Kongre ieşi din dunetă cu pavilionul american găsit în cabina căpitanului şi îl rupse în mii de bucăţi.

— Ah, ticăloşii! exclamă John Davis. Pavilionul, pavilionul patriei mele!

Vasquez abia mai avu timp să-l apuce de braţ în momentul când, nemaifiind stăpân pe sine, voia să se repeadă pe plajă!… După ce isprăviră cu jaful şi şalupa fu încărcată ochi, Kongre şi Carcante se întoarseră la poalele falezei. Plimbându-se, trecură de vreo două-trei ori în faţa celor două stânci care închideau grota. Vasquez şi John Davis putură atunci să audă ce-şi spuneau:

— Va fi imposibil să plecăm mâine.

— Da. Mi-e teamă chiar ca vremea rea să nu mai ţină câteva zile.

— Ei! N-am pierdut nimic cu această întârziere…

— Desigur, dar speram să găsesc mai mult într-o corabie americană de acest tonaj!… Nava, pe care am atras-o pe recife înaintea ăsteia, ne-a adus cincizeci de mii de dolari…

— Naufragii pot fi multe, dar nu-ntâlneşti două la fel, răspunse înţelept Carcante. Am avut de-a face cu nişte sărăntoci, asta-i tot.

John Davis, scos din sărite, apucase revolverul şi, cu o pornire de furie nestăpânită, ar fi zdrobit capul şefului bandei, dacă Vasquez nu l-ar fi oprit din nou.

— Da, ai dreptate, recunoscu John Davis. Dar nu mă pot obişnui cu ideea ca aceşti ticăloşi să rămână nepedepsiţi… Şi totuşi, dacă goeleta lor reuşeşte să părăsească insula, unde ar mai putea fi găsiţi… unde să fie urmăriţi?

— Furtuna nu pare să se liniştească, spuse Vasquez. Chiar dacă vântul slăbeşte, marea va mai rămâne agitată câteva zile. Nu vor ieşi din golf, crede-mă.

— Da, Vasquez, dar canoniera nu poate veni înainte de începutul lunii viitoare, aşa mi-ai spus, nu?

— Poate mai devreme, Davis, cine ştie!

— Deie Domnul, Vasquez, să fie aşa!

Era vădit că furtuna nu pierdea nimic din violenţa ei şi, la aceste latitudini, chiar şi în timp de vară perturbaţiile atmosferice durează câteodată cincisprezece zile. Dacă vântul ar bate dinspre sud, ar aduce cu el nori din marea antarctică, unde iarna nu va întârzia să înceapă. De pe acum balenierele se pregăteau să părăsească regiunile polare, căci, începând din luna martie, noile gheţuri se formează în faţa banchizei.

Totuşi era de temut ca peste patru-cinci zile să nu vină o acalmie de care goeleta va profita ca să iasă în larg.

Era ora patru când Kongre şi oamenii săi se îmbarcară. După ridicarea velei, şalupa dispăru imediat de-a lungul malului din nordul golfului.

Spre seară furtuna se înteţi. O ploaie rece şi biciuitoare cădea cu găleata din norii veniţi din sud-est.

Vasquez şi John Davis nu putură părăsi grota. Frigul fu destul de puternic şi trebuiră să facă focul pentru a se încălzi. Îl aprinseră la capătul dinspre stânci. Litoralul fiind pustiu şi întunericul complet, nu aveau de ce să se teamă.

Noaptea fu îngrozitoare. Marea izbea poalele falezei. Se putea crede că un mascaret sau mai curând un val uriaş de maree năvălea pe coasta de est a insulei. Desigur că o hulă înfiorătoare trebuia să pătrundă în golf şi Kongre va avea mult de furcă pentru a-l putea menţine pe Carcante la ancoră.

— Vedea-l-aş făcut praf, spuse John Davis, iar rămăşiţele lui să plutească în larg, cu mareea următoare!

Cât despre coca lui Century nu aveau să mai rămână din ea, a doua zi, decât sfărâmăturile adunate între stâncile de

lângă mal.

Oare furtuna ajunsese la punctul culminant? Acest lucru Vasquez şi tovarăşul său putură să-l constate a doua zi, în zori. Nimic nu vestea sfârşitul uraganului.

O asemenea dezlănţuire a stihiilor era cu neputinţă de închipuit. Apele cerului se contopeau cu cele ale mării. Şi asta dură toată ziua şi noaptea următoare. Timp de patruzeci şi opt de ore nici o navă nu fu văzută în jurul insulei şi era de înţeles că voiseră să se ferească de meleagurile periculoase ale Magellaniei, bătute fără apărare de furtună. Ele nu s-ar fi putut adăposti de uragan nici în strâmtoarea Magellan, nici în strâmtoarea Lemaire. Salvarea lor era fuga şi aveau nevoie de larga întindere a apelor în faţa etravelor lor.

Aşa cum prevăzuseră John Davis şi Vasquez, coca lui Century era complet sfărâmată şi nenumărate rămăşiţe acopereau plaja până la poalele falezei.

Din fericire, hrana nu constituia o preocupare pentru Vasquez şi tovarăşul său. Cu conservele de pe Century puteau să se hrănească o lună întreagă, şi chiar mai mult. Dar curând, poate peste vreo douăsprezece zile, va sosi SantaFe. Până atunci va trece vremea rea şi canoniera nu se va teme să vină în recunoaştere la capul San-Juan.

Despre nava pe care o aşteptau cu atâta înfrigurare se întreţineau adesea.

— Ah, să ţină furtuna pentru a împiedica goeleta să plece şi să înceteze apoi, pentru ca Santa-Fe să poată veni, iată ce ar trebui să se întâmple! exclamă cu naivitate Vasquez.

— Ah, răspunse John Davis, dacă am stăpâni vânturile mării, ar fi ca şi făcut!

— Din păcate, aceasta nu e în puterea noastră.

— Nu, nu se poate ca ticăloşii să scape de pedeapsa ce o merită pentru crimele lor, spuse John Davis, repetând cuvintele întrebuinţate de Vasquez cu câtăva vreme înainte. Amândoi, având aceleaşi motive de ură şi aceeaşi sete de răzbunare, erau uniţi prin acelaşi gând.

În zilele de 21 şi 22 situaţia nu se schimbă, cel puţin în mod vizibil. Poate că vântul arăta o oarecare tendinţă să-şi schimbe direcţia spre nord-est. Dar după o oră de şovăială reveni şi aduse din nou asupra insulei tot cortegiul îngrozitoarelor sale rafale.

Nici Kongre şi niciunul din oamenii săi nu se mai arătară. Erau ocupaţi, fără îndoială, să păzească goeleta de avarii, căci uraganul umfla enorm mareele în golfuleţ.

În ziua de 23 dimineaţa condiţiunile atmosferice se ameliorară puţin. Marea rămânea însă agitată şi valurile se rostogoleau cu furie pe mal. Intrarea în golf tot nu putea fi folosită şi goeleta n-avea cum să pornească în larg nici în acea zi şi nici în cea următoare. Oare Kongre şi Carcante nu vor profita de această acalmie ca să revină la capul San-Juan, spre a cerceta mai bine marea?

Era posibil, ba chiar probabil, şi de aceea îşi luară toate măsurile de siguranţă. Dar sosirea bandiţilor dis-de-dimineaţă nu era de temut. Aşadar, John Davis şi Vasquez riscară să iasă din grota pe care n-o părăsiseră de 48 de ore.

— Oare vântul bate tot aşa? întrebă Vasquez.

— Mi-e teamă că da, răspunse John Davis, pe care instinctul său de marinar nu-l înşela. Ne-ar fi trebuit încă zece zile de vreme rea… Zece zile!… Şi nu le vom avea.

Cu braţele încrucişate privea când cerul, când marea, între timp Vasquez, depărtându-se puţin,merse de-a lungul falezei. John Davis îl urmă. Deodată, lângă o stâncă, piciorul său se izbi de un obiect pe jumătate îngropat în nisip, care scoase un sunet metalic. Se aplecă şi recunoscu lada care conţinea pulberea ce se afla pe bord, atât pentru puşti cât şi pentru două din cele patru tunuri pe care Century le întrebuinţa pentru semnalizare.

— Nu avem ce face cu ea, zise el. Ah, dac-am putea să-i dăm foc în cala goeletei pe care se află aceşti bandiţi!

— Nici nu ne putem gândi la aşa ceva, zise Vasquez clătinând din cap. Oricum, voi lua această lădiţă la

întoarcere şi o voi duce în grotă.
Continuară să meargă pe plajă şi se îndreptară spre cap. Dar nu puteau ajunge până la capătul falezei din cauza hulei. Deodată, printre recife, Vasquez zări într-o scobitură de stâncă una din acele mici guri de foc, care plutise până atunci cu afetul său, după eşuarea corăbiei Century.
— Iată ceva ce-ţi aparţine, îi spuse el lui John Davis, împreună cu cele câteva ghiulele pe care valurile le-au aruncat acolo.
Şi, ca şi prima oară, John Davis repetă:
— N-avem ce face cu ele…!
— Cine ştie? spuse Vasquez. Fiindcă avem acum cu ce să încărcăm acest mic tun, poate că întâmplarea va face să ne servim de el…
— Mă îndoiesc, răspunse tovarăşul său.
— De ce, Davis? Deoarece farul nu este luminat noaptea, dacă s-ar ivi o navă în condiţiile în care a mers Century, i-am putea semnaliza prezenţa coastei cu lovituri de tun.
John Davis îşi privi ţintă tovarăşul. Părea că-i trece prin minte cu totul alt gând. Se mulţumi să-i răspundă:
— Aceasta este ideea care ţi-a venit, Vasquez…?
— Da, Davis, şi nu cred că este proastă. Sigur că zgomotul detunăturilor va fi auzit în golf… El va trăda prezenţa noastră pe această parte a insulei… Bandiţii vor începe să ne caute poate chiar ne vor descoperi… iar aceasta ne va costa viaţa!… Dar câte vieţi nu vom fi salvat în schimbul vieţilor noastre şi, în sfârşit, ne vom fi făcut datoria!
— Există poate şi o altă cale de a ne face datoria! murmură John Davis, fără să mai adauge vreo explicaţie. Dar nu mai făcu nici o obiecţie şi, după cum zisese Vasquez, micul tun fu târât până la grotă; apoi transportară afetul, ghiulelele şi lada cu pulbere. Munca fu grea şi dură un timp îndelungat. Când Vasquez şi John Davis intrară să mănânce ceva, soarele deasupra orizontului arăta că trebuia să fie aproape zece.

Dar abia intrară când Kongre, Carcante şi dulgherul Vargas se iviră de după colţul falezei. Şalupa ar fi avut prea mari greutăţi cu vântul şi mareea care începea să urce în golf. Făcuseră drumul pe jos, de-a lungul malului. De data aceasta nu voiau să jefuiască.

Se deciseseră să vină, aşa cum prevăzuse Vasquez, spre a observa cum se prezintă cerul şi marea de când se înseninase dimineaţa. Desigur vor vedea cât de mult ar fi riscat Carcante dacă voia să iasă din golf şi că nu va putea să lupte contra valurilor imense care se rostogoleau venind din larg. Înainte de a ajunge în strâmtoare sau în vestul insulei, s-ar găsi cu vântul în spate şi, până să treacă de capul San-Juan, ar putea fi izbit de coastă sau răsturnat de valuri.

Aceasta fu într-adevăr părerea lui Kongre şi a lui Carcante.

Opriţi pe locul naufragiului, unde nu mai rămăseseră decât puţine rămăşiţe din pupa lui Century, abia se ţineau pe picioare din pricina vântului. Vorbeau cu însufleţire, făceau gesturi arătând orizontul cu mâna şi dându-se înapoi când vreun val cu creasta înspumată se rostogolea pe mal.

Nici Vasquez, nici tovarăşul său nu-i pierdură din ochi în jumătatea de oră cât cercetară intrarea în golf. Plecară în sfârşit, nu fără a privi înapoi destul de des, apoi dispărură după colţul falezei şi luară drumul spre far.

— Uf, s-au dus! spuse Vasquez. Aş da o mie de milioane de triliarde ca să-i mai văd venind câteva zile pentru a cerceta marea din largul insulei!

Dar John Davis clătină din cap. Era evident pentru el că furtuna va înceta în 48 de ore. Hula se va potoli, dacă nu cu totul, cel puţin atât încât să permită goeletei să treacă de capul San-Juan.

Această zi Vasquez şi John Davis o petrecură în parte pe litoral. Schimbarea stării atmosferice se accentua. Vântul bătea dinspre nord-nord-est şi orice navă n-ar fi întârziat să-şi întindă velele pentru a intra în strâmtoarea Lemaire.

Când veni seara, Vasquez şi John Davis intrară în grotă. Îşi astâmpărară foamea cu pesmeţi şi carne şi setea cu rachiu amestecat cu apă. Apoi Vasquez se pregăti să se acopere cu pătura, când fu oprit de tovarăşul său:

— Înainte de a te culca, Vasquez, ascultă o propunere pe care vreau să ţi-o fac.

— Spune, Davis.

— Vasquez, îţi datorez viaţa şi n-aş dori să fac ceva fără încuviinţarea ta… Iată ideea pe care vreau să ţi-o supun. Examineaz-o şi răspunde-mi apoi, fără teama de a mă nemulţumi.

— Te ascult, Davis.

— Vremea se schimbă, furtuna a încetat, marea va deveni iar calmă. Mă aştept ca goeleta să pornească în cel mult 48 de ore.

— Din păcate, e foarte adevărat, spuse Vasquez, completând gândul său cu un gest care însemna: «Nu putem să facem nimic!»

John Davis continuă:

— Da, înainte de două zile va ieşi din golf, va trece de cap, va dispare spre vest, va intra în strâmtoare şi nu va mai fi văzută, iar camarazii tăi, Vasquez, şi căpitanul cu tovarăşii mei de pe Century nu vor fi răzbunaţi!

Vasquez plecă fruntea; apoi, ridicându-şi capul, îl privi pe Davis a cărui faţă era luminată de ultimele flăcări ale vetrei.

— O singură împrejurare ar putea să împiedice plecarea goeletei, sau cel puţin s-o întârzie până la sosirea canonierei: o avarie care ar obliga-o să se întoarcă în golf… Ei bine, avem un tun, pulbere şi ghiulele… Să aşezăm tunul pe afetul său, la colţul falezei, să-l încărcăm şi, când goeleta va trece, să tragem în plin asupra ei… E posibil să nu se scufunde imediat, dar echipajul ei nu va porni cu o nouă avarie în lunga călătorie pe care o are de făcut… Ticăloşii vor fi obligaţi să se întoarcă în golf pentru ca să-şi repare corabia. Vor trebui să descarce totul… Vor avea nevoie poate de o săptămână întreagă şi în acest timp Santa-Fe…

John Davis tăcu şi luă mâna tovarăşului său pe care o strânse cu putere. Fără să şovăie, Vasquez îi răspunse:

— Fă cum spui!

CAPITOLUL XII.

LA IEŞIREA DIN GOLF.

Aşa cum se întâmplă adesea după o mare furtună, zarea era înnegurată în dimineaţa de 25 februarie. Dar, schimbându-şi direcţia, vântul se potolise şi semnele unei schimbări a vremii erau evidente.

În acea zi se decisese că goeleta va ridica ancora şi Kongre făcea pregătirile pentru a porni după-amiază. Se presupunea că soarele va fi risipit până atunci ceţurile care-l înconjuraseră când răsărise. Mareea care trebuia să se retragă la şase seara va favoriza ieşirea din baia Elgor. Goeleta va ajunge în dreptul capului San-Juan către şapte seara şi lunga înserare de pe aceste latitudini ridicate îi va permite să depăşească capul înainte de căderea nopţii.

Desigur, ar fi putut să pornească cu refluxul de dimineaţă dacă nu ar fi fost negură. În adevăr, totul era gata la bord, se isprăvise cu încărcatul, alimente aveau suficiente – cele care proveneau de pe Century, pe lângă cele scoase din magazia farului. Nu mai rămăsese în anexele farului decât mobilierul şi uneltele cu care Kongre nu voia să mai îngreuneze cala, destul de plină. Cu toate că fusese uşurată de o parte din lest, goeleta era afundată cu câteva degete în plus peste linia normală de plutire şi nu era prudent să supraîncarci nava.

Puţin după prânz, pe când se plimbau pe terasa farului, Carcante îi zise lui Kongre:

— Ceaţa începe să se ridice şi vom putea vedea largul mării. Odată cu ceaţa, vântul se potoleşte de obicei şi marea devine mai repede calmă.

— Cred că de data aceasta vom ieşi în fine, răspunse Kongre, şi că nimic nu va stânjeni navigaţia noastră până la strâmtoare…

— Şi dincolo de ea, sper, adăugă Carcante. Noaptea va fi totuşi întunecoasă, Kongre. Luna e abia în primul pătrar şi va dispare aproape în acelaşi timp cu soarele…

— N-are importanţă, Carcante. N-am nevoie nici de lună, nici de stele, pentru a naviga de-a lungul insulei!… Cunosc toată coasta de nord şi sper să trec de insulele New-Year şi de capul Colnett la o distanţă destul de mare pentru a putea să mă feresc de stâncile lor…!

— Mâine vom fi departe, Kongre, cu vântul acesta de nord-est şi cu ajutorul velelor. Mâine nu vom mai zări capul San-Bartolome şi sper că, odată cu sosirea nopţii, vom lăsa în urmă Insula Statelor cu cel puţin 20 de mile.

— Nu-i prea devreme, Kongre, dacă ne gândim la timpul de când suntem aici.

— Oare îl regreţi, Carcante?

— Nu acum, când totul s-a sfârşit şi când am strâns avere, cum se spune, şi o navă bună ne poartă împreună cu bogăţiile noastre!… Dar, mii de draci, crezusem că totul era pierdut când Maule… când goeleta Carcante a sosit în golf cu o spărtură prin care intra apa! Dacă n-am fi putut face reparaţiile avariei, cine ştie câtă vreme ar fi trebuit să mai rămânem pe insulă! La venirea canonierei am fi fost obligaţi să ne întoarcem la capul San-Bartolome… Şi eu sunt sătul de capul San-Bartolome.

— Da, răspunse Kongre, al cărui chip aspru se întunecă, şi, de altfel, situaţia ar fi devenit foarte gravă!… Văzând farul fără paznici, comandantul de pe Santa-Fe ar fi luat măsuri… S-ar fi pus pe cercetări… Ar fi răscolit toată insula şi cine ştie dacă nu descoperea ascunzătoarea noastră… Şi apoi, n-ar fi putut să fie înştiinţat de al treilea paznic care ne-a scăpat?

— Nu cred, Kongre. N-am găsit niciodată vreo urmă de-a lui şi n-ar fi putut să trăiască două luni fără hrană. Căci au trecut aproape două luni de când Carcante… vezi, de data aceasta nu am uitat noul său nume, a ancorat în baia Elgor,

şi doar dacă acest brav paznic a trăit tot acest timp numai cu peşte crud sau cu rădăcini…

— În orice caz, vom fi plecaţi înainte de sosirea canonierei, zise Kongre, şi asta e mai sigur. Nu trebuie să sosească decât peste o săptămână, după jurnalul farului, adăugă el, iar atunci noi vom fi departe de capul Horn, în drum spre insulele Solomon sau Noile Hebride.

— În regulă, Kongre. Voi urca pentru ultima oară pe galerie, să scrutez marea. Dacă văd vreo navă…

— Eh! Şi ce ne pasă, zise Kongre ridicând din umeri. Atlanticul şi Pacificul aparţin tuturor. Carcante are acte în regulă. S-a făcut tot ce era necesar în această privinţă, poţi să te bizui pe mine. Şi chiar dacă Santa-Fe l-ar întâlni la intrarea în strâmtoare, îi va înapoia salutul, căci la bună-cuviinţă răspunzi cu bună-cuviinţă.

Cum se vede, Kongre n-avea nici o îndoială asupra reuşitei planurilor sale. De altfel, se părea că totul se-ntrecea să le favorizeze.

În timp ce căpitanul coborî spre golfuleţ, Carcante urcă scările şi, ajuns la galerie, rămase de veghe o oră întreagă.

Cerul era senin şi linia orizontului, retrasă cu vreo 12 mile, se arăta desluşit. Marea, încă agitată, nu mai era albită de spuma valurilor dezlănţuite şi hula, puternică încă, nu putea fi o piedică pentru plecarea goeletei. De altfel, când nava va intra în strâmtoare, marea va fi liniştită şi se va merge ca pe un fluviu, la adăpostul malurilor şi cu vântul din pupa.

În larg, nici o navă, afară de o corabie cu trei catarge care apăru un moment în est, pe la ora două, la o asemenea distanţă încât fără lunetă Carcante nu i-ar fi putut recunoaşte velatura. De altfel, mergea spre nord. Nu avea deci destinaţia spre oceanul Pacific şi nu întârzie să dispară în zare.

E adevărat că, o oră mai târziu, Carcante avu o pricină de îngrijorare şi se întrebă dacă nu trebuia s-o comunice lui Kongre.

Înspre nord-nord-est, un fum se vedea la mare depărtare. Era deci un vapor care se îndrepta spre Insula Statelor sau spre Ţara de Foc. Conştiinţa turbure te face temător. Acest fum îl sperie pe Carcante. «Să fie oare canoniera?» îşi zise el.

De fapt, erau abia în 25 februarie şi Santa-Fe trebuia să ajungă în primele zile ale lui martie!… Să fi plecat înainte? Dacă era ea, atunci în două ore va fi în dreptul capului San-Juan… Totul ar fi pierdut… Va fi oare nevoit să renunţe la libertate, în momentul când era pe cale s-o dobândească, şi să se întoarcă la oribila existenţă de la capul San-Bartolome?

La picioarele sale, Carcante vedea goeleta care se legăna graţioasă, ca şi când voia să-l sfideze. Totul era pregătit. Nu trebuia decât să ridice ancora spre a porni… Dar n-ar fi putut s-o facă cu vântul în faţă, să învingă fluxul care începea să urce; or, marea nu va fi liniştită înainte de două ore şi jumătate. Cu neputinţă deci să iasă în larg înainte de sosirea acestui vapor, şi dacă ar fi canoniera…

Carcante nu-şi putut stăpâni înjurătura care-i sta pe buze.

Nu vru totuşi să-l anunţe pe Kongre, care era foarte ocupat cu ultimele pregătiri, înainte de a fi sigur de presupunerea lui, şi rămase mai departe singur de veghe pe galeria farului.

Vaporul se apropia repede, având vânt şi curenţi prielnici. Căpitanul dăduse presiune maximă la cazane, căci pe coş ieşea un fum gros pe care Carcante încă nu putea să-l vadă în spatele velelor întinse, în plus, nava era puternic înclinată la tribord. Păstrând această viteză, nu va întârzia să se găsească curând în dreptul capului San-Juan.

Carcante privea tot timpul cu luneta şi neliniştea sa creştea pe măsură ce se apropia vaporul. Distanţa fu în curând redusă la numai câteva mile şi coca vasului deveni parţial vizibilă.

Dar deodată temerile lui Carcante, care deveneau din ce în ce mai puternice, se risipiră.

Vaporul manevră astfel încât să se îndrepte spre strâmtoare şi Carcante reuşi să vadă întregul său greement.

Era un vapor cu aburi de vreo 1 200-1 500 tone şi care nu putea fi confundat cu Santa-Fe. Carcante, la fel cu Kongre şi oamenii săi, cunoştea bine canoniera, pe care o zărise în mai multe rânduri în timpul lungii sale şederi în baia Elgor. Ştia că era construită ca o goeletă cu două catarge, pe când vaporul acesta avea trei.

Ce uşurare simţi Carcante, care se felicită că n-a turburat fără rost liniştea bandei! Mai rămase o oră pe galerie şi văzu cum vaporul trecea prin nordul insulei, la distanţă de vreo trei sau patru mile, adică prea departe pentru a comunica farului matricola, semnalizare care, de altfel, ar fi rămas fără răspuns din cauzele pe care le cunoaştem.

Patruzeci de minute mai târziu, vaporul, care mergea cu cel puţin douăsprezece noduri, dispăru în dreptul capului Colnett.

Carcante coborî, după ce fu sigur că nici o altă navă nu se vedea la orizont. Între timp ora retragerii mareei se apropia. Era momentul fixat pentru plecarea goeletei. Pregătirile se isprăviseră şi velele se puteau ridica. Odată întinse, vor primi la travers vântul, care din direcţia est-sud-est va sufla în velele lui Carcante ce va porni ca săgeata spre mare.

La ora şase Kongre şi cea mai mare parte din oamenii săi erau la bord. Barca aduse pe cei ce aşteptau la poalele terasei, apoi fu ridicată pe cavaleţi.

Mareea începea încet să se retragă. Ea începuse să descopere locul unde fusese aşezată goeleta în timpul reparaţiilor. De cealaltă parte a golfuleţului, stâncile îşi arătară vârfurile ascuţite. Vântul pătrundea prin crăpăturile falezei şi vălurile se izbeau mai uşor de ea.

Momentul plecării sosise. Kongre dădu ordin să se vireze cabestanul. Lanţul se întinse, scârţâi pe nară şi ancoră fu

ridicată pe macara, apoi fixată în vederea unei călătorii care trebuia să fie lungă.

Velele fură orientate şi goeleta începu să se mişte spre mare.

Vântul suflând din est-sud-est, Carcante va trece uşor de capul San-Juan. De altfel, nu era nici un pericol să se meargă de-a lungul acestei faleze foarte abrupte. Kongre o ştia, cunoştea bine golful. Stând în picioare la timonă, el manevra nava astfel încât să-i mărească pe cât posibil viteza.

Mersul lui Carcante era destul de neregulat. Încetinea când vântul slăbea, pentru a-şi mări viteza când vântul se înteţea.

Atunci întrecea refluxul, lăsând în urmă-i un siaj destul de lin, ceea ce dovedea că nu era supraîncărcat şi că va avea o călătorie bună.

La ora şase şi jumătate pe Kongre nu-l mai despărţea de cap decât o singură milă. Vedea în faţa sa marea întinsă până la orizont. Soarele apunea şi în curând stelele vor străluci pe cerul care se întuneca sub vălurile amurgului.

Carcante se apropie în acest timp de Kongre.

— În fine, în curând vom fi în afara golfului! zise el cu satisfacţie.

— În douăzeci de minute, răspunse Kongre, vom ocoli capul San-Juan…

— Va trebui oare să braţăm mai strâns când vom ajunge în strâmtoare?

— Nu cred, răspunse Kongre. Odată trecuţi de capul San-Juan, vom schimba murele şi sper să le avem în babord până la capul Horn. Sezonul începe să avanseze şi cred că putem să ne bizuim pe statornicia vânturilor din est. În orice caz, în strâmtoare vom face tot ce e nevoie şi sper ca briza să nu ne oblige să navigam în volte.

Dacă aşa cum spera Kongre vor putea să evite schimbarea murelor, ar câştiga foarte mult timp. La nevoie vor coborî velele pătrate şi nu vor păstra decât velele aurice şi latine:

brigantina, vela-trincă şi focurile. Astfel goeleta va merge cu vânt bun. În acest moment, un om din echipaj, postat lângă nara ancorei, strigă:

— Atenţiune, în prova!

Carcante alergă spre omul care strigase şi se aplecă peste balustradă.

— Vino repede! strigă el către Kongre.

Goeleta se afla atunci în dreptul cavernei pe care banda o ocupase atâta timp.

În această parte a golfului se afla în derivă o parte din chila vasului Century, pe care refluxul o împingea spre mare. O ciocnire putea să aibă urmări grave şi abia aveau timp pentru a o ocoli.

Kongre manevră nava uşor spre stânga. Goeleta derivă cu câteva grade şi trecu de-a lungul chilei, care-i atinse numai uşor carena. Manevra avu drept rezultat să apropie pe Carcante de malul nordic al golfului. Apoi nava îşi reluă direcţia. După încă 20 de stânjeni s-ar fi depăşit colţul falezei şi Kongre ar fi putut roti timona pentru a lua drumul spre nord.

În acest moment, un şuierat ascuţit sfâşie aerul şi o izbitură zgudui coca goeletei, urmată imediat de o detunătură puternică.

În acelaşi timp, un fum albicios, pe care vântul îl duse înăuntrul golfului, se ridică de pe mal.

— Ce se întâmplă? strigă Kongre.

— S-a tras asupra noastră, răspunse Carcante.

Alergând la babord, privi peste balustradă şi observă o gaură în cocă, la o jumătate de picior peste linia de plutire.

Tot echipajul veni imediat la prova.

Să fii atacat de pe aceste meleaguri ale litoralului…!

O ghiulea să-l lovească pe Carcante la ieşirea din golf!

Dacă ar fi nimerit puţin mai jos, cu siguranţă că l-ar fi scufundat…!

Să recunoaştem că, dacă aveai de ce să fii speriat, o asemenea agresiune avea darul să te şi uimească.

Ce puteau face Kongre şi oamenii săi…?

Să coboare barca, să se urce în ea, să se repeadă pe malul de unde se ridica fumul şi să-i prindă pe cei ce trăseseră proiectilul, să-i masacreze sau cel puţin să-i alunge din acel loc?… Dar se putea oare şti dacă aceşti agresori nu erau mai numeroşi ca ei şi cel mai bine nu era oare să se îndepărteze, spre a constata mai întâi gravitatea avariei…?

Această soluţie se impuse cu atât mai mult, cu cât se trase a doua lovitură de tun. Un fum alb se ridică din acelaşi loc. Goeleta mai fu lovită încă o dată. A doua ghiulea o izbi din plin, puţin mai jos ca prima.

— Cârma sub vânt! urlă Kongre alergând spre Carcante, care se grăbi să execute ordinul.

De îndată ce goeleta simţi acţiunea cârmei, viră şi se înclină la tribord. În mai puţin de cinci minute începu să se depărteze de mal şi ieşi din bătaia tunului care fusese îndreptat spre dânsa.

De altfel, nu mai răsună vreo altă lovitură. Plaja se arăta pustie până la capăt. Se putea presupune că atacul nu se va mai repeta. Cel mai grabnic era să se verifice starea cocii. În interior nu era posibil să se facă această verificare, căci ar fi trebuit să se deplaseze încărcătura. Dar era sigur că cele două ghiulele găuriseră bordajul şi intraseră în cală.

Fu coborâtă barca, în timp ce Carcante puse velele în pană şi se opri, legănată doar de reflux. Kongre şi dulgherul coborâră în barcă şi examinară coca pentru a vedea dacă avaria nu poate fi reparată pe loc.

Observară că două ghiulele de patru ţoii nimeriseră goeleta şi străpunseseră bordajul. Din fericire, partea de sub linia de plutire nu fusese atinsă. Ambele găuri se găseau acolo unde începea carena, exact la linia de plutire. Cu câţiva centimetri mai jos, s-ar fi produs o gaură de apă pe care poate că echipajul n-ar fi avut timp s-o astupe. Cala s-ar fi umplut şi Carcante s-ar fi scufundat la intrarea în golf. Neîndoielnic, Kongre şi oamenii săi ar fi putut ajunge cu barca la mal, dar goeleta ar fi fost pierdută.

În definitiv, avaria nu era extrem de gravă, dar nu-ncăpea vorbă că-l împiedica pe Carcante să se aventureze spre larg. La cea mai mică înclinare la babord, apa ar pătrunde în interior. Era deci necesar ca cele două găuri făcute de ghiulele să fie astupate înainte de a se continua drumul.

— Dar cine este nemernicul care ne-a lovit? repeta mereu Carcante.

— Poate paznicul care ne-a scăpat!… răspunse Vargas. Şi poate şi vreun supravieţuitor de pe Century, pe care paznicul să-l fi salvat. Căci pentru a trage o ghiulea e nevoie de un tun şi acest tun nu poate cădea din lună.

— Desigur, zise Carcante. Nici o îndoială că provine de pe corabie. E destul de prost că nu l-am găsit noi.

— Ce rost are să pălăvrăgim despre asta? întrerupse brutal Kongre. Trebuie să facem reparaţia cât mai repede.

În adevăr, nu mai era cazul să se discute de împrejurările în care s-a produs atacul contra goeletei, ci de a se purcede imediat la reparaţiile necesare. S-ar putea duce eventual goeleta aproape de malul opus al golfului, lângă limba de pământ. Pentru aceasta ar fi suficientă o oră. Dar în acest loc ea ar fi fost prea expusă la vânturile din larg şi până la capul Several coasta nu oferea nici un adăpost. La prima înrăutăţire a vremii, s-ar fi sfărâmat de stânci. Kongre decise atunci să se revină în aceeaşi seară în baia Elgor, unde lucrul ar putea fi făcut în toată siguranţa şi cât mai repede posibil.

Dar în acest moment mareea se retrăgea şi goeleta n-ar fi putut înainta contra refluxului. Erau deci obligaţi să aştepte fluxul, care nu va veni decât peste trei ore.

Carcante începea să se clatine destul de tare din pricina hulei şi derivând putea să fie antrenat până la capul Several, riscând să se umple cu apă. Se şi auzea zgomotul apei care năvălea prin găurile cocii la fiecare ruliu mai tare. Kongre trebui să se resemneze să arunce ancora la câteva cabluri de capul San-Diego.

Situaţia era destul de îngrijorătoare. Noaptea se lăsă şi îndată întunericul fu de nepătruns. Era nevoie de toată experienţa lui Kongre în cunoaşterea acestor regiuni, pentru a nu eşua pe unul din numeroasele recife care străjuiau coasta.

În fine, către ora 10 începu fluxul. Ancora fu ridicată la bord şi, înainte de miezul nopţii, Carcante, nu fără a trece prin multe pericole, ajunse la vechiul său punct de acostare, în golfuleţul din baia Elgor.

CAPITOLUL XIII.

TIMP DE TREI ZILE.

E lesne de închipuit la ce stare de exasperare ajunseseră Kongre, Carcante şi ceilalţi. În momentul când erau să părăsească definitiv insula, i-a împiedicat un obstacol. În ultimul minut! Şi canoniera ar putea să-şi facă apariţia în baia Elgor în patru-cinci zile sau chiar mai curând! Desigur că, dacă avariile goeletei ar fi fost mai mici, Kongre n-ar fi ezitat să ancoreze în altă parte. S-ar fi refugiat, de exemplu, în golful San-Juan care pătrunde adânc în coasta de nord a insulei, în spatele capului. Dar era o nebunie să te gândeşti că ei ar putea întreprinde acest drum în starea actuală a navei. S-ar fi trezit în fundul mării înainte de a ajunge până acolo. Pe timpul parcursului care trebuia făcut cu vântul din pupa, goeleta, prin tangaj, nu ar fi întârziat să se umple cu apă. În cazul cel mai bun ar fi fost pierdută toată încărcătura navei.

Trebuiau să se întoarcă deci în golfuleţul farului, iar Kongre procedase cu înţelepciune resemnându-se să facă acest lucru.

În timpul nopţii, în care nimeni nu a dormit, oamenii trebuiră să facă de cart şi să fie foarte atenţi tot timpul. Cine putea şti dacă nu vor fi din nou atacaţi? Nu era oare posibil ca o trupă numeroasă, superioară bandei lui Kongre, să fi debarcat pe o altă parte a insulei? Se aflase poate de prezenţa acestor piraţi la Buenos Aires şi guvernul argentinian luase măsuri să-i nimicească?

Carcante emise cel dintâi această ipoteză: debarcarea pe Insula Statelor a unor soldaţi, cu misiunea de a urmări pe Kongre şi pe oamenii săi. Dar, admiţând că banda nu ar fi avut de unde afla de debarcarea lor, nu astfel ar fi procedat o armată regulată. Ea ar fi atacat deschis, sau, dacă n-ar fi avut timp s-o facă, ar fi masat la intrarea golfului diverse ambarcaţiuni şi ar fi pus mâna pe goeleta în aceeaşi seară fie abordând-o, fie tăindu-i calea. În orice caz, nu s-ar fi ascuns după o singură încăierare, aşa cum făceau aceşti atacanţi necunoscuţi, a căror prudenţă trăda slăbiciunea lor.

Carcante trebui deci să renunţe la ipoteza sa şi reveni la părerea lui Vargas:

— Da… cei care au dat lovitura aveau un singur scop, de a împiedica goeleta să părăsească insula şi, dacă sunt mai numeroşi, înseamnă că au supravieţuit câţiva oameni de pe Century… Ei îl vor fi întâlnit pe paznic şi au aflat de la el despre apropiata sosire a canonierei. Tunul găsit de ei este de pe nava eşuată!

— Canoniera nu este încă aici, zise Kongre, cu o voce tremurând de furie. înainte de întoarcerea ei goeleta va fi departe!

În adevăr, era puţin probabil, admiţând că paznicul farului i-ar fi întâlnit pe naufragiaţii de pe Century, ca ei să fie mai mult de doi-trei. Cum se putea crede că un asemenea uragan va fi cruţat mai multe vieţi? Ce ar putea face această mână de oameni contra unei cete numeroase şi bine înarmate? Goeleta, odată reparată, va ridica velele şi va ieşi în larg, urmând de data aceasta drumul din mijlocul golfului. Ceea ce s-a întâmplat prima oară, nu se va repeta.

Era deci numai o chestiune de timp: câte zile vor fi necesare pentru repararea noilor avarii? Noaptea nu se petrecu nimic supărător şi a doua zi echipajul se apucă de treabă.

Primul lucru era să se scoată o parte din încărcătura ce se afla în cală, la babord. A fost nevoie de o jumătate de zi

pentru a se ridica lucrurile pe punte. De altfel, nu va mai fi nevoie să se descarce totul pe uscat şi nici să fie aşezată goeleta pe bancul de nisip. Găurile făcute de ghiulele se găseau puţin peste linia de plutire, încât se va ajunge uşor la ele, acostând cu barca lângă bordaj, de unde se vor putea astupa fără greutate. Important era să nu fi fost avariată de proiectile osatura navei. Kongre şi dulgherul coborâră în cală şi iată ce constatară: cele două ghiulele nu atinseseră decât bordajul, pe care-l străbătuseră cam la aceeaşi înălţime, şi au fost găsite când s-a dat încărcătura la o parte. Nu făcuseră decât să zgârie coastele, a căror tărie nu avusese de suferit. Găurile, aflate la o distanţă de două-trei picioare una de alta, aveau marginile netede de parcă ar fi fost tăiate cu fierăstrăul. Puteau fi închise ermetic cu capace fixate de osatură, peste care s-ar fi aplicat o foaie de dublaj.

În definitiv, avariile erau mici. Ele nu ameninţau buna stare a cocii şi aveau să fie reparate imediat.

— Când? întrebă Kongre.

— Voi pregăti traverse interioare care vor fi aşezate în această seară, răspunse Vargas.

— Şi capacele?

— Capacele vor fi făcute mâine dimineaţă şi puse mâine seară.

— Atunci vom putea stivui încărcătura mâine seară şi să plecăm poimâine dimineaţă?

— Cu siguranţă, spuse dulgherul.

Şaizeci de ore vor fi suficiente acestor reparaţii şi plecarea lui Careante nu va fi, în definitiv, întârziată decât cu două zile.

Careante îl întrebă atunci pe Kongre dacă a doua zi dimineaţă sau după-amiază nu se gândeşte să meargă până la capul San-Juan.

— Pentru a vedea puţin ce se petrece pe-acolo, zise el.

— La ce bun? răspunse Kongre. Nu ştiu cu cine avem de-a face. Ar trebui să mergem în grup de zece-doisprezece şi

deci să nu lăsăm pentru paza goeletei decât doi-trei oameni. Şi cine ştie ce s-ar putea întâmpla în lipsa noastră…?

— E drept, zise Careante, şi apoi ce-am avea de câştigat? Ducă-se dracului cei ce au tras în noi! Important este să părăsim insula, şi asta cât mai repede posibil.

— Poimâine dimineaţă vom fi pe mare, zise categoric Kongre. Existau deci toate şansele ca sosirea canonierei, care trebuia să aibă loc abia peste câteva zile, să nu împiedice plecarea goeletei.

De altfel, chiar dacă şeful bandei şi oamenii săi ar fi mers până la capul San-Juan, ei n-ar fi găsit nici o urmă a lui Vasquez şi a lui John Davis. Iată ce se întâmplase între timp:

Propunerea făcută de John Davis îi ocupase pe amândoi, în ajun, de după-amiază până seara. Locul ales pentru amplasarea tunului fu chiar colţul falezei. John Davis şi Vasquez putură cu uşurinţă aşeza afetul tunului între stâncile numeroase la această cotitură. Dar aducerea tunului se făcu cu foarte mare greutate. A trebuit să fie tras pe nisipul plajei şi apoi pe un teren plin de vârfuri de stâncă, unde târâtul nu mai era posibil. De unde nevoia de a ridica piesa cu pârghii, care ceru timp şi oboseală.

Era aproape şase când tunul putu fi aşezat pe afet şi îndreptat către intrarea golfului.

John Davis începu apoi încărcarea şi introduse o cantitate mare de explozibil, care fu apoi înfundat cu smocuri de varec uscat, pe deasupra căruia fu pusă ghiuleaua. Urmă amorsarea. Nu mai era nevoie decât să tragă la momentul potrivit. John Davis zise atunci către Vasquez:

— M-am gândit bine la ce trebuie făcut. Să nu scufundăm goeleta. Toţi aceşti ticăloşi ar înota spre mal şi n-am mai putea să scăpăm din ghearele lor. Important este ca goeleta să fie forţată să se întoarcă la locul de unde a aplecat, unde să rămână o bucată de vreme pentru a-şi repara avariile.

— Fără îndoială, răspunse Vasquez, dar o gaură de ghiulea poate fi astupată într-o singură dimineaţă.

— Nu, zise John Davis, pentru că vor avea nevoie să deplaseze încărcătura. Cred că aceasta va dura 48 de ore cel puţin, şi suntem în 28 februarie.

— Şi dacă sosirea canonierei nu are loc decât peste o săptămână? întrebă Vasquez. N-ar fi mai bine să tragem în arboradă decât în cocă?

— Desigur, Vasquez, odată distrus catargul prova şi catargul mare – şi nu ştiu cum ar putea fi înlocuite – goeleta ar fi reţinută mult timp pentru reparaţii. Dar să nimereşti un catarg este mult mai greu decât coca şi trebuie ca loviturile noastre să-şi atingă sigur ţinta.

— Da, răspunse Vasquez, cu atât mai mult cu cât – după toate probabilităţile – aceşti ticăloşi nu ies din golf decât cu mareea de seară şi va fi destul de întuneric. Fă deci cum e mai bine, Davis.

Fiind pregătiţi, lui Vasquez şi tovarăşului său nu le mai rămânea decât să aştepte, şi se aşezară lângă tun, gata să tragă îndată ce goeleta ar trece în dreptul lor.

Se ştie care a fost rezultatul acestei canonade şi în ce condiţiuni Carcante trebui să se întoarcă la locul de unde plecase. John Davis şi Vasquez nu-şi părăsiră postul înainte de a vedea nava intrând în golf.

Şi acum era prudent să-şi găsească un refugiu în alt punct al insulei.

În adevăr, aşa cum spusese Vasquez, poate că a doua zi Kongre şi o parte din oamenii săi vor veni la capul San-Juan. Poate că vor începe să-i urmărească.

Decizia lor fu luată foarte repede. Să părăsească grota şi să caute un nou adăpost la o milă sau două depărtare, în aşa fel încât să poată observa orice navă care ar veni dinspre nord. Dacă va apare Santa-Fe, îi vor face semn după ce va ajunge la capul San-Juan. Comandantul Lafayate va trimite o barcă cu care să-i aducă la bord şi ei îl vor informa care e situaţia – situaţie ce-şi va găsi în sfârşit deznodământul, fie că goeleta s-ar mai afla în golf, fie – ceea ce, din nefericire, era cu putinţă – că ar ieşi în largul mării.

«Deie Domnul ca acest lucru să nu se întâmple!» gândeau John Davis şi Vasquez.

La miezul nopţii amândoi plecară la drum, luând cu ei alimente, armele şi rezervele de pulbere. Merseră de-a lungul coastei aproape şase mile, ocolind golful San-Juan. După mai multe cercetări, găsiră pe partea opusă a acestui golf o cavitate care era destul de încăpătoare spre a-i adăposti până la sosirea canonierei.

De altfel, dacă goeleta va pleca, ei vor putea să se întoarcă la grotă.

În timpul zilei următoare, Vasquez şi John Davis rămaseră de veghe. În timpul fluxului ştiau că goeleta nu poate pleca şi nu erau neliniştiţi. Dar odată cu refluxul îi cuprindea teama că reparaţiile au fost terminate în timpul nopţii. Kongre nu va mai întârzia nici cu o oră plecarea navei, imediat ce acest lucru va fi posibil. Nu se temea el să vadă apărând Santa-Fe tot aşa de mult pe cât Vasquez şi John Davis o doreau? În acest timp supravegheau şi litoralul. Dar nici Kongre, nici oamenii lui nu se arătară.

În adevăr, cum se ştie, Kongre decisese să nu mai piardă timp cu cercetări, care ar fi fost probabil cu adevărat zadarnice. Să accelereze lucrul şi să termine reparaţiile în cel mai scurt timp, iată ce era cel mai necesar de făcut, ceea ce de altfel şi făcea. Aşa cum spusese dulgherul Vargas, piesa de lemn fu pusă după-amiază între coaste. A doua zi capacele, pregătite şi ajustate, vor fi gata aşa cum promisese. Vasquez şi John Davis nu trecură prin nici o primejdie în timpul zilei de 1 martie. Dar cât de lungă li se păru!

Seara, după ce pândiră ieşirea goeletei, când avură siguranţa că nu părăsise locul unde era ancorată, intrară în cavitate, unde se putură odihni, căci erau foarte obosiţi.

A doua zi în zori fură în picioare. Dar nu se vedea nici o navă. Santa-Fe nu apărea şi pe toată întinderea nu se arăta nici o dâră de fum. Oare goeleta va porni în larg cu prima maree a dimineţii? Refluxul începuse. Dacă profita de el, va

trece de capul San-Juan după o oră. John Davis nu se mai putea gândi să tragă ca în ziua precedentă, căci Kongre va şti acum să se păzească. Va trece în afara bătăii tunului şi ghiulelele n-ar mai putea atinge goeleta.

E uşor de înţeles cât de nerăbdători şi de îngrijoraţi fură John Davis şi Vasquez până când mareea se termină. În fine, pe la ora şapte începu fluxul. Acum Kongre nu va mai putea pleca până la viitoarea maree de seară.

Timpul era frumos, vântul bătea din nord-est. Marea nu mai era tulbure după furtună. Soarele strălucea între nori uşori pe care, fiind la mare înălţime, vântul nu-i mâna.

Încă o zi nesfârşită pentru Vasquez şi John Davis. Ca şi ieri, nu avu loc nici un fapt alarmant. Ceata lui Kongre nu părăsise golfuleţul. Era puţin probabil ca vreunul din bandiţi să se îndepărteze în dimineaţa sau după-masa aceasta.

— Asta înseamnă că ticăloşii sunt toţi la treabă, zise Vasquez.

— Da! Se grăbesc, răspunse John Davis. În curând vor fi astupate găurile făcute de ghiulele. Nimic nu-i va mai reţine.

— Şi poate că… în această seară… cu toate că mareea vine târziu, adăugă Vasquez. E drept, ei cunosc bine acest golf! N-au nevoie de focuri ca să-l lumineze. L-au străbătut abia noaptea trecută… Dacă pleacă în noaptea următoare, goeleta îi va duce departe… Ce nenorocire, zise el, că nu i-ai sfărâmat catargele!

— Ce vrei, Vasquez, răspunse Davis, am făcut tot ce am putut! Soarta să facă restul!

— O vom ajuta! mormăi printre dinţi Vasquez, care păru că ia imediat o hotărâre de nezdruncinat.

John Davis, gânditor, umbla încoace şi încolo pe plajă, cu ochii îndreptaţi spre nord. Nimic la orizont… nimic! Deodată se opri. Veni lângă tovarăşul său şi-i zise:

— Vasquez, dacă am merge să vedem ce fac acolo?

— În golf, Davis?

— Da… am vedea dacă goeleta a fost reparată… dacă se pregăteşte de plecare…

— Şi la ce ne-ar sluji?

— Ca să ştim, Vasquez! exclamă Davis. Ard de nerăbdare! Nu mai pot sta locului. E peste puterile mele!

Şi în adevăr, secundul de pe Century nu se mai putea stăpâni.

— Vasquez, întrebă el, cât este de aici până la far?

— Cel mult trei mile, trecând peste dealuri şi mergând în linie dreaptă până la golf.

— Ei bine, voi merge, Vasquez… voi pleca pe la patru… voi ajunge înainte de şase… Mă voi strecura cât mai ocolit posibil… nu voi fi văzut… iar eu… voi vedea! Ar fi fost inutil să cauţi să-l împiedici pe John Davis. Vasquez, de altfel, nici nu încercă şi când tovarăşul său îi zise:

— Ai să rămâi aici. Vei supraveghea marea… Mă voi întoarce seara… Voi pleca singur…

El răspunse ca un om care ştia ce voia:

— Te voi însoţi, Davis. Aş vrea şi eu să ajung prin partea farului. Hotărârea, odată luată, avea să fie dusă la îndeplinire.

În timpul celor câteva ore care trebuiau să treacă până la plecare, Vasquez, lăsându-l pe tovarăşul său pe plajă, intră în cavitatea care le servise de adăpost şi se apucă de nişte treburi misterioase. Secundul de pe Century îl surprinse o dată ascuţindu-şi cu grijă cuţitul de un colţ de stâncă, altă dată – tăind o cămaşă în fâşii pe care apoi le împleti într-o funie groasă, dar suplă.

La întrebările pe care i le puse. Vasquez răspunse evaziv, spunând că-i va explica totul mai clar, seara. John Davis nu stărui.

La ora patru, după ce mâncară câte un pesmet şi o bucată de carne, amândoi, înarmaţi cu revolvere, plecară la drum.

O râpă îngustă le înlesni urcarea dealurilor şi ajunseră la coastă fără mare greutate.

În faţa lor se întindea un podiş vast unde creşteau numai câteva tufe de mărăcine. Cât vedeai cu ochii, nici un copac. Câteva păsări de mare, ţipătoare şi asurzitoare, zburau în stoluri fugind spre sud.

Cât despre drumul de urmat până la baia Elgor, el era uşor de găsit.

— Acolo, zise Vasquez.

Şi cu mâna arătă farul care se găsea la mai puţin de două mile.

— Haidem! răspunse John Davis.

Amândoi mergeau cu pas grăbit. în ce priveşte precauţiile, le vor lua în apropierea golfuleţului.

Abia după o jumătate de oră de marş se opriră gâfâind. Dar nu se simţeau obosiţi. Mai rămânea o jumătate milă de parcurs. Prudenţa se impunea pentru cazul când Kongre sau unul din oamenii săi erau de strajă pe galeria farului. La această distanţă puteau fi văzuţi.

Fiind senin, galeria se vedea perfect. în acest moment nu se vedea nimeni, dar Carcante sau oricare altul puteau să se afle în camera de cart, de unde, prin îngustele ferestre orientate către toate punctele cardinale, privirea cuprindea insula pe o vastă întindere.

John Davis şi Vasquez se strecurară printre rocile presărate ici colo într-o mare neorânduială. Treceau de la o stâncă la alta, ascunzându-se, târându-se câteodată, când trebuiau să treacă un loc descoperit. Mersul lor fu mult încetinit pe această ultimă bucată a drumului.

Era aproape ora şase când au ajuns la ultimele coline care înconjurau golful. Aruncară o privire în jos.

Nu puteau fi văzuţi decât dacă vreunul din oameni ar fi urcat pe colină. Chiar de pe înălţimea farului nu puteau fi zăriţi, în mijlocul stâncilor cu care se confundau.

Goeleta era acolo, plutind în golfuleţ, cu catargele şi vergile pregătite şi greementul în bună stare. Echipajul era ocupat să ducă din nou în cală încărcătura care fusese depusă pe punte în timpul reparaţiilor. Barca era legată în

pupa navei şi de vreme ce nu se mai găsea lângă bordajul din babord, însemna că lucrul s-a sfârşit şi că găurile ghiulelelor fuseseră astupate.

— Sunt gata, murmură John Davis, stăpânindu-şi cu greu furia gata să izbucnească.

— Cine ştie dacă nu vor porni înaintea mareei, adică peste vreo două-trei ore.

— Şi să nu poţi face nimic, nimic repetă John Davis.

În adevăr, dulgherul Vargas se ţinuse de cuvânt. Lucrul fusese făcut repede şi bine. Nu se mai vedea nici o urmă de avarie. Cele două zile fuseseră suficiente. Odată încărcătura aşezată la locul ei, tambuchiurile închise, Carcante era gata de plecare.

Între timp orele treceau; soarele apuse şi dispăru; căzu noaptea şi nimic nu arăta că goeleta se pregăteşte să pornească.

Din adăpostul lor, Vasquez şi John Davis ascultau zgomotele care urcau din golf până la ei. Se auzeau râsete, strigăte, înjurături, fâşâitul coletelor târâte pe punte. Către orele zece auziră clar cum se închidea un tambuchi. Apoi se făcu linişte.

Davis şi Vasquez aşteptau cu inima strânsă. Fără îndoială că, lucrul fiind terminat, sosise momentul plecării. Nu, goeleta se legăna încă în golfuleţ, cu ancora lăsată şi cu pânzele strânse pe vergi. Trecu o oră. Secundul de pe Century apucă mâna lui Vasquez:

— Mareea se întoarce, zise el. Iată fluxul.

— Nu vor pleca!

— Azi, dar mâine…?

— Nici mâine şi niciodată, spuse Vasquez. Să mergem, adăugă el, ieşind din adâncitura în care rămăseseră la pândă.

Davis, foarte nedumerit, îl urmă pe Vasquez care se îndrepta prudent spre far.

În câteva minute fură la poalele terasei ce servea drept piedestal turnului. Ajunşi aici, Vasquez, după o scurtă

cercetare dădu la o parte o piatră mare, fără prea multă greutate.

— Strecoară-te aici, îi zise lui Davis, arătându-i scobitura rămasă. Iată o ascunzătoare pe care am descoperit-o din întâmplare, când eram la far. Nu credeam că îmi va servi într-o zi. Nu este o văgăună. Este o simplă crăpătură în care am încăpea amândoi cu greutate. S-ar putea trece de o mie de ori înaintea acestei spărturi, fără să se creadă că este cineva acolo.

Davis, ascultând sfatul, se lăsă să alunece în cavitate, unde intră imediat şi Vasquez. Lipiţi unul de altul, aproape fără să se poată mişca, îşi şopteau gură lingă gură.

— Iată planul meu, zise Vasquez. Ai să mă aştepţi aici.

— Să te aştept? repetă Davis.

— Da, eu mă duc la goeleta.

— La goeleta? spuse Davis uluit.

— Am hotărât că ticăloşii nu vor pleca, zise ferm Vasquez. Scoase din haină două pachete şi un cuţit.

— Iată un exploziv pe care l-am făcut cu pulberea şi o cămaşă de-a noastră. Cu o altă bucată de cămaşă şi restul pulberii am făcut un fitil. Pun totul pe cap şi merg înot până la goeleta. Mă strecor de-a lungul cârmei şi cu acest cuţit fac o gaură la pupa, între cârmă şi etambou. În această gaură pun explozivul, aprind fitilul şi mă întorc. Acesta este planul meu pe care nimic în lume nu mă va împiedica să-l îndeplinesc.

— E minunat! exclamă John Davis entuziasmat. Dar nu te voi lăsa să înfrunţi singur un asemenea pericol. Te voi însoţi.

— La ce bun? replică Vasquez. Un om singur trece mai uşor şi un singur om ajunge pentru ceea ce vreau să fac.

Davis insistă degeaba, căci Vasquez rămase neînduplecat. Ideea era a lui şi înţelegea s-o pună singur în aplicare. În cele din urmă Davis trebui să fie de acord.

În adâncul nopţii, când întunericul era de nepătruns, Vasquez, după ce se dezbrăcă, ieşi pe brânci din crăpătură şi începu să coboare panta colinei. Ajuns la apă, intră şi

începu să înoate cu forţă spre goeleta care se legăna uşor, la un cablu de mal. Pe măsură ce se apropia, masa goeletei devenea mai mare şi mai neagră. Nimic nu mişca la bord. Totuşi erau oameni de pază. În curând înotătorul văzu clar silueta unui om care sta de veghe. Aşezat la prova pe teuga, lăsându-şi picioarele să atârne deasupra apei, banditul fluiera un cântec marinăresc ale cărui note se înşirau limpezi în tăcerea nopţii.

Vasquez făcu un ocol şi se apropie de navă pe la pupa, devenind astfel invizibil în umbra ei neagră. Cârma se arcuia deasupra lui. Apucă suprafaţa alunecoasă şi, cu preţul unor eforturi enorme, izbuti să se ridice, agăţându-se de barele de fier. După ce reuşi să se aşeze călare pe panta cârmei, o strânse între genunchi ca un cavaler care dă pinteni armăsarului. Mâinile devenindu-i astfel libere, putu să apuce sacul de pe cap şi, ţinându-l cu dinţii, să caute în el cuţitul, pe care-l scoase, şi se puse imediat pe treabă. Încetul cu încetul, gaura pe care o făcea între pana cârmei şi etambou deveni mai mare şi mai adâncă. După o oră de lucru, lama cuţitului ieşi de partea cealaltă, în această gaură destul de încăpătoare, Vasquez introduse explozibilul pregătit, puse fitilul, apoi căută amnarul în sac.

În acest moment, genunchii obosiţi îşi desfăcură pentru o clipă strânsoarea. Atunci se simţi alunecând şi alunecarea însemna eşecul încercării sale. Fitilul, dacă se uda, nu se mai putea aprinde. În mişcarea fără voie pe care o făcu pentru a-şi recâştiga echilibrul, sacul se deplasă şi cuţitul, pe care-l pusese înapoi, scăpă în mare plescăind, iar apa ţâşni cu stropi deşi.

Cântecul omului de pază încetă brusc. Vasquez îl auzi coborând de pe teugă, mergând pe punte şi urcând pe dunetă. Îi văzu umbra profilându-se pe suprafaţa mării. Marinarul, aplecat peste balustradă, căută să descopere cauza zgomotului neobişnuit care-i atrăsese atenţia. Multă vreme stătu încordat, în timp ce Vasquez, cu picioarele înţepenite şi unghiile înfipte în lemnul alunecos, simţea că

puterile îl părăsesc. În fine, liniştit de calmul dimprejur, marinarul se îndepărtă întorcându-se la locul său şi începu din nou să cânte. Vasquez scoase amnarul din sac şi lovi încet în scăpărătoare. Ieşiră câteva schiţei. Fitilul aprins începu să pârâie înăbuşit. Vasquez se lăsă să alunece iute de-a lungul cârmei. intră din nou în apă şi cu mişcări tăcute înotă spre mal.

Timpul îi păru nemăsurat de lung lui John Davis, care rămăsese singur în ascunzătoarea sa. O jumătate de oră, trei sferturi, apoi o oră întreagă se scurseseră. Davis, nemaiputând răbda, ieşi din crăpătură şi privi cu îngrijorare spre mare. Ce a putut să i se întâmple lui Vasquez? În orice caz, nu fusese descoperit, căci nu se auzea nici un zgomot.

Deodată, răsfrântă de ecoul dealului, o explozie surdă tulbură liniştea nopţii, explozie urmată imediat de o larmă asurzitoare, de tropăituri şi de strigăte. Câteva clipe mai târziu sosi alergând un om ud şi mânjit de nămol din cap până în picioare, îl împinse pe Davis şi se lipi de dânsul în ascunzătoare, făcând să cadă peste intrarea ei blocul de piatră care o masca.

Aproape imediat trecu pe acolo, ţipând, o ceată de oameni. Bocancii care se izbeau de bolovani nu reuşeau să le acopere vocile.

— Hai, băieţi, zise unul din ei, îl avem în mână!

— L-am văzut cum te văd şi cum mă vezi, zise un altul. E singur.

— Nu se putea depărta mai mult de o sută de metri.

— Ah, canalia! îl prindem noi. Zgomotul descrescu, apoi se stinse.

— S-a făcut? întrebă încet Davis.

— Da, zise Vasquez.

— Şi crezi că ai reuşit?

— Sper, răspunse Vasquez.

În zori, un zgomot de ciocane risipi orice îndoială. Dacă se lucra astfel la bordul goeletei, însemna că suferise avarii şi

că acţiunea lui Vasquez reuşise. Dar cât de mari erau aceste avarii, iată ce nu putea şti niciunul, nici celălalt.

— De-ar fi atât de mari încât să-i oprească în golf o lună! Exclamă Davis, uitând că în cazul acesta el şi tovarăşul său ar muri de foame în ascunzătoarea lor.

— Tăcere! şopti Vasquez apucându-l de mână.

O nouă ceată de oameni se apropie, de data asta în tăcere. Poate erau cei care se întorceau cu mâna goală de la vânătoarea lor. În orice caz, oamenii care o alcătuiau nu scoteau nici o vorbă.

Nu se auzea decât zgomotul paşilor.

Toată dimineaţa Vasquez şi Davis auziră tropăit de picioare în jurul lor. Cete de oameni treceau, trimise în urmărirea atacatorului care nu putea fi prins. Totuşi, pe măsură ce timpul trecea, urmărirea părea să slăbească. De o bucată bună de timp nimic nu mai tulbura liniştea înconjurătoare, când, pe la amiază, trei sau patru oameni se opriră la doi paşi de gaura în care se ghemuiseră Vasquez şi Davis.

— Hotărât, nu poate fi găsit! zise unul dintre ei, aşezându-se chiar pe piatra care astupa intrarea crăpăturii.

— Mai bine ar fi să renunţăm, spuse altul. Ceilalţi au şi urcat la bord.

— Şi noi vom face ca dânşii. Cu atât mai mult, de altfel, cu cât netrebnicului nu i-a reuşit lovitura.

Nevăzuţi, Vasquez şi Davis tresăriră şi ascultară cu şi mai multă atenţie.

— Da, aprobă un al patrulea. lete-te, a vrut să arunce în aer cârma!

— Sufletul şi inima unei nave!

— Bine-am mai fi arătat! zise un altul.

— Noroc că explozibilul lui a ţâşnit spre babord şi tribord. Singurele stricăciuni sunt o gaură în pupa şi o ferecătură smulsă. Cât despre axul cârmei, abia dacă s-a pârlit lemnul.

— Totul va fi reparat azi, zise primul, care începuse vorba. Şi în seara aceasta, înaintea fluxului, «vira ancora», băieţi!

După asta, n-are decât să şi crape de foame fugarul, dacă-i place!

— Ei bine, Lopez, te-ai odihnit destul? întrerupse brutal o voce aspră. La ce bun atâta pălăvrăgeală? Să ne întoarcem pe navă.

— Să ne întoarcem, ziseră ceilalţi trei pornind la drum.

În ascunzătoarea în care se aflau, Vasquez şi Davis, zdrobiţi de cele ce auziseră, se priveau în tăcere.

Două lacrimi umplură ochii lui Vasquez şi-i alunecară de pe gene, fără ca asprul marinar să caute să ascundă mărturia desperării sale neputincioase. Iată deci la ce rezultat bicisnic a dus încercarea sa eroică. Toate pierderile piraţilor se rezumaseră la o întârziere de 12 ore. Chiar în această seară, după reparaţiile făcute, goeleta se va îndepărta pe marea nemărginită şi va dispare la orizont.

Zgomotul ciocanelor, care se auzea de pe mal, dovedea cu câtă râvnă îi obliga Kongre pe oamenii săi să lucreze pentru a-l pune pe Carcante în stare de plecare. Pe la ora cinci şi un sfert, spre marea desperare a lui Vasquez şi Davis, zgomotul încetă brusc. Ei înţeleseră că ultima lovitură de ciocan a însemnat terminarea lucrului. Câteva minute mai târziu, scârţâitul lanţului ancorei pe nară confirmă acest fapt. Kongre începuse manevrarea ancorei. Momentul plecării se apropia.

Vasquez nu se mai putu stăpâni. Împingând stânca la o parte, se uită prevăzător afară.

Spre vest, soarele cobora atingând vârfurile munţilor, care închideau vederea în această parte. La această dată, aproape de echinoxul de toamnă, nu va trece nici o oră până va apune.

În partea opusă, goeleta se găsea în golfuleţ. Nu mai exista nici o urmă vizibilă a recentelor sale avarii. Totul părea în ordine la bord. Lanţul ancorei, acum vertical, arăta că un ultim efort o va scoate de la fund la momentul potrivit.

Vasquez, uitând de orice prudenţă, ieşi pe jumătate din ascunzătoare. Davis se uită şi el peste umărul paznicului. Amândoi priveau cu sufletul la gură. Cei mai mulţi dintre piraţi se urcaseră la bord. Totuşi, mai erau câţiva şi pe ţărm. Dintre aceştia din urmă, Vasquez îl recunoscu foarte bine pe Kongre care se plimba prin preajma farului, însoţit de Carcante. După cinci minute, se despărţiră şi Carcante porni spre uşa anexei farului.

— Să luăm seama, zise Vasquez în şoaptă. Va urca cu siguranţă la far.

Amândoi se lăsară să alunece înăuntrul cavităţii.

În adevăr, Carcante se urcă la far pentru ultima oară. Într-o clipă goeleta urma să plece. Dar, mai înainte, el voia să privească departe pe mare şi să vadă dacă vreo navă nu apare cumva în apropierea insulei.

De altfel, noaptea va fi calmă, căci vântul slăbise odată cu căderea serii, ceea ce promitea un timp frumos la răsăritul soarelui.

Când Carcante ajunse la galeria farului, John Davis şi Vasquez îl văzură foarte bine. Făcea înconjurul turnului, spre a privi cu luneta în toate părţile. Deodată scoase un adevărat urlet. Kongre şi ceilalţi ridicară capetele spre el. Cu o voce, care fu auzită de toţi, Carcante strigă: «Canoniera! Canoniera!»

CAPITOLUL XIV.

CANONIERA SANTA-FE.

Cum ar putea fi descrisă panica din acest colţ al golfului? Strigătul: «Canoniera… canoniera!» căzu ca un trăsnet asupra acestor ticăloşi şi suna ca o condamnare la moarte. Santa-Fe însemna dreptatea care sosea pe insulă, era pedeapsa atâtor crime, pedeapsă de care nu mai puteau scăpa!

Dar oare Carcante nu se înşelase? Această navă care se apropia era într-adevăr canoniera marinei argentiniene? Avea ca destinaţie baia Elgor? Nu se îndrepta pur şi simplu

spre strâmtoarea Lemaire sau capul Several, pentru a trece apoi pe la sudul insulei?

Imediat ce Kongre auzi strigătul lui Carcante, urcă în goană movila, se repezi pe scara farului şi ajunse pe galerie în mai puţin de cinci minute.

— Unde este nava? întrebă el.

— Acolo, la nord-nord-vest.

— La ce distanţă?

— Cam la vreo zece mile.

— Deci nu va putea să fie la intrarea în golf înainte de căderea nopţii?

— Nu.

Kongre apucă luneta. Cercetă nava cu mare atenţie, fără să scoată un cuvânt. Era sigur că era un steamer. Se desluşea fumul gros care ieşea din coşurile sale, ceea ce arăta că merge cu viteză mare.

Că acest vapor era canoniera, nici Kongre, nici Carcante nu mai puteau avea vreo îndoială. Văzuseră deseori nava argentiniană în timpul lucrărilor de construire a farului, atunci când sosea sau pleca din Insula Statelor. De altfel, vaporul se îndrepta direct spre golf. Dacă intenţia căpitanului ar fi fost să intre în strâmtoarea Lemaire, ar fi mers mai spre vest, şi dacă ar fi vrut să treacă pe la capul Several, mai spre sud.

— Da, zise Kongre, este în adevăr canoniera!

— Blestemat ghinion care ne-a întârziat până acum! Exclamă Carcante. Fără aceşti netrebnici care ne-au oprit de două ori, am fi fost în plin Pacific.

— Toate aceste vorbe nu ne pot sluji la nimic, grăi Kongre. Trebuie să luăm o hotărâre.

— Care?

— Să plecăm.

— Când?

— Numaidecât.

— Da, dar înainte să ajungem prea departe, canoniera va fi lângă golf...

— Da… dar va rămâne în afara lui…

— De ce?

— Pentru că nu va putea observa lumina farului şi nu va risca să înainteze spre coastă în întuneric. Acelaşi raţionament ca şi Kongre îl făceau şi Vasquez şi Davis. Ei nu voiau să-şi părăsească adăpostul atâta timp cât puteau fi văzuţi din galeria farului. În strâmta lor ascunzătoare, le venise şi lor gândul pe care şeful piraţilor îl împărtăşise lui Carcante. Farul ar fi trebuit să fie aprins, căci soarele apusese.

Neobservând luminile lui, comandantul Lafayate, deşi cunoştea bine insula, nu va ezita oare toată noaptea să intre în golf? E adevărat că el intrase până acum de zece ori în baia Elgor, dar numai în timpul zilei şi numai văzând farul care să-i indice drumul; cu siguranţă că nu va risca să intre în acest golf întunecos. în acelaşi timp el se va gândi că insula fusese teatrul unor evenimente grave, de vreme ce paznicii nu erau la postul lor.

— Dar dacă, zise atunci Vasquez, comandantul n-a văzut uscatul şi continuă să înainteze în speranţa de a zări lumina farului? I s-ar putea întâmpla ceea ce s-a întâmplat cu Century. N-ar putea să eşueze pe recifele capului San-Juan?

John Davis răspunse cu un gest evaziv.

Era foarte adevărat că eventualitatea de care vorbea Vasquez putea să aibă loc. Fără îndoială însă că vântul nu bătea cu furie şi Santa-Fe nu se afla în aceleaşi împrejurări ca Century. Dar o catastrofă era în principiu posibilă.

— Să ieşim pe litoral, spuse Vasquez. În două ore putem să fim la cap. Poate că va mai fi posibil să aprindem acolo un foc spre a le semnaliza uscatul.

— Nu, răspunse John Davis, va fi prea târziu. Peste cel mult o oră canoniera va fi la intrarea în golf.

— Atunci ce-i de făcut?

— Să aşteptăm! răspunse John Davis.

Era trecut de ora şase şi amurgul începea să învăluie insula.

În acest timp, pregătirile erau făcute cu multă energie la bordul lui Carcante. Kongre voia să plece cu orice preţ. Pus pe jeratic, hotărâse să părăsească imediat locul unde se afla. Dacă aştepta mareea de a doua zi dimineaţa, risca să întâlnească canoniera. Văzând că această navă vrea să părăsească golful, comandantul Lafayate n-o va lăsa să treacă. Îi va da ordin să oprească şi va interoga pe căpitanul său. Desigur că va voi să afle de ce farul nu fusese aprins. Prezenţa navei Carcante i-ar părea, pe drept cuvânt, suspectă. Când goeleta va fi oprită, va urca la bordul ei, îl va chema pe Kongre, va cerceta echipajul şi numai după mutra oamenilor va intra la cele mai fireşti bănuieli. Va obliga nava să întoarcă şi să-l urmeze, iar apoi o va reţine în golf până la primirea unor informaţii complete.

Şi atunci când comandantul canonierei nu-i va mai găsi pe cei trei paznici ai farului, el nu va putea să-şi explice absenţa lor decât prin faptul că au fost victimele unui atentat. Şi n-ar fi firesc să creadă imediat că autorii acestui atentat erau oamenii de pe nava care căuta să fugă?

În fine, se putea ivi şi o altă complicaţie.

Deoarece Kongre şi banda sa zăriseră în largul oceanului pe Santa-Fe, nu era probabil şi chiar sigur că l-au observat şi cei care îl atacaseră de două ori pe Carcante în momentul când ieşea din golf? Aceşti duşmani necunoscuţi au urmărit probabil toate mişcările canonierei şi vor apărea la sosirea ei în liman, iar dacă printre ei – cum e mai mult ca sigur – se află şi al treilea paznic, Kongre şi ai săi nu vor putea să mai scape de pedeapsă pentru crimele lor. Kongre se gândise la toate aceste eventualităţi şi la consecinţele lor. De aceea, singura hotărâre la care se oprise era să pornească imediat şi, pentru că vântul care sufla din nord era prielnic, să profite de căderea nopţii pentru a ieşi în larg, forţând velele. Atunci goeleta ar fi în stare să ajungă la ocean. Poate canoniera, nevăzând farul şi nevrând să se apropie de uscat pe întuneric, să fi rămas în acest moment destul de departe de Insula Statelor. Dacă va fi nevoie, pentru mai multă

prudenţă, în loc să se îndrepte spre strâmtoarea Lemaire, Kongre va lua-o spre sud, va trece de capul Several şi se va strecura în spatele coastei meridionale. Iată de ce grăbea plecarea.

John Davis şi Vasquez, înţelegând planul piraţilor, se întrebau cum ar putea să-l împiedice şi, în desperarea lor, îşi dădeau seama cât sunt de neputincioşi!

Pe la şapte şi jumătate, Carcante chemă la bord pe cei câţiva oameni care mai erau pe uscat. Îndată ce tot echipajul se află pe navă, fu ridicată barca şi Kongre ordonă şi ridicarea ancorei.

John Davis şi Vasquez auziră zgomotul regulat al opritorului, în timp ce lanţul începea să urce sub acţiunea cabestanului.

După cinci minute ancora se afla la post. Imediat goeleta începu manevrarea velelor. Porni cu toate velele întinse, ca să nu piardă nimic din puterea vântului care slăbea. Încet, nava ieşi din golfuleţ şi, pentru a primi mai bine vântul în vele, se ţinea în mijlocul golfului.

Dar în curând navigaţia deveni foarte dificilă. Marea fiind joasă, goeleta nu era împinsă de curent, şi cu acest ritm nu progresa decât foarte încet. În curând nu va putea înainta deloc şi poate chiar va fi dată înapoi, dacă peste două ore va începe fluxul. În cel mai fericit caz nu va putea ajunge în dreptul capului San-Juan înainte de miezul nopţii.

Dar nu avea nici o importanţă. Cum Santa-Fe nu va intra în golf, nu riscau s-o întâlnească. Aşteptarea mareei următoare însemna, fără îndoială, că la răsăritul soarelui ea va fi încă în afara golfului.

Echipajul făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a grăbi mersul lui Carcante, dar era dezarmat contra pericolului evident care provenea din deriva navei. Încetul cu încetul, vântul o împingea către malul de sud al băii Elgor. Acest mal, pe care Kongre nu-l cunoştea prea bine, îl ştia totuşi mărginit cu şiruri de stânci. O oră după plecare, el se crezu atât de aproape de mal, încât i se păru prudent să vireze ca

să se îndepărteze. Această manevră nu se putea executa decât cu mare greutate, din cauza vântului care scădea din ce în ce mai mult, odată cu lăsarea nopţii.

Totuşi ea era foarte urgentă. Cu cârma la dreapta, scotele din spate fură întinse, în timp ce erau slăbite cele din faţă. Dar, din lipsă de viteză, goeleta nu izbuti să vireze şi continuă să deriveze spre coastă.

Kongre înţelese pericolul. Îi rămânea un singur mijloc. Îl întrebuinţa. Barca fu lansată, şase oameni coborâră pe frânghie şi, cu ajutorul vâslelor, reuşiră să facă să înainteze puţin goeleta care-şi întinse murele la tribord. După un sfert de oră izbuti să revină la vechiul drum, fără să se teamă că va fi izbită de recifele de la sud.

Din păcate nu se mai simţea deloc vântul, velele atârnau pe catarge. Barca încerca în van să-l remorcheze pe Carcante până la intrarea în golf. Tot ce ar fi putut face nava era să reziste fluxului care începea. Cât despre înaintare, nu mai putea fi vorba. Va fi oare Kongre obligat să arunce ancora în acest loc, la mai puţin de două mile depărtare de golfuleţ?

După plecarea navei, John Davis şi Vasquez se ridicară şi coborâră până la mare, de unde urmăriră mişcările goeletei. Vântul se oprise cu totul şi ei înţeleseră că bandiţii vor fi obligaţi să se oprească, spre a aştepta următorul reflux. Dar vor avea tot timpul, înainte de revărsatul zorilor, să ajungă la intrarea în golf şi le vor rămâne multe şanse să plece fără să fie văzuţi.

— Nu! Am pus mâna pe ei! exclamă deodată Vasquez.

— Cum? întrebă John Davis.

— Vino… vino!

Vasquez îl trase pe tovarăşul său în direcţia farului.

După părerea sa, Santa-Fe trebuia să se afle în faţa insulei. Ar putea fi chiar foarte aproape, ceea ce, de altfel, nu era deloc periculos pe o mare atât de liniştită. Fără îndoială că, surprins de stingerea farului, comandantul

Lafayate aştepta răsăritul soarelui, cu maşinile la mică presiune.

Tot aşa gândea şi Kongre; dar acesta îşi spunea că are cele mai mari şanse să evite canoniera. Îndată ce refluxul va duce apele golfului spre mare, chiar şi fără vânt, Carcante îşi va relua mersul şi în mai puţin de o oră va fi în larg.

Odată ieşit din golf, Kongre nu se va depărta prea mult. I-ar fi suficientă o briză uşoară, din cele care de obicei suflă din când în când, chiar şi în nopţile calme, şi de un curent spre sud, pentru a merge lin, pe lângă coastă, în adâncul nopţii întunecoase. Imediat ce va fi trecut de capul Several, care se găseşte la o depărtare de şapte-opt mile, goeleta, adăpostită de faleză, nu va mai avea de ce să se teamă. Singura primejdie era să fie observată de oamenii de veghe de pe Santa-Fe, dacă aceasta s-ar afla mai jos de golf şi nu spre capul San-Juan.

Comandantul Lafayate n-ar lăsa desigur să se depărteze goeleta dacă ar fi văzută la ieşirea din golf, chiar şi numai pentru a-i pune căpitanului întrebări despre far. Cu ajutorul aburilor, ar fi ajuns nava care fugea, înainte ca aceasta să fi dispărut în spatele înălţimilor din sud.

Era atunci nouă şi ceva. Kongre trebui să se mulţumească să se oprească şi să reziste în faţa mareei, ca să aştepte momentul când va începe refluxul. Dar mai erau aproape şase ore până la reflux. Curentul nu-i va fi prielnic înainte de ora 3 dimineaţa. Goeleta evita fluxul, întorcând etrava către larg. Barca fu urcată din nou la bord. Când va sosi momentul, Kongre nu va pierde nici o clipă pentru a porni din nou.

Deodată echipajul scoase un strigăt care putu fi auzit de pe ambele maluri ale golfului.

O lungă rază de lumină străbătu întunericul. Luminile farului se vedeau în toată strălucirea lor aşternându-se pe apă, pe o mare suprafaţă dincolo de insulă.

— Ah, ticăloşii! sunt acolo! exclamă Carcante.

— Pe uscat! ordonă Kongre.

În adevăr, pentru a scăpa de primejdia imediată care-i ameninţa, nu avea altceva de făcut: să debarce, lăsând la bord numai un mic număr de oameni, să alerge spre incintă, să pătrundă în anexă, să urce scara turnului şi să ajungă în camera de cart spre a se năpusti asupra acestui paznic şi a eventualilor săi tovarăşi, să se descotorosească de ei şi apoi să stingă farul. În cazul când canoniera pornise să intre în golf, se va opri cu siguranţă… Dacă era de-acum intrată, va încerca să iasă, nemaiavând lumina care s-o îndrume spre golfuleţ. În cel mai rău caz se va opri pe loc, aşteptând să se facă ziuă.

Kongre ordonă coborârea bărcii. Carcante şi alţi doisprezece oameni, înarmaţi cu puşti, revolvere şi cuţite, luară loc alături de el. Într-o clipă vor acosta şi se vor repezi spre incinta farului, de care nu-i despărţea mai mult de o milă şi jumătate.

Această distanţă fu parcursă într-un sfert de oră. Nu se depărtaseră unul de altul. Toată banda, afară de cei doi oameni aflaţi la bord, se găsea împreună la poalele farului.

Da… John Davis şi Vasquez se aflau acolo. În goană, fără nici o precauţiune, căci ştiau că nu vor mai întâlni pe nimeni, ei urcaseră colina şi pătrunseseră în incintă. Ceea ce voia Vasquez era să aprindă luminile farului, pentru a arăta canonierei drumul spre golfuleţ, unde ea să poată ajunge înainte de venirea zorilor. Lucrul de care se temea – şi ce temeri îl mistuiau! – era să nu fi distrus Kongre lentilele şi lămpile şi ca întreg aparatul să nu mai fie în stare de funcţionare. Atunci goeleta, după toate probabilităţile, va putea să scape fără să fie observată de Santa-Fe.

Amândoi se repeziră spre locuinţă, intrară în culoar, împinseră uşa scării, pe care o închiseră în urma lor punând toate zăvoarele, urcară şi ajunseră la camera de cart…

Lanterna era în bună stare, lămpile la locul lor, având încă fitilurile şi uleiul rămase din ziua în care fusese stinsă. Nu, Kongre nu distrusese aparatul dioptrie al lanternei, el nu se

gândise decât să împiedice funcţionarea farului pe tot timpul cât va rămâne în baia Elgor. Şi de altfel, cum ar fi putut el să prevadă împrejurările în care va fi nevoit să-l părăsească?

Dar iată că farul lumina din nou!

Canoniera putea să ajungă la vechiul său loc de ancorare, fără nici o greutate.

Izbituri puternice se auziră la intrarea turnului. Întreaga bandă se năpusti spre uşă spre a urca pe galerie şi a stinge luminile. Toţi îşi riscau viaţa pentru a întârzia sosirea lui Santa-Fe. Nu găsiră pe nimeni pe terasă sau în locuinţă. Cei care se aflau în camera de cart nu puteau fi numeroşi. Îi vor învinge repede. Îi vor ucide şi farul nu va mai proiecta în noapte luminile lui primejdioase.

Cum se ştie, poarta de jos, care se afla în fundul gangului, era făcută dintr-o placă groasă de fier. Era imposibil să forţezi zăvoarele care o închideau. Tot aşa de imposibil era s-o spargi cu lovituri de răngi sau topoare.

Carcante, care încercase acest lucru, se convinse repede. După câteva eforturi zadarnice, veni lângă Kongre şi ceilalţi care se aflau în incintă. Ce era de făcut? Exista oare vreun mijloc de a urca prin exterior până la lanterna farului? Dacă acest mijloc nu exista, bandei nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se refugieze în interiorul insulei, pentru a nu cădea în mâinile comandantului Lafayate şi a echipajului său. Cât priveşte înapoierea la bordul goeletei, la ce le putea folosi? De altfel, nici nu mai aveau timp. Nici un fel de îndoială nu putea fi că Santa-Fe se afla în golf şi venea spre far.

Dacă, din contră, în câteva minute farul ar fi stins, Santa-Fe nu numai că nu şi-ar putea continua drumul, dar ar fi nevoită să se întoarcă şi goeleta ar izbuti poate să treacă. Or, acest mijloc de a ajunge la galerie exista.

— Sârma paratrăsnetului! exclamă Kongre.

În adevăr, de-a lungul turnului cobora un lanţ de metal fixat din trei în trei metri de scoabe de fier. Căţărându-se de

la un crampon la celălalt cu ajutorul mâinilor, era cu siguranţă posibil să ajungi la galerie şi chiar să-i iei prin surprindere pe cei ce ocupau camera de cart.

Kongre va încerca acest ultim mijloc de salvare. Carcante şi Vargas o luară înainte. Amândoi se urcară pe anexă, apucară lanţul şi începură să se caţere unul după altul, sperând că nu vor fi observaţi din cauza întunericului. Ajunseră la balustradă şi se apucară de bară. Nu mai trebuiau decât să sară peste ea…

În această clipă răsunară două focuri de revolver.

John Davis şi Vasquez se găseau acolo, cu urechile ciulite. Cei doi bandiţi, loviţi în cap, dădură drumul barei şi se zdrobiră de acoperişul anexei.

Atunci se auzi o sirenă la poalele farului. Canoniera intra în golfuleţ şi sirena scotea sunete ascuţite.

Abia mai aveau timp să fugă. În câteva minute Santa-Fe va ancora la locul ei obişnuit.

Kongre şi oamenii săi, înţelegând că nu se mai putea face nimic, alergară pe terasă şi o luară la goană înspre interiorul insulei.

După un sfert de oră, în clipa în care comandantul Lafayate arunca ancora, şalupa paznicilor, redobândită, acostă la nava de război din câteva lovituri de vâslă.

John Davis şi Vasquez se găseau acum la bordul canonierei.

CAPITOLUL XV.

DEZNODĂMÂNT.

Canoniera Santa-Fe, ducând la bord schimbul de paznici pentru Insula Statelor, părăsise Buenos Aires la 19 februarie. Cu un vânt prielnic şi pe o mare liniştită, traversarea sa fu foarte rapidă. Uraganul care ţinuse aproape opt zile nu se întinsese dincolo de strâmtoarea Magellan. Comandantul Lafayate nu suferise deci din pricina lui şi ajunsese la destinaţie mai devreme cu câteva zile. Dacă sosea cu douăsprezece ore mai târziu, goeleta ar

fi fost departe şi ar fi trebuit să renunţe la urmărirea bandei lui Kongre şi a şefului ei.

Comandantul Lafayate nu lăsă să treacă noaptea înainte de a fi fost pus la curent cu ceea ce se întâmplase în baia Elgor de trei luni încoace.

Dacă Vasquez se găsea la bord, camarazii săi Felipe şi Moriz nu se aflau alături de el. Cât despre tovarăşul său, nimeni nu-l cunoştea şi nu-i ştia nici numele. Comandantul Lafayate îi chemă pe amândoi în careu şi primul său cuvânt fu:

— Farul a fost aprins târziu, Vasquez.

— Nu mai funcţionează de nouă săptămâni… răspunse Vasquez.

— Nouă săptămâni?! Ce însemnează asta?… Şi ceilalţi doi camarazi ai tăi…?

— Felipe şi Moriz sunt morţi… Douăzeci şi una de zile după plecarea lui Santa-Fe, farul nu mai avea decât un singur paznic, domnule comandant!

Vasquez povesti evenimentele întâmplate pe Insula Statelor, îşi termină povestirea trecând sub tăcere fapta pe care avusese meritul să o săvârşească. John Da vis interveni:

— Ceea ce uită Vasquez să vă spună, domnule comandant, adăugă el, este că cele două proiectile ale noastre au fost cu totul insuficiente! Cu toate spărturile pe care i le-am făcut în cocă, Maule ar fi putut să plece chiar în această dimineaţă, dacă Vasquez, în cursul nopţii trecute, n-ar fi înotat până la navă, cu preţul vieţii sale, plasând un exploziv în pupa. E adevărat că nu a obţinut pe deplin rezultatul sperat. Avariile au fost uşoare şi au fost reparate în 12 ore. Dar aceste 12 ore au fost acelea care v-au permis să găsiţi goeleta în golf. Acest lucru i se datorează numai lui Vasquez, cum, de altfel, tot el este acela care, zărind canoniera, a avut ideea de a alerga la far, spre a aprinde luminile stinse de atâta vreme.

Comandantul Lafayatte strânse călduros mâna lui John Davis şi a lui Vasquez, care prin îndrăzneaţă lor intervenţie au permis navei Santa-Fe, să ajungă înaintea plecării goeletei, apoi explică în ce condiţii canoniera a putut vedea Insula Statelor cu o oră înainte de apusul soarelui. Comandantul Lafayate determinase poziţia navei pe hartă în dimineaţa aceasta şi era sigur unde se afla. Canoniera nu mai avea nevoie decât să navigheze în direcţia capului San-Juan, pe care trebuia să-l zărească înainte de căderea nopţii. În adevăr, la amurg, când cerul începu să se întunece, comandantul Lafayate desluşi foarte clar, dacă nu coasta de est a insulei, cel puţin piscurile înalte din spatele ei. Se găsea atunci la o distanţă de vreo zece mile şi era sigur că va putea ancora după cel mai târziu două ore.

În acest moment, Santa-Fe fusese zărită de John Davis şi Vasquez. Tot atunci Carcante o semnală din vârful farului lui Kongre, care luă hotărârea de a porni cât mai repede, spre a putea ieşi din golf înainte ca Santa-Fe să fi intrat.

În acest timp, Santa-Fe continua să navigheze spre capul San-Juan…

Marea era liniştită şi de-abia se simţeau din larg ultimele adieri ale brizei.

Desigur că, înainte ca Farul de la Capătul Lumii să fi fost construit, comandantul Lafayate n-ar fi comis imprudenţa să se apropie de uscat noaptea, şi cu atât mai puţin să pătrundă în baia Elgor spre a ancora în golfuleţ. Dar coasta şi golful erau acum luminate şi nu mai găsea că e nevoie să aştepte până dimineaţa.

Canoniera îşi continuă deci drumul către sud-vest şi când se făcuse noapte ajunsese la mai puţin de o milă de baia Elgor. Canoniera rămase aci, cu maşinile la mică presiune, aşteptând ca farul să lumineze.

Trecu o oră. Nici o rază de lumină nu apăruse pe insulă.

Comandantul Lafayate nu putea să se fi înşelat asupra poziţiei…

Baia Elgor era cu siguranţă în faţa lui. Era negreşit în bătaia luminii farului… Şi farul nu se aprindea…!

Ce se putea gândi altceva la bordul canonierei, decât că se defectase aparatul? Poate că lanterna fusese spartă, lentilele stricate şi lămpile scoase din uz, în timpul ultimului uragan care fusese atât de puternic. Niciodată şi în ruptul capului nu i-ar fi trecut nimănui prin minte că cei trei paznici fuseseră atacaţi de o bandă de piraţi, că doi dintre ei fuseseră ucişi de aceşti asasini şi că al treilea, pentru a nu avea aceeaşi soartă, fusese obligat să fugă.

— N-am ştiut ce să fac, spuse atunci comandantul Lafayate. Noaptea era neagră. Nu puteam să risc să intru în golf. Trebuia să rămân în larg până la revărsatul zorilor. Ofiţerii mei şi echipajul erau cu toţii foarte îngrijoraţi şi presimţeau că s-a întâmplat o nenorocire, în fine, după ora nouă farul străluci… întârzierea aceasta se datora probabil unui accident… Am ridicat presiunea cazanelor şi am luat drumul către golf. După o oră Santa-Fe a pătruns înăuntru. La o distanţă de o milă şi jumătate am zărit în golfuleţ o goeletă ancorată, care părea părăsită… Tocmai voiam să trimit câţiva oameni într-acolo, când răsunară focuri de armă, şi aceste focuri erau trase de pe galeria farului!… Am înţeles atunci că paznicii noştri erau atacaţi, că se apărau probabil contra echipajului acestei goelete… Am dat drumul sirenei, pentru a-i speria pe agresori… şi după un sfert de oră Santa-Fe ancora.

— La timp, domnule comandant! zise Vasquez.

— Ceea ce n-ar fi putut face, răspunse comandantul Lafayate, dacă nu v-aţi fi riscat viaţa pentru a aprinde farul. Acum goeleta ar fi fost în larg. Nu am fi zărit-o la ieşirea din golf şi banda de piraţi ne-ar fi scăpat.

Toată povestea se răspândi imediat la bordul canonierei şi plouă cu felicitări asupra lui Vasquez şi a lui John Davis.

Noaptea trecu liniştită şi a doua zi Vasquez făcu cunoştinţă cu schimbul alcătuit din alţi trei paznici, pe care Santa-Fe îi aducea pe Insula Statelor.

E de la sine înţeles că încă în timpul nopţii un detaşament puternic de marinari fusese trimis să ia în primire goeleta. Kongre, fără această măsură, ar fi încercat cu siguranţă să se îmbarce din nou şi odată cu refluxul ar fi ieşit repede în larg.

Comandantul Lafayate, pentru a asigura securitatea noilor paznici, nu putu să aibă decât un singur obiectiv: să cureţe insula de bandiţii care o bântuiau şi care, după moartea lui Carcante şi Vargas, erau în număr de 13 împreună cu şeful lor, deznădăjduit în neputinţa sa.

Dată fiind întinderea insulei, urmărirea risca să fie lungă şi chiar să nu-şi atingă ţelul. Cum ar putea echipajul de pe Santa-Fe să răscolească întreaga insulă? Kongre şi oamenii săi nu vor face, fără îndoială, greşeala să se întoarcă la capul San-Bartolome, căci secretul acestei ascunzători putuse fi descoperit. Dar cunoşteau tot restul insulei şi se vor scurge poate săptămâni şi luni înainte ca banda să fie capturată până la ultimul om. Şi totuşi, comandantul Lafayate n-ar fi consimţit să părăsească Insula Statelor înainte de a-i fi pus pe paznici la adăpost de orice agresiune şi de a fi asigurat funcţionarea regulată a farului.

Ceea ce putea grăbi rezultatul dorit era lipsa de hrană de care vor avea de suferit Kongre şi oamenii săi. Provizii nu mai aveau nici în caverna de la SanBartolome, nici în grota de la baia Elgor.

Comandantul Lafayate, condus de Vasquez şi John Davis, constată, chiar în zorii zilei următoare, că în aceasta din urmă, cel puţin, nu se mai găsea nici o rezervă de pesmeţi, carne sărată şi nici un fel de alte conserve. Tot ce mai rămăsese ca alimente fusese duse la bordul goeletei. Aceasta fu adusă din nou în golfuleţ de marinarii canonierei.

În cavernă nu se mai aflau decât rămăşiţe fără mare valoare, aşternut, haine şi unelte, care fură depozitate în anexele farului. Admiţând că în timpul nopţii Kongre ar fi revenit la vechiul depozit al jafurilor sale, n-ar mai fi găsit

nimic care ar fi putut să servească de hrană pentru banda sa. Era probabil că nu aveau nici arme de vânătoare, judecind după puştile şi muniţiile care fuseseră descoperite la bordul lui Carcante. Singurul lucru ce le mai rămânea era pescuitul. În asemenea condiţiuni, ori vor fi nevoiţi să se predea, ori nu vor întârzia să moară de foame. Totuşi, cercetările fură începute imediat. Detaşamente de marinari, sub ordinele câte unui ofiţer sau subofiţer, se îndreptară unele spre interiorul insulei, altele spre litoral. Comandantul Lafayate plecă personal la capul San-Bartolome, unde nu descoperi nici o urmă a bandei.

Trecură mai multe zile fără să se semnaleze prezenţa vreunui pirat, când, în dimineaţa de 10 martie, veniră în incinta farului şapte ticăloşi din Ţara Focului, toţi palizi, slăbiţi, epuizaţi, morţi de foame. Aduşi la bordul lui Santa-Fe, după ce au fost hrăniţi, se luară măsuri să nu poată fugi.

Patru zile mai târziu, secundul Riegal, care cerceta coasta meridională în împrejurimile capului Webster, descoperi cinci cadavre, printre care Vasquez putu să recunoască doi chilieni din bandă.

Din resturile găsite pe sol în jurul lor, se putea constata că încercaseră să se hrănească cu peşte şi crustacee; dar nu se vedea nici o urmă de vatră, cărbuni stinşi sau cenuşă. Nu mai avuseseră desigur nici un mijloc să aprindă focul.

În fine, a doua zi seara, puţin înainte de asfinţitul soarelui, un om se ivi în mijlocul stâncilor care mărgineau limanul, la vreo cinci sute de metri de far. Era aproape pe locul unde John Davis şi Vasquez, temându-se că goeleta va pleca, stătuseră la pândă în ajunul sosirii canonierei, în acea noapte în care Vasquez se hotărâse să facă o încercare supremă de a o reţine. Acest om era Kongre.

Vasquez, care se plimba în incintă cu noii paznici, îl recunoscu imediat şi strigă:

— Iată-l!… Iată-l…!

La acest strigăt, comandantul Lafayate, care umbla pe plajă cu secundul său, alergă în grabă.

John Davis şi câţiva marinari se repeziră şi ei şi, adunaţi pe terasă, putură să-l vadă pe şeful şi totodată pe unicul supravieţuitor al bandei pe care o comandase.

Ce venise să facă în locul acela? De ce se arătase? Intenţia sa era să se predea? Cu toate acestea, nu putea să nu ştie ce soartă îl aşteaptă. Va fi dus la Buenos Aires şi va plăti cu capul întreaga sa viaţă de hoţii şi crime.

Kongre stătea nemişcat pe o stâncă mai înaltă decât celelalte şi de care valurile mării se spărgeau încetişor. Privirile sale se îndreptau spre golf. Lângă canonieră putea vedea goeleta pe care norocul i-o trimisese tocmai când trebuise, la capul San-Bartolome, şi pe care nenorocul i-o luase înapoi. Câte gânduri trebuie că i-au trecut prin minte! Câte regrete! Fără sosirea canonierei, ar fi fost de mult în apele Pacificului, unde i-ar fi fost atât de uşor să fie ferit de orice urmărire şi să-şi asigure libertatea.

Cum este lesne de înţeles, comandantul Lafayate ţinea neapărat să pună mâna pe Kongre.

Dădu ordine şi secundul Riegal, urmat de şase marinari, se strecură în afara incintei pentru a ajunge în pădurea de fagi, de unde, urcând pe bariera stâncoasă, îi va fi uşor să-l prindă pe bandit.

Vasqucz conducea micul grup pe drumul cel mai scurt.

Nu se depanaseră nici cu o sută de paşi de terasă când auziră răsunând un foc de armă şi un corp se prăbuşi în gol şi căzu în mare în mijlocul unei ţâşniri de spume.

Kongre scosese un revolver de la brâu, şi-l lipise de frunte…

Ticălosul îşi făcuse singur dreptate şi acum marea care scădea târa cadavrul său spre larg.

Aşa se termină drama de pe Insula Statelor.

E de la sine înţeles că, în acest timp, din noaptea de 3 martie, farul funcţiona după program. Pe noii paznici Vasquez îi puse la curent cu serviciul. Acum nu mai rămăsese nici un ticălos din banda piraţilor. John Davis şi Vasquez se vor îmbarca pe canonieră pentru a se întoarce

la Buenos Aires; de acolo, primul se va duce la Mobile, unde nu va întârzia să obţină un binemeritat post de comandant de navă, pe măsura energiei, curajului şi valorii sale personale. Cât despre Vasquez, el va pleca în oraşul său natal, pentru a se odihni după atâtea grele încercări înfruntate cu atâta curaj… Dar se va întoarce singur, căci sărmanii săi camarazi nu vor mai fi cu el.

În după-amiaza zilei de 18 martie, comandantul Lafayate, fără grijă de acum înainte în privinţa siguranţei noilor paznici, dădu semnalul plecării. Soarele apunea când nava ieşea din golf.

În acelaşi timp, acolo, pe mal, ţâşni o lumină al cărei reflex juca în siajul navei. Şi canonieră, depărtându-se pe marea întunecată, părea că duce cu ea câteva din nenumăratele raze de lumină proiectate din nou de Farul de la Capătul Lumii.

SFÂRŞIT

Patientia omnia vincit (în limba latină în text) – Răbdarea învinge orice.

Să fie lumină (în limba latină în text).

Nemrod – rege fabulos al Caldeii, cunoscut ca neîntrecut vânător.